DENISE ROBINS

Umbra

Traducerea și adaptarea în limba română de

VIRGIL FĂGĂDARU

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

Când Violet Wellingham se trezi în acea dimineață și realiză că-și pierduse nu numai soțul iubit, ci și orice sens al vieții, i se păru greu să creadă că nu trăia un coșmar.

Atunci, servitorul îi bătu la ușă. Când ea rosti „intră", acesta își făcu apariția cu micul dejun. Așeză tava în fața ei și-i spuse cu un zâmbet: „bună dimineața, lady". Lui Violet totul i se păru oribil, imposibil de privit cu ochii larg deschiși. Nu visase că trecuse printr-o tragedie; era adevărat, din păcate. Se afla în dormitorul ei. Isman sudanezul, servitorul ei, bărbatul acela bătrân, cu trăsături armonioase, bronzat, care purta însemnele tribului său, îmbrăcat cu galabia, cu tarboosh-ul pe cap, deschise obloanele pentru a lăsa soarele să pătrundă în încăpere. Razele lui făcură rău ochilor ei umflați din cauza plânsului.

Apoi el plecă și rămase iar singură. Se simțea cumplit, insuportabil de singură, mai ales când vedea patul alăturat, în

care dormise soțul ei. Patul era nefolosit; fotografia lui Tony se afla pe noptieră, în dormitorul comun în care predomina albul. Tony adusese din Malaga niște carpete viu colorate, pe care le puseseră pe paturi și pe masa ei de toaletă. Ușa din colț ducea în ceea ce se numea garderobă. Când primise vestea morții lui Tony, Violet nu reușise să ajungă decât până la dulapul în care se aflau hainele lui. Era un loc în care predomina ordinea; piepteni de fildeș și perii de tot felul cu încrustații, costumele lui Tony. Fusese un bărbat foarte meticulos; până și cărțile rămăseseră așezate în ordine pe birou.

Violet își apăsă orbitele cu degetele și se simți scuturată de frisoane. Tony fusese primul și singurul ei iubit, căci ea nu era femeia care să iubească de două ori. Era genul de femeie foarte rezervată. Nu-i plăcea afectivitatea exagerată și nici prietenia prea apropiată. Îl iubise doar pe el. Poate îl iubise prea mult, umilindu-se uneori. În timpul căsătoriei lor, care durase nouă ani, i se păruse uneori că ea era cea care oferea totul, iar el accepta, de parcă așa i se părea normal. Uneori se rușina de sentimentele păgâne, aproape sălbatice, emoțiile de necontrolat, pe care i le provoca acest bărbat, ea, care respingea senzualitatea altora și critica emoțiile exagerate ale femeii de vârstă medie. Violet nu se arătase niciodată așa cum era în realitate, decât în prezența lui Tony.

Dar cu excepția acelor momente, care deveniseră tot mai frecvente în ultimul an, când simțise că dragostea lui era tot mai lipsită de pasiune, fusese fericită cu el. Din câte își

amintea, nu se certaseră niciodată serios. Avuseseră desigur neînțelegeri, ca orice cuplu. Dar ea fusese întotdeauna mândră că era soția lui Tony. Chiar de la începutul căsătoriei lor, când el avea douăzeci și nouă de ani, cei de la Foreign Office îl considerau unul dintre tinerii de perspectivă în meseria lor.

Era deștept, frumos, spontan și deosebit de amuzant.

Violet știa că mai fuseseră femei în viața lui. El obișnuia să recunoască zâmbindu-i șăgalnic, că-i plăceau femeile frumoase. Cât despre bani... Tony avea și un venit privat pe lângă salariu și urma să moștenească mai mult la moartea tatălui său, amiralul Harry Wellingham.

Avea și multe lipsuri, desigur. Cine nu are, de fapt? Și ea avea destule. Știa că este o femeie introvertită, retrasă și chiar Tony se plângea că ar fi dorit o nevastă mai sociabilă.

– Ar trebui să fii mai relaxată, Vi, obișnuia el să-i spună. Ești interiorizată, analizezi lucrurile prea profund. Ar trebui să ieși din cochilia ta. Nu te poți bucura de viață, așa cum fac eu.

Dar el nu știuse niciodată, și dacă nu știuse el nu va ști nimeni altcineva, ce probleme avea ea datorită felului ei de a fi.

Era o femeie foarte mândră și rece, cu toate că sub această aparență ardea un vulcan greu de stăpânit, gata să erupă la o singură atingere.

Chiar înainte de a pleca la Cairo, cu două zile în urmă, în acea călătorie care-i fusese fatală, el o sărutase de rămas bun și o întrebase:

– Vi, reușesc să te fac fericită, sau nu?

Întrebarea lui o cam luase prin surprindere. Dar ea îl asigurase că era foarte fericită, deși nu aveau copii.

Trăise cu această durere în suflet, chiar din ziua în care devenise soția lui Tony.

Numai dacă ar fi avut un copil cu el! Nu s-ar mai fi simțit atât de singură.

De fiecare dată când se ducea acasă, mai vizita câte un ginecolog, în speranța c-o va ajuta să înfăptuiască miracolul. Suferise durere fizică și umilință în mâinile multor medici, și nu obținuse nimic. Era incapabilă să dea naștere unui copil, asta-i spuneau toți.

Și era doar vina ei, nu a lui Tony; el era sănătos. Iar el nu-i reproșa nimic. Niciodată.

Cu toate acestea, rudele lor o făcură să simtă de nenumărate ori că era vinovată, își aminti ea cu amărăciune. În special soacra ei. Nu se înțeleseseră niciodată prea bine, pentru că lady Wellingham îl adora pe Tony. Amiralul, care era un tip jovial, cam lipsit de bun-simț, nu scăpa nici o ocazie s-o tachineze.

– Unde-mi este nepotul, Vi? o întreba de fiecare dată, făcând-o să roșească.

Mama lui Tony nu-i spunea niciodată nimic; se mulțumea s-o privească reprobator. Și Violet știa că soacra o disprețuia pentru că era stearpă.

Iar acum, trebuia să se întoarcă în Anglia, să-i înfrunte singură. Se înfioră la gândul acesta. Bieții de ei, își spuse

Violet; probabil, erau la fel de îndurerați ca și ea. Era foarte posibil să-i ceară să stea mai aproape de ei, la conacul Sulkdown, lângă Wendover. Ea nu avea casă, nu avea părinți; muriseră. Avea doar o soră cu care nu se înțelegea. Era o femeie cu totul diferită, veselă, plină de viață, vorbăreață, o adevărată nevastă de fermier. Betty avea patru copii, dar n-o suporta pe Violet din cauza caracterului ei dificil.

Violet avea o singură prietenă în Egipt, contesa Louise de Verigny. Soțul acesteia, Paul de Verigny, făcea parte din corpul diplomatic francez de la Cairo. Cele două se înțelegeau perfect pentru că și Louise era la fel de retrasă ca Violet.

Louisei i se adresă Violet, imediat ce află de moartea soțului său. Louise o asigurase pe Violet de prietenia ei veșnică, invitând-o să locuiască în vila lor de la Versaille.

Draga Louise! Violet îi era recunoscătoare pentru sprijin. Dar nu voia să simtă mila nimănui, nici măcar a Louisei. Îl voia pe Tony înapoi. Nu suporta gândul că el nu mai era.

Cum voi suporta asta? gemu Violet, întrebându-se cum ar putea să-l uite pe omul iubit.

***

Sir Oliver Mostyn își termină micul dejun, dădu farfuria la o parte și luă plicurile și ziarele care-i sosiseră cu poșta de dimineață. Se concentră asupra unui titlu:

„Moartea cunoscutului diplomat englez, Anthony Wellingham a survenit în urma unui accident de aviație".

Văzu fotografia unui bărbat chipeș, îmbrăcat într-un un smoching alb, care ținea un pahar cu șampanie în mână, alături de o tânără frumoasă, cu părul lăsat liber pe umeri, îmbrăcată într-o rochie de seară cu bretele. Și ea ținea un pahar de șampanie în mână. Sub fotografie se aflau următoarele cuvinte:

„Domnul Anthony Wellingham și miss Prudence Mostyn, la dineul de la hotelul Cecil, la cea de a douăzeci și una aniversare a lui miss Mostyn".

Sir Oliver se încruntă, dădu din cap cu regret, apoi aruncă ziarul pe masă.

– Păcat, zise el, păcat că pierdem bărbați deștepți, precum Tony Wellingham.

I se adresa fetei aflate în fața lui, la masă. Se aflau într-o vilă construită special pentru a păstra răcoarea în timpul zilelor caniculare. Era cincisprezece mai și era foarte cald. Servitorii închiseseră obloanele.

Era destul de bine, își spuse Prudence Mostyn, că tatăl ei nu-i văzuse ochii și nu observase că plânsese toată noaptea. Tatăl ei nu vedea prea bine și purta ochelari cu lentile fumurii. Prudence se machiase cu multă grijă, în această dimineață.

Părea foarte tânără și nu arăta ca în fotografie. Purta o rochie de bumbac, deschisă la culoare, fără mâneci.

Avea gura cu buze generoase, pline, ușor lăsate la colțuri, dându-i un aer ușor îmbufnat. Nu fusese niciodată o femeie deșteaptă, dar arătase bine întotdeauna. Avea ochi de căprioară, părul blond vopsit, lung, până la nivelul umerilor.

Sir Oliver Mostyn era patronul unei companii navale anglo-egiptene. Egiptenii îl iubeau foarte mult, pentru că începuse să le studieze viața și obiceiurile, ba chiar unii spuneau că ar fi devenit musulman pentru a le face pe plac.

În colonia engleză nu-l plăcea nimeni, dar era acceptat pentru bogăția sa. Soția sa, cu care semăna Prue, o femeie slabă, prostuță, frumușică, murise cu un an în urmă, din cauza unui microb pe care-l luase într-o vacanță la Luxor.

Sir Oliver Mostyn era îndurerat că nu avusese un fiu și n-avea nici cea mai mică bucurie de pe urma acestei fiice frumoase, dar atât. Plănuia s-o mărite cu Darcy Gateways, baronet.

Darcy nu era un bărbat atrăgător, dar avea simțul umorului bine dezvoltat. Sir Oliver fusese chiar deranjat când Prue comentase că Darcy nu era genul ei.

Sir Oliver se privi în oglindă. Era mândru că la vârsta sa nu se îngrășase; era drept, înalt, zvelt, cu mustața stufoasă.

– Ce dezastru! exclamă el. Ar fi bine să-i trimitem flori văduvei lui Wellingham.

Prue vorbi și ea: glasul ei se auzi ca un murmur, de parcă ar fi venit de la un spirit îndepărtat.

– Da, tată, lansă ea o cugetare adâncă.

– Trebuie să punem și o misivă, adăugă sir Oliver, să le spunem că suntem șocați și altele de genul ăsta, să întrebăm dacă putem fi de ajutor. Dacă doamna Wellingham vrea să se ducă acasă cu vaporul, îi pot asigura o cabină bună; bănuiesc că nu vrea să ia avionul, din moment ce bărbatul ei abia și-a găsit sfârșitul într-un accident de aviație.

Prudence Mostyn simți că va leșina; nu mâncase nimic de când aflase de moartea lui Tony. Se simțea cumplit. Din cauza nervilor, îi spuseseră doctorii tatălui său. Aceștia îl sfătuiseră s-o trimită înapoi în Anglia, dar ea refuzase să plece.

Dar de ce făcuse asta? Pentru că nu suporta să plece fără Tony, cel care o iubise cu disperare, așa cum îl iubise și ea. Și-și găsise să moară tocmai în mijlocul deșertului, între Cairo și Alexandria.

Iar acum, tatăl ei pălăvrăgea vrute și nevrute despre el. O, Doamne ce se va face fără Tony?

Toată lumea își manifesta simpatia față de Violet, soția lui. Dar ea fusese adevărata lui soție. Nu pentru mult timp; iubirea lor se născuse cu cinci luni în urmă.

– Te simți rău, draga mea? auzi vocea tatălui său.

Sir Oliver avea o voce puternică. Desigur, Prue îl admira. Dar pe când trăia mama ei, simțea că relația părinților nu era tocmai cum trebuia. Era sigură că biata ei mamă nu avusese parte de dragoste și afecțiune din partea soțului ei, care altfel era un tip foarte generos. Caseta ei de bijuterii conținea diamante superbe, valoroase. Trăiau în una din cele mai

luxoase vile din Alexandria; aveau personal de serviciu, se duceau de două ori pe an în vizită la rudele rămase în Anglia. Prue simțea că trebuia să-i răspundă cumva.

– Nu sunt bolnavă, cred că sunt doar indispusă, murmură ea, menționând apoi denumirea unei boli care-i afecta pe toți rezidenții englezi.

– Prue, spuse dintr-o dată sir Oliver, aș vrea să vorbești mai tare, să te pot auzi. Nu suport oamenii care vorbesc în șoaptă.

Brusc, Prue veni lângă el. Era mică și slabă, și părul blond îi ajungea până la umeri.

– Tată, zise ea, m-ai lăsa să mă duc acasă o vreme, să stau cu mătușa Jane?

– Să stai cu mătușa Jane? repetă el uimit. La ce bun? O fi ea singura mea soră, dar să locuiești în apartamentul ăla plin de vechituri și mucegai al ei, chiar dacă este la Bath... O, draga mea Prue, nu te prosti! Abia ai început să te bucuri de mare și de soare. Și în plus, dacă o să pot scăpa de problemele mele la sfârșitul lui iulie, o să plecăm în America de sud.

– Mi-ai mai spus, șopti Prue, dar nu mă pot bucura de o astfel de excursie, aș prefera să mă duc acasă la Bath, să mă odihnesc.

– Dar ce se întâmplă cu tine? o întrebă sir Oliver iritat. El ura bolile de tot felul. Nici pe soția sa n-o acceptase în totalitate, pentru că era o femeie prea delicată, care suferea permanent de câte ceva. Sperase ca Prue să n-o moștenească. Am crezut că te-ai dus alaltăieri la doctorul O' Connor, și că ți-a spus că n-ai nimic, doar nervii îți sunt slăbiți pentru că

pierzi nopțile. Îți trebuie un tonic bun și să mai lași naibii petrecerile. Nici măcar la călărie n-ai mai fost. Darcy Gateways călărește splendid, ar fi trebuit să-l vezi dimineață ce bine se ține în șa; asta ți-ar mai colora obrajii puțin, draga mea.

Prue duse batista la gură. Numai gândul de a se afla foarte aproape de Darcy, în nisipurile deșertului, Darcy care era atât de viril, o făcu să se simtă mai rău ca oricând. Îi plăcea Darcy într-un fel... de fapt, toate femeile simțeau o atracție animalică față de el. Prue știa că lui sir Oliver îi place Darcy. Dar ea nu-l voia pe Darcy, de fapt, pe nimeni altcineva, doar pe Tony.

Sir Oliver îi puse o mână pe umăr, o sărută părintește pe creștet, îi ură să aibă o zi bună și se duse la birou.

Prue se duse și ea în dormitor. Era elegant și luxos. Tatăl ei cumpărase vila aceasta de la un pașă egiptean, așa că tot mobilierul era pe măsura grandorii fostului proprietar.

Patul dublu era așezat pe o platformă și avea la cap un înger mare de argint. Covorul lucrat manual era de un roz pal, mobila era venețiană, draperiile din satin. Prue fusese fascinată când își văzuse prima oară dormitorul.

Se uită dezolată în jur. Prin obloane răzbătea o rază de soare. Știa că afară era o zi frumoasă, cu un cer albastru, fără nori, marea era calmă. Una dintre doamne, soția unui diplomat, o va invita desigur, să meargă la plajă. Prue era o tânără plăcută, cu o situație pe care ar fi invidiat-o oricine.

Dar astăzi era abătută, mai abătută ca oricând, tremura ca o frunză în acel dormitor fastuos, plin de miresme. Își aminti cum se îndrăgostise de Tony Wellingham. Îl întâlnise de vreo

două ori înainte de acea petrecere de Anul Nou și amândoi simțiseră o atracție specială. Era obișnuită să i se facă multe complimente, dar venind din partea lui Tony acestea căpătau un sens aparte. Tony părea în căutare de ceva ce soția sa nu-i putea dărui. Ceva ce ea, Prue, avea din belșug.

Își aminti primele cuvinte pe care le schimbaseră în timp ce dansau.

– Ești extrem de frumoasă, dar mă faci să mă simt ciudat, îi spusese el, atunci. Te-aș putea prinde în brațe, să-ți spun povești înainte de culcare. Este un sentiment nou pentru mine, te asigur.

Ea începuse să râdă; de fapt, râseseră împreună, el o prinsese de mână, și deodată îi sărutase mâna, o privise lung cu ochii lui albaștri, migdalați și-i spusese: nu este bine ce fac, Prue. Mi-a plăcut întotdeauna să flirtez cu femeile frumoase și mă simt foarte bine acum; tu ești frumoasă și provoci orice bărbat, dar ai mai mult decât frumusețe și de aceea nu pot să fiu eu însumi. Te voi lăsa în pace, spunându-ți noapte bună.

O părăsise fără să mai spună ceva.

După aceea, ea îl urmărise cum dansa cu soția sa. O cunoscuse pe doamna Wellingham la alte petreceri, dar abia acum începuse s-o studieze cu interes. Violet era elegant îmbrăcată, cu bun gust, într-o rochie gri, colier și cercei cu turcoaze. Părea o femeie rece și distantă. O dată sau de două ori, o văzu zâmbindu-i soțului ei și figura ei se însuflețise atât de mult în acele clipe; se vedea că era îndrăgostită de el!

Prue își spuse că era mai bine să nu se mai vadă cu Tony, dar viața socială din Alexandria îi adusese mereu împreună, până când atracția dintre ei ajunse foarte puternică. Asta până în acea noapte fatală când, ceva mult prea puternic, căruia nu-i mai putu rezista, o făcu să-i îngăduie lui Tony s-o viziteze; tatăl ei era plecat la Cairo, de altfel. Prue se dezbrăcase, vrând să petreacă o seară liniștită, când servitorul o anunță c-a sosit domnul Wellingham.

Prudence Mostyn își aminti acele clipe cu duioșie, dar și cu durere.

– Bună seara, spusese el, te deranjez? Voiai să ieși cumva?

Prue îl privise lung; era frumos, bronzat, purta un costum bej de gabardină, iar ochii albaștri străluceau, puși în evidență de bronz. Era teribil de îndrăgostită de el.

– Nu, nicidecum, bâiguise ea. Ia loc, te rog.

Dar el venise foarte aproape, îi pusese mâinile pe umeri, privind-o cu ceea ce i se păruse ei atunci a fi dorință.

– Cât ești de frumoasă! șoptise el. Și cât de tânără! Nu pot sta departe de tine, Prue, numai Dumnezeu știe cât am încercat s-o fac, dar dorința este prea puternică. Nu sunt în căutarea unei aventuri; știi că aș putea avea orice femeie de pe aici. Dar nu asta vreau.

– Ce vrei, de fapt? îl întrebase ea.

El privise în ochii ei plini de stele, la gura ei senzuală.

– Pe tine te vreau, așa cum ești. Mică, fără apărare. Ai nevoie de protecție, de cineva care să te adore, să-ți fie tată, protector, soț... ce crezi?

– Nu știu... spusese ea, tremurând. Nu știu de ce îmi vorbești astfel, de ce te vezi în postura de tată... nu are sens...

– Ba are, Prue. Este așa pentru că mi-am dorit întotdeauna un copil. Tu vei fi copilul meu. Copilul, dar și femeia mea. Asta te face extrem de atrăgătoare. Arăți ca o școlăriță cu ochii tăi mari, părul lung, dar ești femeie, și mă dorești așa cum te doresc și eu.

Tony luptase îndelung împotriva emoțiilor pe care i le provoca Prue Mostyn. Știa că greșește, că își înșela soția pe care o iubea, conștient că la vârsta de patruzeci de ani profita de inocența și tinerețea lui Prue.

Știa că-l iubea și ea, că nu-și putea ascunde sentimentele. O simțea cum tremură la atingerea lui; văzuse acei ochi mari clipind des. Trăiseră momente de vis împreună. Docilitatea ei, vocea de copil, tinerețea, farmecul ei, îl atrăseseră de la început, ca un magnet. Poate pentru că era atât de diferită de Vi. Vi era o femeie experimentată, o femeie de lume, caustică, inteligentă, mai în vârstă ca el. N-ar fi putut avea o casă mai bine organizată, sau o soție mai bună decât Vi. Așa că n-avea nici o scuză pentru a cădea în capcana pe care i-o întinsese viața acum. Singura explicație era că instinctele paterne răbufniseră și vedea în Prue fiica pe care ar fi putut s-o aibă, sau tânăra cu care s-ar fi putut căsători.

De ce se însurase cu Vi?

În 1922, abia se întorsese din Malaiezia, unde avusese un post diplomatic. Venise de acolo bolnav de malarie și stătuse mult timp într-un spital pentru boli tropicale, unde Violet lucra ca medic radiolog.

O văzuse de câteva ori și o plăcuse; era înaltă, zveltă și părea chiar frumoasă în halatul acela alb. Avea părul negru, frumos, ochi inteligenți. Nu era nicidecum genul lui de femeie. Lui îi plăceau femeile scunde, strălucitoare. Violet nu strălucea în nici un fel. Dar era inteligentă, o femeie șic, avea un farmec anume, care-l provoca.

Obișnuit ca femeile să-i cedeze imediat și neobținând acest lucru din partea ei, se hotărâse să-și exercite farmecele asupra ei. O invitase să-l vadă în afara orelor ei de program. Ea venise, vorbiseră mult; era evident că și ei îi făcea plăcere să fie în apropierea lui. Imediat, Vi devenise indispensabilă; îi aducea cărți, juca șah cu el. Aflase de la ea că are doar o soră căsătorită, că provenea dintr-o familie bună. Ea lucrase ca asistentă, dar se plictisise curând și începuse să studieze medicina. Își făcuse o carieră. Dar lui Tony i se părea ciudat că ajunsese la treizeci și patru de ani fără să fi fost vreodată căsătorită.

Când își revenise și se întorsese la muncă, la Londra, o invitase la Wendover, la conacul părinților lui. În acea vacanță, ea se dovedise o bună jucătoare de tenis și o companioană plăcută. Nu mai era atât de retrasă și ieșiseră destul de mult împreună. Aveau multe în comun. Făcuseră dragoste și Tony fusese surprins de forța sentimentelor ei.

Acea tânără înaltă, cu părul negru, care părea atât de distantă și rece, era departe de a fi o femeie frigidă, așa cum crezuse el. Nu după multă vreme o ceruse de soție. Pe atunci, i se păruse soția perfectă pentru un diplomat. Era inteligentă și capabilă să se ocupe eficient de casă.

La început, Tony se simțise fericit; ea, la fel. Apoi veniră ani plini de durerea de a nu avea copii, dezamăgiri la repetatele ei pierderi de sarcină.

Încercase să-i ascundă regretele lui. Biata Vi! Nu era vina ei. Iubirea lui pierdu mult din intensitate, dar rămaseră buni prieteni, el fiind în continuare un admirator al ei.

Mai avusese și alte flirturi, pe care le aflase și ea, dar se întorsese mereu la Vi a lui.

Dar după prima întâlnire cu fiica lui Oliver Mostyn, lumea lui se schimbase. Se îndrăgostise nebunește de ea. Era ceea ce-i trebuise dintotdeauna. Dar acum, aceste sentimente intense erau ca erupția unui vulcan, care-i distrugea viața ordonată cu Vi.

Venise la ea acasă în seara aceasta pentru a-i da un singur sărut și apoi să n-o mai vadă niciodată; pentru binele lui și al lui Vi. Munca lui ar fi avut de suferit din cauza lui Prue. Se simțea deprimat și vinovat când era cu Vi; vinovat că deși era cu ea, inima lui era departe.

Biata Vi! Nu va mai putea face niciodată dragoste cu ea; trebuia să pună capăt acestei nebunii cu Prue.

Așa că, venise la ea să-și ia rămas bun. Dar era înfrânt înainte de a începe, pentru că Prue dăduse frâu liber lacrimilor.

– De ce mă părăsești, Tony? Te iubesc, doar știi asta!

El privise în jur, nefericit.

– Rămîi să vorbim, tata este plecat. Nu e nimeni acasă, murmurase ea.

– Dar pot intra servitorii, șoptise el. Prue, nu suport să te văd plângând.

– Vino în camera mea, să vorbim liniștiți acolo, nu suport să pleci și să nu te mai văd!

Eva îi întindea mărul, iar el îl luase. Eternul Adam.

O urmase în dormitorul acela superb, ea încuiase ușa și stătuse în brațele lui așa cum își dorise. Nu exista soluție pentru problema lor, așa îi spusese el. Sigur, putea s-o părăsească pe Vi, dar aceasta nu i-ar acorda niciodată divorțul.

O dată, el îi spusese în glumă lui Vi:

– Ce-ai face, dacă aș dispărea cu vreo blondă apetisantă?

Ea zâmbise, spunându-i:

– Știu că se poate, dar dacă o vei face, te vei descurca așa cum vei putea, dragul meu, nu te voi elibera niciodată. Știu că ai ajunge să regreți aventura în scurt timp și te-ai întoarce la mine.

Iar acum Prue, această femeie copil, se afla în brațele lui, oferindu-i gura voluptuoasă, privindu-l cu acei ochi mari, de căprioară. Fusese o nebunie, pe care ar fi trebuit s-o evite.

Prue Mostyn își aminti prima oră de dragoste, în care i se dăruise, apoi momentele de nebunie care urmaseră.

La capătul fiecărui episod de pasiune cu ea, Tony își spunea că nu trebuia să se mai repete. De dragul ei, de dragul lui Vi.

Dar Prue nu-l ajuta de loc. Ea îl ruga mereu să revină.

– Nu înțelegi că tot ce facem acum ne va atrage oprobriul tuturor? Tatăl tău ar avea dreptul să mă împuște, chiar!

Dar ea îl prindea de gât și-l voia doar al ei. Erau făcuți unul pentru celălalt. Era cel mai grozav lucru din lume să-i aparții lui Tony și Prue începuse să nu-și mai facă probleme din cauza soției lui. Ea îi dăruia fericirea care-i umplea viața. Asta conta mai mult decât conștiința.

Prue înconjură încăperea cu privirea. El nu va mai fi aici niciodată. Nu va mai sta niciodată în brațele lui, nimeni nu-i va mai șopti:

– Ești atât de frumoasă, iubito, mica mea dragoste. Nu voi putea renunța la tine...

Niciodată nu se va mai întâlni cu el la petreceri, unde să se privească peste masă, căci aceste priviri pe furiș erau la fel de excitante ca un sărut. Se întrebau atunci ce s-ar întâmpla dacă cei din jur ar afla de dragostea lor. Dar erau foarte discreți, iar Vi nici nu bănuia; era politicoasă cu Prue.

Când auzise de prăbușirea acelui avion, Prue fusese atât de surprinsă și o compătimise pe Vi. Biata Vi, care-l iubea atât de mult! Vi, care era căsătorită de nouă ani cu el.

Capitolul 2

Violet se afla la biroul lui Tony, unde terminase de sortat actele lui. Se forțase să facă acest lucru pentru că trecuse deja o săptămână de la moartea lui. Șapte zile de coșmar, în care toată lumea își exprimase regretul.

Apartamentul lor era plin de flori cu miros prea puternic, pe care se hotărî să le trimită la spitalul din apropiere.

Cu o zi în urmă, avusese loc o slujbă în memoria lui Tony, la o biserică din zonă. Ea rezistase destul de bine alături de Louise de Verigny și soțul acesteia. Primise multe condoleanțe chiar și de la socrul său.

„Simțim că viața noastră s-a terminat o dată cu moartea singurului nostru fiu, scria soacra. Cred că trebuie să vii să stai cu noi. Tony ar fi vrut să-ți oferim un cămin...“

Cuvintele următoare fuseseră șterse de o lacrimă a bătrânei doamne, dar Vi le intui: numai dacă ai fi avut un copil cu el!

Cunoscuții obișnuiau să-i vorbească, înainte de moartea lui Tony, despre alte cupluri, care avuseseră copii chiar după zece ani de căsnicie....

Dar moartea lui Tony îi luase această speranță.

Găsi datorii destul de mari de plătit, căci Tony nu era prea atent cu facturile. Cu toate acestea, nu avea motive de îngrijorare pentru că, la căsătoria lor, el făcuse un testament, așa încât era unica lui moștenitoare.

După ce examină actele, mai ales conturile, realiză că moștenise destul de mult. Va putea trăi destul de confortabil, fără să trebuiască să muncească. Nu va accepta invitația părinților lui de a locui cu ei. Nu va putea rezista reproșurilor nerostite pe care le citea mereu în ochii soacrei sale, că nu fusese capabilă să-i ofere un copil lui Tony.

Se duse în salon, unde privirea îi fu atrasă de un buchet mare de garoafe, aflat într-o vază Isman, de cristal. Citi cartea de vizită:

„Cu simpatie de la
Sir Oliver Mostyn și Prudence“

Prudence Mostyn! Acea făptură mică, blondă. Tony o considera frumoasă, dar ei nu-i plăcea acea figură de copil, o enerva. Cât despre sir Oliver, acesta i se părea un individ vulgar.

Își aminti c-o văzuse pe Prudence la slujba funerară; o remarcase pentru că i se păruse foarte schimbată. De obicei, avea rochii pline de zorzoane foarte viu colorate, de genul pe

care ea, Violet, n-ar purta. Prue purta acum rochie neagră, părea bolnavă, și-și ascunsese de câteva ori fața în mâini în timpul slujbei.

Violet își duse mâna la frunte; era o zi foarte caldă. Abia se mișca din cauza căldurii excesive. Bătrânul Mostyn se oferise s-o ajute să-și găsească o casă printr-o firmă a lui. Se decise să accepte oferta. Cu cât pleca mai repede din Alexandria, cu atât mai bine.

Reluă munca de sortare a hârtiilor din servieta lui Tony. După asta, nu mai avea nimic de făcut.

Găsi două polițe de asigurare, una pentru mașina pe care trebuia s-o vândă. Alte scrisori, chitanțe; nu le va mai păstra. Scrisori de la părinții lui Tony... dar și o scrisoare trimisă la biroul lui Tony scrisă de o mână de femeie.

Mai găsi o altă scrisoare cu același scris. Vi deschise ochii mari. Acum era evident că o femeie îi scrisese lui Tony, pe adresa de la serviciu.

Oare erau scrisori de dragoste? Erau scrise de aceeași persoană și neștampilate. La început, nu vru să afle ce conțineau.

Cu toate astea, trebuia să afle. Începu să transpire abundent, să tremure, simțind primejdia. Deschise unul din plicuri și se uită la semnătură: Prue.

După aceea începu să le citească pe rând, simțindu-se oripilată.

„Dragul meu Tony,

Mi-ai spus că vrei să primești de la mine scrisori în fiecare zi așa că-ți mai trimit una ca de obicei, să-ți spun pentru a nu știu câta oară, că te iubesc. Te iubesc, minunatul meu Tony, așa cum nu voi mai iubi vreodată pe cineva. Când mi-ai spus noaptea trecută că sunt prea tânără pentru a duce o astfel de dragoste, că tata te-ar putea împușca din cauza mea, am simțit că asta este o prostie. Sunt conștientă de ceea ce fac. Am douăzeci și unu de ani, nu mai sunt un copil. Sunt o femeie care te adoră și voi face asta toată viața mea. Dacă te-ar ucide cineva, va trebui să mă ucidă și pe mine, pentru că nu voi mai putea trăi fără tine. Îmi este atât de greu să aștept orele în care putem fi singuri!“

Violet nu-și credea ochilor. Mototoli hârtia de ciudă, figura ei era acum doar o mască de ură și gelozie. Tremura violent, respira repede, întretăiat, spasmodic. Apoi începu să scoată toate scrisorile din plicuri; nu erau datate. Erau bine scrise, pasionale, senzuale, cu ușoare nuanțe de isterie:

„Dumnezeule, ce-aș putea face dacă ai pleca și nu te-aș mai vedea? Câteodată nu mai pot gândi, mânca, dormi, din cauza dragostei tale. Sunt îngrozită că tata a observat mari schimbări la mine. Tony, o, Tony, promite-mi că nu vei pleca niciodată... n-aș suporta.“

N-ar suporta lipsa lui. Dar eu ce rol aș avea? se întrebă Violet, indignată și șocată. Primise o lovitură mai grea decât moartea lui. Când primise vestea morții lui își spusese că-l va jeli ca o soție credincioasă, căci Tony era soțul ei și-i aparținea.

Dar el, de fapt, o iubea pe această blondă insipidă, Prudence Mostyn. Frumusețea ei, veselia ei, toaletele ei viu colorate erau îndelung discutate. Numele ei era mereu legat de al vreunui bărbat cu care s-ar fi putut căsători. Mai precis, Darcy Gateways. Și atunci cum de avea acest flirt cu Tony? De fapt, era mai mult decât atât.

Violet se forță să citească și alte scrisori ale lui Prue.

„Noaptea trecută a fost minunată, ești cel mai grozav iubit, Tony. Când îmi spui că ar trebui să mă mărit cu un bărbat de vârsta mea mă faci să râd... N-aș putea niciodată să aparțin altui bărbat, să fiu a lui așa cum sunt a ta, iubitule... Când m-am trezit de dimineață, aș fi vrut să mai fii alături de mine, să mă privești cu minunații tăi ochi albaștri... să te aud spunându-mi: Prue, copilașul meu, mica mea iubită...“

Violet lăsă să-i scape scrisoarea din mână uluită. Nu, nu este adevărat, își spuse ea, nu poate fi adevărat.

Fata aceea, Prudence Mostyn, fusese amanta lui Tony, cine știe cât timp! Cum îi făcuse Tony așa ceva? Cum se coborâse atât de jos?

Iar ea, îl considerase un bărbat onorabil, incapabil de frivolitate.

Își îngropă fața în perna de satin de pe sofa și plânse mult timp, până i se păru că pierduse și cea mai mică urmă de emoție.

Se ridică. Revăzu scrisorile lui Prudence Mostyn, după care le legă cu o panglică și le duse în camera lui Tony, încuindu-le în dulap. Le va arde imediat ce se va simți mai bine. Aceste scrisori n-ar fi trebuit scrise sau păstrate. Marea ei dragoste pentru Tony dispăru ca prin farmec, lăsând loc unei profunde amărăciuni. Ce tip gol și lipsit de bogăție spirituală fusese acest Tony! Altfel cum ar fi putut păstra aceste scrisori periculoase? Numai vanitatea și egoismul îl făcuseră să le păstreze. Dar poate și el intenționase să le distrugă și nu mai ajunsese s-o facă. Nu-și imaginase că va muri curând și că aceste scrisori murdare vor cădea în mâinile ei. Oricum, nu trebuia să piardă simțul măsurii. Se gândi că, implicat fiind cu această Prudence, făcuse totul pentru ca soția lui să nu afle nimic, nici măcar să nu bănuiască, să nu se simtă neglijată. Orele petrecute cu Prue fuseseră furate din cele de muncă și nu din cele dedicate ei.

În cea mai mare parte, rămăsese același devotat Tony. Sau, cel puțin, n-o supusese umilinței publice. Fusese destul de discret. Nimeni nu știuse de iubirea lui cu acea Prue Mostyn.

Și-o aminti pe Prue la înmormântarea lui Tony, îmbrăcată în negru, acoperindu-și fața cu mânile în biserică. Acum, Violet știa de ce era atât de distrusă mica Prudence Mostyn.

Merită iadul prin care trece acum, își spuse Violet.

Servitorul intră s-o întrebe dacă voia să-i servească masa. Violet scutură din cap. Nu avea nevoie de mâncare, voia doar să fie lăsată în pace. Sudanezul plecă. Îi părea rău de ea, dar mai rău de stăpânul pe care-l pierduse.

Deodată, Violet simți o dorință puternică de a se confrunta cu Prudence Mostyn, de a o face să sufere. Și o dată ce-i intră acest gând în minte, era imposibil să nu-l pună în aplicare.

Se duse în dormitor, se schimbă într-o rochie neagră, subțire, de voal, se pudră. Avu o reținere când trebui să se privească în oglindă. Nici Tony, nici alt bărbat, n-ar fi dorit femeia care o privea din oglindă. Pielea i se îngălbenise, ochii îi erau umflați, buzele uscate, fără culoare. Nu se mai obosi să se fardeze. Ieși în curtea în care grădinarul egiptean uda florile cu un furtun. Nu adia vântul în această seară de mai, era teribil de cald, iar rochia cu care se schimbase era deja udă.

Se duse spre malul mării, fără a se uita în stânga sau dreapta, până ajunse la vila familiei Mostyn. Sună. Apăru imediat un servitor, care o pofti înăuntru. Când întrebă de sir Oliver, i se spuse că acesta era la Cairo; numai domnișoara era acasă. Acest lucru îi convenea de minune.

Violet mai fusese la reședința familiei Mostyn, dar nu-i plăcuse splendoarea orientală amestecată cu piese europene de mobilier. Intră, simțind că servitorii știau că soțul ei fusese de multe ori aici.

Așteptă o vreme să apară Prue, dar aceasta nu apăru și Violet se întrebă dacă ghicise cumva cine o căuta.

Apoi reapăru servitorul.

– Îmi cer scuze, dar domnișoara nu vrea să vadă pe nimeni; este în pat.

– Dacă miss Mostyn este în pat, mă duc eu la ea, zise Violet și porni spre camera acesteia.

Servitorul îngăimă ceva, dar Violet îl concedie imediat cu un gest. Se duse direct în dormitorul lui Prudence; știa care este încăperea, pentru că aceasta i-l arătase, încântată de el. Violet estimă totul dintr-o privire. Văzu dezordinea care domnea acolo; lenjerie intimă de dantelă, ciorapi de nylon atârnând, pălării, creme și loțiuni, patul nefăcut pe care fuseseră aruncate ziare și reviste, o farfurie cu fructe. Draperiile erau lăsate și în cameră ardeau câteva lămpi. Iar mirosul îi făcu foarte rău lui Violet; era prea cald și aerul îmbâcsit de un parfum greu, dulce, oriental.

Apoi, o văzu pe Prue. Violet avu un șoc, pentru că i se păru că are în fața sa un copil bolnav; nu mai era nimic din femeia strălucitoare pe care o știa ea. Prue parcă intrase la apă, se gândi Violet, așa îmbrăcată în cămașă de noapte cu dantelă, pe umerii firavi.

Obrajii îi erau supți, ochii înfundați în orbite, și-și ținea mâinile parcă să-și acopere pieptul încă nedezvoltat.

– O, dumneavoastră erați! exclamă Prue. I-am spus servitorului că nu vreau să văd pe nimeni, nu mă simt bine...

Pe moment, Violet Wellingham avu tendința de a evada din acea încăpere; nu putea să se uite la fata aceea pe care Tony o iubise cu pasiune, să știe că dacă ar fi fost în viață s-ar fi aflat

chiar în acest pat cu ea. De ce preferase să fure câteva ceasuri de dragoste cu această tânără? Doar avea soție! De câte ori nu-i spusese că o adora, că-i plăcea trupul ei...

Cu toate acestea, trăise senzații foarte puternice alături de Prue. Violet nu simți milă pentru ea.

– N-o să pierd vremea, începu Violet. Am venit aici pentru că știu despre tine și Tony.

Prue parcă nu mai avea aer. Roși, apoi păli, prinzându-și fața în mâini.

– O! exclamă ea. Iertați-mă, dar cred că voi leșina.

Și căzu pe pat, ca o păpușă lipsită de viață.

Prue, avu senzația că, revenind la suprafață din ape adânci, murdare, se trezește într-o atmosferă de cumplită teroare.

Ultimul lucru pe care și-l dorea, era s-o vadă pe Violet Wellingham, și să audă că relația ei cu soțul acesteia fusese descoperită. La vremea respectivă, avusese impresia că era un secret foarte bine păzit.

Toată viața, Prue depinsese de alții, de bunătatea lor. Fusese preferata mamei sale cât trăise aceasta, apoi se lăsase în grija lui Tony. Era o ființă blândă, care executa ce-i spunea el. Iar acum, pentru prima oară singură cu adevărat, nu mai știa ce să facă, pentru că nu avea la cine să apeleze. Nici un prieten căruia să-i fi destăinuit adevărul, nici măcar tatălui său.

Auzi vocea autoritară a Violetei Eellingham, și se simți scuturată de mâinile ei puternice.

Își spuse disperată: aceasta este soția lui Tony și știe adevărul. Va fi teribil!

Leșină din nou și se trezi auzind vocea Violetei, simțind mâinile acesteia.

– Rămâi așa cum ești, lasă sângele să curgă normal. Ai puțin coniac?

Prue încuviință, apoi șopti:

– Oricum aș sta, îmi este rău.

Violet găsi o sticlă de coniac, o ridică pe niște perne, și rămase privind-o.

La scurt timp, Prue deschise ochii și o văzu fără voal. Ce negru era părul ei! se gândi. Era o femeie frumoasă, cu o ținută ireproșabilă. Desigur, trecuseră amândouă prin momente grele, doar fuseseră femeile lui Tony, cea legală și cea care trebuia să se ascundă.

Cele două se priviră. Violet fu uluită de ochii atât de mari ai lui Prue, de genele atât de lungi. Cum să nu-l fi sedus pe Tony?

– Te simți mai bine ca să asculți ce-ți voi spune?

– Da, murmură Prue.

Murmurul ei o irită pe Violet. De ce nu putea femeia asta să vorbească normal? Era speriată desigur, dar inocența și slăbiciunea, fragilitatea ei, o iritau mai tare.

– Știu totul, totul, înțelegi?

– Cum ai aflat? murmură Prue.

Violet avu un rictus, moment în care, privind-o, Prue își spuse că avea buzele prea subțiri, lipsite de viață, cu tot rujul pe care și-l aplicase.

– I-ai scris niște scrisori, începu Violet. Mare neglijență! Sunt sigură că i-ai spus să le distrugă, dar el le-a încuiat în birou. Toate lucrurile au ajuns în mâinile mele după moartea lui, și am descoperit că n-ai fost atentă în ceea ce ai scris, așa cum ai fost de prudentă în relația cu soțul meu. Știu totul despre timpul pe care l-a petrecut aici, sărutările...

– Te rog, nu mai continua, șopti Prue.

– De ce să mă opresc? Ar trebui să-ți fie rușine! Ce credeai? C-am venit aici să-ți mulțumesc că te-ai culcat cu soțul meu? Eu l-am iubit pe Tony și i-am fost o prietenă devotată nouă ani cât am fost împreună. Iar tu mi-ai luat totul, chiar și amintirile fericite.

Prue se înfioră și se lăsă cuprinsă de convulsii. Continua să repete:

– Te rog, oprește-te!

Dar vocea aceea rece, neîndurătoare, continua s-o acuze.

– V-ați descurcat destul de bine, trebuie să recunosc, amândoi. Sau cumva sunt în paradisul proștilor, unde toată lumea știe de aventura voastră? Nu cumva îmi trimit toți flori pentru că le este milă de mine?

– Nu! strigă Prue, nu știe nimeni! Singura greșeală a fost că i-am scris! L-am iubit din toată inima, iar el, la fel.

Violet deveni stacojie.

– Este o minciună! strigă ea. Te-a vrut așa cum ar fi putut dori orice prostituată! Nu te-a iubit; m-a iubit doar pe mine. Tu ai fost doar un divertisment. Nici măcar nu-l pot acuza pentru asta. I-ai luat ochii cu zorzoanele tale, cu privirea asta de gâscă, dar afecțiunea lui se îndrepta doar spre mine. Înțelegi asta?

Violet o îngrozea. Prue încerca să se depărteze de acei ochi care aruncau flăcări, conștientă că fără Tony nu voia să mai trăiască.

– Voi leșina din nou, murmură ea.

Văzând că nefericita din fața ei nu reacționează, Violet îi udă buzele cu puțin coniac, îi șterse sudoarea de pe frunte, iar Prue se abandonă acelor mâini experte, care știau să trateze un bolnav.

Își spuse că indiferent ce i-ar fi făcut sau spus Violet, merita asta. Era vinovată. Tony nu mai era aici s-o apere, iar ea singură n-o putea face.

Începu să suspine, revenindu-și încet, și-și acoperi fața cu mâinile.

– Îmi pare teribil de rău și sper că mă vei ierta, Violet. N-am vrut să fii în vreun fel afectată de relația mea cu Tony. Când ai venit, voiam să mă sinucid, dar am fost prea lașă s-o fac. De o săptămână, tatăl meu mă interoghează, simte că este ceva în neregulă și nu mai suport. Am încercat să duc o viață normală, dar nu pot. Tony a însemnat foarte mult pentru mine, a fost primul bărbat din viața mea.

Violet nu zise nimic. Mânia ei se risipise.

Știa că spusele fetei erau adevărate. Simți dintr-o dată că era foarte bătrână față de Prue și se revoltă brusc împotriva bărbaților care profitau de inocența femeilor.

– Mda, n-are rost să ne certăm. Nu vom ajunge nicăieri. Am crezut că te vei simți mai bine dacă-ți voi spune ce simt. Dar nu este așa. Plec, acum. L-ai pierdut pe Tony și te cred că suferi. Vei suferi și pentru ce mi-ai făcut mie.

– De asta nu mai vreau să trăiesc, suspină Prue. Nu mai suport!

– Toate tinerele de vârsta ta sunt la fel. Foarte insistente la început, știți să suciți mințile unui bărbat, apoi deveniți neajutorate și slabe. Te disprețuiesc!

– Eu însămi mă disprețuiesc. Dacă n-ar fi fost copilul, m-aș fi aruncat în Nil.

Tăcere. Era ca și cum Prue ar fi detonat un pistol în acea încăpere. Violet era transfigurată. Începu să transpire.

– Copilul, a, copilul... O, Dumnezeule, n-am realizat de ce leșini atât de des... Vei avea un copil de la Tony.

Cu ea, lucrurile stăteau altfel. Emoțiile, trăirile erupseră ca un torent. Invidie, gelozie, curiozitate. Tony murise, dar nu de tot. Lăsase un copil în urmă. Era un moment de teribilă revelație. De ce era natura umană atât de crudă? De ce lăsase ca dragostea, sexul, iubirea sau cum i se putea spune, dintre cei doi să se fructifice? În timp ce ea, soția lui, era sterilă.

Violet își prinse fața în mâini, nu se mai gândea la cea din fața ei, ci doar la propria-i nefericire. Cât despre Tony, nici nu mai avea rost să-l condamne. Căci dacă ar fi trăit, s-ar fi ajuns la o situație imposibilă! Dacă Prue n-ar fi scăpat de copil, lucru pe care știa bine că Tony nu l-ar fi admis, ar fi trebuit să divorțeze, pentru a se căsători cu fata lui Mostyn. Ce scandal ar fi ieșit! Tony ar fi fost eliminat din corpul diplomatic!

Era mai bine că murise... o scutise de rușinea divorțului, de a-și petrece restul vieții în rușine, dezonoare, tristețe. În tot acest timp, el s-ar fi bucurat de Prudence și copilul lor!

Chiar și amiralul și lady Wellingham ar fi fost șocați. Dar apoi, și-ar fi luat în serios rolurile de bunici.

O auzi pe Prue:

– Îmi pare teribil de rău... n-ai ghicit că...

– Nu, n-am ghicit, zise Violet.

– De asta nu vreau să mai trăiesc și totuși... este copilul lui Tony. Îl vreau, dar... ce se va întâmpla cu mine? Tata m-ar omorî, dacă... el se află în continuă ascensiune, este foarte ambițios, așa cum spunea mama. Ce-ar spune dacă ar afla că fiica lui va avea un copil al cărui tată a murit?

Violet își imagină că Oliver Mostyn nu era prea ușor de liniștit, dacă se isca un scandal legat de fiica sa.

– Ce să fac? se lamenta Prue. De fapt, nu pe tine ar trebui să te întreb. După cum ai spus, merit să sufăr și sufăr teribil, crede-mă.

Violet nu scotea o vorbă. Ce ciudat era că ea, soția lui Tony, se afla în aceeași încăpere în care el făcuse dragoste cu amanta sa!

Prue leșină din nou, dar Violet o readuse în simțiri cu câteva palme bine aplicate.

– Ascultă, Prue, ești într-o mare încurcătură. Dacă nu facem ceva foarte repede, te vei afla în centrul unui mare scandal. Ai toată viața înainte. A fost și vina ta, dar Tony era mai mare și ar fi trebuit să știe. Ca văduvă a lui, te voi ajuta.

Prue întrezări speranța. Erau primele vorbe decente pe care i le adresa Violet.

– Cum m-ai putea ajuta?

– Oricum, nu prin a te încuraja să scapi de copil, zise Vi.

– N-aș fi făcut asta, încuviință Prue.

Violet o privi cu satisfacție. Biată lașă! Iar Tony fusese un prost să cedeze la astfel de farmece. Nu se gândise nici un moment la răul pe care i-l putea face soției lui.

– Te simți bine pentru a asculta cu atenție tot ce-ți spun?

Prue se ridică în capul oaselor. Se simțea îngrozitor; trăia un coșmar, rezultatul faptului că-l iubise pe Tony.

Prue trebuia să-și convingă tatăl s-o lase să plece cu Violet. Violet își va înștiința toate cunoștințele, care nu erau deloc puține, că va da naștere unui copil. Copilul pe care și-l dorise dintotdeauna, dar care apăruse prea târziu. Și ce era mai firesc decât să stea până la nașterea copilului undeva la munte? Dar nu se simțea bine și nu voia să călătorească singură, așa c-o va ruga pe mica ei prietenă, Prudence Mostyn, s-o însoțească.

Toată lumea bună din Alexandria, va afla că Darcy Gateways era viitorul soț al lui Prue, așa că Prue se va vedea cu el, va fi de acord asupra căsătoriei, cu condiția să-i lase șase luni în care să fie singură, departe de Egipt și de el. Trebuia să le spună clar celor doi bărbați, tatălui ei și lui Darcy, că se hotărâse în favoarea lui, dar deocamdată nu voia să facă pasul.

Prue își duse o mână la frunte.

– Mă înțelegi până aici? zise Violet.

– Da.

– Și crezi c-ai putea face tot ce ți-am spus? Să obții consimțământul tatălui tău de a sta cu mine până la Crăciun, să zicem? Copilul se va naște în noiembrie, nu?

– Da, afirmă Prue.

– Foarte bine, avem destul timp.

Urma să plece la bordul unuia dintre acele vapoare italienești, din Alexandria. Violet o va aduce pe fosta ei dădacă, o franțuzoaică.

– Va veni dădaca mea, vom sta undeva, în Alpii francezi, unde nu vin englezi, de obicei. Le voi spune cunoștințelor mai apoi, că nu mă simt prea bine, și am decis să nasc copilul acolo. Socrii mei sunt prea bătrâni ca să vină să mă vadă. Tu îi vei spune lui sir Oliver că aerul de munte îți face foarte bine și că vei sta cu mine până te întorci la Alexandria. Sau i-ai putea promite că te vei întâlni cu el de Crăciun la Paris, de exemplu.

Prue încuviință.

– Dar la ce bun toate astea? Care va fi rezultatul?

– O dată ce se va naște copilul, îl voi lua eu. Mă voi întoarce cu el în Anglia, la familia Wellingham. Va fi al meu și al lui Tony. De aceea este important să anunț că sunt însărcinată.

– Nu știu dacă este bine să...

– Dar ce vrei, Prue? Să distrugi cariera tatălui tău? Să intri în gura lumii? Ai făcut o faptă abominabilă.

Prue roși.

– Este adevărat. Dar tot ce-mi cer să fac, este prea mult pentru mine.

Violet simți nevoia s-o prindă de umeri și s-o scuture zdravăn.

– Proasto! Să nu te mai aud rostind aceste vorbe! Ai avut puterea să ai o relație cu soțul meu atâtea luni, riscând să fii descoperită. Acum de ce nu vrei să riști, pentru o cauză mai bună?

– Dându-ți copilul meu?

– De ce nu? Nu mi-ai făcut deja destul rău?

Prue își acoperi fața cu mâinile.

Violet Wellingham era o femeie foarte puternică. Se simțea speriată dar și fascinată de ea. Era ca o caracatiță care-și întindea tentaculele, amenințând s-o ucidă.

– De ce ai vrea copilul meu? repeta Prue.

– Nu vreau copilul tău, vreau copilul lui Tony. N-am avut norocul de a rămâne însărcinată; din câte cred, va semăna cu el, iar el a fost cândva un bărbat decent. Sper că fiul lui va fi la fel. Iar eu voi avea un scop, voi avea pentru ce să trăiesc, de acum înainte.

Prue părea și mai disperată, încercând să-și adune gândurile, să privească în viitor, să vadă ce însemna asta pentru ea. Îl iubea la fel de tare pe acest bărbat, care nu mai exista. Nu era genul de femeie care să-și dorească acest copil, numai pentru că era al iubitului ei. Dar nici nu concepea să rămână fără un ban, pentru că tatăl ei ar fi dezmoștenit-o dacă ar fi aflat. Nimeni n-ar mai vrea-o atunci. Iar ea nu era capabilă să-și câștige singură existența.

I se părea îngrozitor să renunțe la copilul lui Tony, dar totuși... el va crește în casa tatălui său, îl va moșteni... această femeie rece, calculată, îl va crește așa cum trebuie...

Mă întreb ce m-ar sfătui Tony să fac dacă ar fi acum, aici, se întrebă ea.

Violet vorbi din nou.

– Nu-ți cer să faci asta pentru mine, ci pentru copil, nu cred că ți-ar fi convenit să fie bastard. N-ar avea nici o șansă în viață. Va trebui să juri că nu vei avea nici o pretenție la acest copil, că nu vei spune nimănui. Mă pot baza pe tine?

Prue se simțea torturată. O și vedea pe Violet ducându-se la socrii ei în Anglia cu copilul în brațe, spunându-le:

– Am reușit în cele din urmă să dau naștere copilului lui Tony!

– Ne-am putea baza pe această dădacă a ta? bâigui Prue.

– Mă voi ocupa eu de tot, pot s-o fac, dacă vreau, o liniști Violet.

Da, ești o femeie mașină, foarte eficientă, se gândi Prue. Dar cum putuse Tony să iubească o astfel de făptură? Chiar el îi spusese că Violet în tinerețe arăta foarte bine, că avea o minte sclipitoare. Dar ei i se părea inumană.

– Ei, ce zici?

– Știu că n-am altă alternativă, admise Prue.

– Doar cea a unui scandal teribil, aducând pe lume un bastard.

– Nu știu dacă i-aș putea spune tatălui meu că plec cu tine. I-aș putea spune, eventual, că am probleme cu plămânii; și mama a avut o boală de plămâni. Voia să mă ia cu el la Rio, dar doctorii i-au spus că nu-mi face bine un voiaj în America de sud. Dar dacă-i voi spune că merg în Alpii francezi înainte de a mă întoarce în Anglia, nu vor fi probleme. Dar ne putem baza pe fosta ta dădacă?

– Îți repet, locuiește într-un sat de munte, unde nu prea vin turiștii.

– Dar doctorul?

– Uiți că eu am fost asistentă înainte de a mă specializa în radiologie?

– Și dacă femeia va bârfi?

– Îmi este pe deplin devotată, nu mă va trăda, mai ales c-o voi plăti bine.

– Și dacă tatăl meu va dori să mă vadă și va sosi pe neașteptate?

Violet păru că se gândește o clipă apoi spuse:

– Va trebui să mă gândesc puțin la problema asta; iar dacă află ce nu trebuie să afle, îi voi spune planul meu, și va trebui să fie de acord cu el. La întoarcere, te poți mărita cu Darcy.

– Nu pot face asta, nu după ce l-am iubit pe Tony!

– Vei fi uimită ce poți face, dacă vei încerca. Vei discuta cu multe cunoștințe și vei spune ce minunat este că aduc pe lume copilul chiar și după moartea lui Tony, că sunt foarte singură, că nu pot călători singură, că vei fi mica mea prietenă.

– Este o situație îngrozitoare, murmură Prue.

– Va fi și mai grea, dacă nu vei accepta planurile mele. Nu te mai gândi la tine, ci la binele copilului. Spui că l-ai iubit pe Tony, nu crezi că și el ar vrea ca acest copil să fie crescut în condiții bune, pe care i le pot oferi bunicii săi?

– Presupun că da, șopti Prue.

Ce deșteaptă era această femeie, șireată și bestial de logică, se gândi Prue. Iar ea era atât de obosită încât nu mai voia să trăiască.

– Ce zici? Faci toate astea? o întrebă Violet. Abia aștepta, era chiar devorată de dorința de a pune stăpânire pe copilul lui Tony. Ar fi fost triumful ei. I-ar schimba viața. Ar ajuta-o să uite infidelitatea lui Tony.

Violet se așeză pe marginea patului, prinzând mâinile lui Prue în ale sale.

– Prue, te implor să faci asta. Lasă-te în grija mea, și totul va decurge perfect. De acum, vei fi un fel de soră mai mică pentru mine, cineva pe care să vreau să-l protejez, chiar te voi îndrăgi puțin, pentru că mi-ai dăruit copilul lui Tony. Nu vei regreta.

Fata capitulă, uluită de bunătatea neobișnuită a lui Violet, care constituise atracție pentru Tony.

Violet o prinse în brațe și o lăsă să plângă la pieptul ei. Dar simți că ieșise în câștig, așa cum nu sperase. Încercă s-o liniștească, să-i spună să nu mai plângă. Simți exaltare închipuindu-și cum acel copil din pântecele lui Prue, îi va spune ei „mamă“.

Capitolul 3

Violet Wellingham intră în oficiul poștal din St. Cyr și se uită la bărbatul aflat la ghișeu.

– Bonjour, monsieur, zise ea. Am venit să ridic un pachet cu fructe, și niște scrisori pe numele Wellingham sau Mostyn.

Bătrânul, care purta o beretă ciudată pe cap, cu fața ridată, o privi prin perechea sa de ochelari fumurii, spunându-și: Dumnezeule, ce femeie frumoasă!

Îi întinse pachetele, continuând s-o privească. Nu era o femeie prietenoasă, dar se vedea că este o adevărată doamnă, și vorbea franceza excelent. Venea zilnic de la Auberge du Clos să ia corespondența, sau să facă mici cumpărături. Bătrânul avea și un magazin alături de oficiul poștal, unde vindea tot felul de mărfuri, care de care mai ciudate, fructe uscate, parfumuri ieftine, cafea, brânzeturi, șuncă, lână, stofă. Avea câte puțin din tot ce le trebuia locuitorilor din St. Cyr, un sătuc solitar, aflat pe versantul muntelui. Era zăpadă din abundență iarna, iar vara și toamna multe fructe și flori.

Era o frumoasă dimineață de octombrie, soarele strălucea vesel pe cer, dar deja începuse să se simtă frigul toamnei.

Domnul Brune se uită la englezoaică, pentru că nu aflase încă de ce sosise aceasta la St. Cyr, însoțită de o altă domnișoară, mult mai tânără.

Nu exista decât un singur telefon, și acesta la oficiul poștal. În general, locul era cam primitiv pentru cele două doamne. Nu se știa decât că părinții doamnei Wellingham o angajaseră cândva pe Annemarie Lavitte ca dădacă pentru fiica lor. Cele două englezoaice trăseseră la bătrâna Martine, care avea cea mai frumoasă casă din St. Cyr.

Nu părea decât o casă de păpuși, așezată pe versantul muntelui. Se afla acolo de cel puțin două sute de ani, ridicată din piatră și lemn. Bătrâna Martine era săracă, dar acum, datorită banilor pe care-i primi de la cele două englezoaice, deveni brusc bogată. Era foarte bine plătită să aibă grijă de o bolnavă, care nu prea ieșea în sat. Lumea nu știa dacă tânăra avea vreun defect fizic, sau era debilă mintal. Nu ieșea decât seara, la lăsarea întunericului, la brațul doamnei mai în vârstă.

Nimeni din St. Cyr nu punea întrebări, pentru că oamenii erau prea ocupați cu ale lor, iar vestea că doamnele nou sosite erau pline de bani, se răspândi foarte repede și avu darul să-i bucure. Le sosea mâncare de la Grenoble, iar domnul Brune avea și el avantaje pentru că Madame cheltuia destul de mult la magazinul lui.

El bănuia că era o femeie importantă, pentru că primea multe pachete și scrisori.

Martine le spusese doar că soțul Madamei murise de curând, într-un accident de avion, în Egipt.

De la Valle des Roses, o localitate mai mare ca St. Cyr, sosea de două ori pe săptămână un doctor s-o vadă pe invalidă, prespuneau ei. Doamna mai tânără era invalidă, sau poate, desfigurată. O dată ce se acceptase realitatea, nu se mai discutase pe tema aceasta.

Aici alesese Violet să primească pe lume copilul lui Tony. Nici nu se putea mai bine; era un loc uitat de lume, în Alpii francezi.

În dimineața asta, Violet cumpără niște struguri, apoi se uită la scrisori. Recunoscu scrisul soacrei sale.

Sperau că draga lor Vi se simțea bine. Era minunat că putea sta la fosta ei dădacă, dar regretau că nepotul lor se va naște atât de departe. Abia așteptau să treacă lunile și nora lor să se întoarcă în Anglia.

Bieții de ei, se gândi Violet, nu mai trăiau decât pentru acest nepot. Ea îi înțelegea perfect, pentru că se simțise disperată până când aflase de existența copilului lui Tony.

În spatele casei se afla o frumoasă grădină de flori, în care Prue stătea tot timpul, așteptând-o să se întoarcă. Nu-i era nici ei prea ușor, se afla în captivitate.

Viața ei anterioară încetase să mai existe și timpul se scurgea teribil de încet pentru ea, în această localitate uitată de lume. Fusese ruptă de prieteni, de rude. Era permanent plictisită; ieșea la plimbare doar pe înserat, și se putea duce doar până la cascadă.

Violet nu avu prea multe probleme cu ea. O singură dată, Prue avu un acces de nervi, încât amenință să dea peste cap planurile lui Violet, să-i spună adevărul tatălui său și să rămână la mila lui.

Violet se controlă destul de bine, pentru că reuși să n-o plesnească peste față, știind că era mama copilului, acel copil pe care-l aștepta mai mult ca orice. Voia un copil puternic și sănătos.

Așa că își consumă singură necazurile și problemele, se forță să fie atentă, grijulie, să facă tot posibilul să n-o lase pe Prue să moară de plictiseală. Trimise pe cineva la Grenoble să-i cumpere cărți și un aparat de radio, o învățâ să brodeze. Iar ea tricotă și cusu toate hăinuțele noului născut.

De multe ori, o convinse pe Prue că era doar mediul prin care copilul lui Tony apărea pe lume. N-o încurajase să spere că va însemna ceva pentru ea în viitor. Nu-l va alăpta, nici nu-l va mai vedea vreodată.

Prue, pasivă și ascultătoare, accepta totul necondiționat.

Trecuseră șase luni de la moartea lui Tony. Amintirea pasiunii pentru el se cam diminuase. Începuse chiar să simtă că-l ura, pentru că o trădase păstrând scrisorile ei, punând-o la dispoziția soției sale. Violet o aproba mereu în acest sens.

– Nu-l mai jeli, nu te-a iubit niciodată, îi repeta Violet.

Așa că Prue nu-l mai jeli. Nu mai avea mult și scăpa de Violet și de copil. Abia aștepta să vină ziua aceea! Nu suporta copilul care o făcea să arate diform acum, să se simtă epuizată. I se părea că trecuseră ani de când nu mai îmbrăcase o rochie frumoasă și nu mai primise complimente de la un bărbat.

Purta doar fuste largi și nu se mai obosea să se machieze de când venise la St. Cyr. Iar când văzu ultimul număr din Vogue, bijuteriile și parfumurile cele mai noi i se păreau venite de pe altă lume. Dar era o lume la care visa să se întoarcă.

Violet o disprețuia din ce în ce mai tare. Dacă Prue ar fi luptat să păstreze cu orice preț copilul lui Tony, ar fi crescut în ochii ei, dar așa, rămăsese o gâsculiță fără minte.

Violet mergea încet, fredonând o melodie, pe drumul spre casa Martinei. Lucrurile mergeau în sfârșit, așa cum visase, le dădea părinților lui Tony ceea ce-și doriseră.

Cu tatăl lui Prue întâmpinase unele probleme la început, pentru că nu înțelegea de ce fiica sa alesese să se ducă în Anglia cu văduva lui Wellingham, în loc să meargă cu el în America de Sud.

Dar Prue se văitase că suferea din cauza căldurii umede din Alexandria și că la Rio s-ar fi simțit și mai rău.

Iar Sir Oliver cedase. Fusese de acord ca fiica lui să petreacă un timp în Alpii francezi, înainte de a ajunge în Anglia.

Prue derulase perfect înțelegerea cu Darcy Gateways, primise inelul de la el, și-l făcuse să accepte această despărțire de câteva luni, doar pentru că se simțea rău.

După două luni, Prue îi scrisese tatălui său că ea și Violet hotărâseră să nu se mai ducă în Anglia pentru că doctorii care o examinaseră, îi spuseseră că aerul din Alpi îi făcea extraordinar de bine și trebuia să mai stea.

Sir Oliver o lăsase în plata Domnului, telegrafiindu-i să facă așa cum voia.

Darcy îi scria regulat din Egipt, fiind transferat la legația din Cairo. Abia aștepta întoarcerea ei, sperând să se căsătorească înainte de Anul nou:

„N-o lăsa pe Violet Wellingham să te transforme într-o femeie bună la toate! Este ciudat că v-ați împrietenit atât de bine. Mie mi se pare cam neprietenoasă. Dar mă bucur că va da naștere unui copil și astfel se va simți consolată."

Vi citi scrisoarea. N-o va mai revedea pe Prue, după ce va naște. Nici Prue nu va dori s-o vadă. Imediat ce vor reveni la Alexandria, vor simula o neînțelegere, Prue va spune tuturor că s-a săturat de Violet și se va căsători cu Darcy, sau cu altul. Prue putea avea orice bărbat. Ea, îl avusese doar pe Tony.

Vi aproape că simți durerile nașterii lui Prue.

Nu putea să nu simtă ură față de bărbatul care o înșelase. Dar tot ce pusese la cale îi reușise și viitorul părea foarte roz pentru ea.

I se părea că timpul s-a oprit în loc. Nimic nu se mai mișca până în ziua nașterii copilului. Totul era pregătit, secretul era bine păzit. Nici un suflet din St. Cyr nu știa adevărul în afara lui Martine, iar doctorul, bine plătit, nu va sufla o vorbă, acceptând înregistrarea copilului pe numele doamnei Wellingham. De fapt, nu-l interesa motivul acestui schimb; preocuparea lui era ca mama și fătul să se simtă bine.

Considera că Prue va naște ușor, copilul era bine format și urma să se nască în noiembrie. Nu putea spune sexul acestuia, dar era înclinat să creadă că va fi băiat.

Prue zăcea într-un șezlong, cu mâinile sub cap și ochii închiși. O sclipire de interes se văzu în ochii ei când apăru Violet, apoi redeveni apatică.

– Cum te simți? o întrebă Violet.

– Foarte prost, murmură Prue, uitându-se la scrisorile din mâna lui Violet. Una era de la Darcy, cealaltă de la mătușa Jane. M-am săturat de starea asta!

– Nu mai ai mult, zise Violet, fără pic de îngăduință. Dar ar trebui să te miști puțin, s-o ajuți pe Martine la grădinărit, nu la treaba grea, desigur.

– N-am chef, murmură Prue, și-și întoarse privirea spre munții care vor fi curând acoperiți de zăpadă.

Nu mai putea suporta casa prea mică, nici frigul de peste zi, căci Martine făcea focul doar seara. Nu avea o baie ca lumea.

Violet profitase de timpul petrecut la St. Cyr, se bronzase și arăta foarte bine. Era mulțumită de felul în care decurseseră treburile; nu suporta însă că, uneori, citea în ochii lui Prue: nu fi așa de sigură că-ți voi da copilul. De unde știi că nu vreau să-l păstrez?

Dar nu va spune asta, pentru că nici nu voia să-l păstreze.

Continuă să citească scrisoarea lui Darcy:

„Să ne căsătorim imediat după Anul nou, scria acesta, apoi vom pleca în Europa, Franța, Italia, Spania."

– Ce-o să faci cu copilul după naștere? o întrebă Prue. Și mai ales, de ce te străduiești să iasă totul bine?

Violet o privi printre gene.

– Copilul acesta va fi viața mea, de acum încolo.

– Mă mir cum îl poți iubi după ce ți-a făcut Tony.

– După ce mi-a făcut el? tună Violet. Mai bine zis, după ce mi-ai făcut tu! Dar să-l lăsăm pe Tony.

Prue căscă.

– Mă simt cumplit de rău.

– Uite, ți-am adus cei mai buni struguri de la domnul Brune.

O ajută să se ridice și o duse în bucătărie.

Violet se gândi că fără acest copil ar fi fost dezolant de singură și disperată. Dar acum, amiralul îi va pune totul la dispoziție, doar îi dăruise un nepot. O să stea cu ei o vreme, apoi o să-și caute o casă. Se va ocupa de copil, îl va duce la școala primară, apoi la Eton, unde studiase și tatăl său. Ce carieră va avea? Desigur, în diplomație, ca Tony.

Prue se ridică dintr-o dată în picioare.

– Prue, te simți bine?

– Nu, nu știu, mi-am sucit ceva, mă simt oribil, mă doare totul.

Violet strigă asistenta.

– O voi așeza în pat, zise aceasta. Aș vrea să vă duceți după doctorul Flambeau. Cred că se apropie nașterea.

Prue se uită speriată la Violet.

– Să nu mă lași singură, se va întâmpla ceva destul de repede, am acest sentiment.

– N-ai de ce te teme, o liniști Violet. Odihnește-te.

Violet era gata să-i acorde toată atenția și grija celei din fața ei, chiar dragoste, ca să nască mai repede.

***

Fiica lui Tony se născu în dimineața următoare la ora trei, după șaisprezece ore de chin pentru Prue. Cu toate că fusese un copil mic, doctorul se văzuse nevoit să folosească forcepsul. Violet, care-l asistă, nu se gândea că Prue și-ar putea pierde viața, ci tremura pentru acea mică făptură, care se învinețise din cauza efortului prelungit și abia respira.

Acum, Prue zăcea în patul cel mare al Martinei, abia respirând, albă ca o coală de hârtie, în timp ce Violet și Martine se ocupau de copil. În cele din urmă, mica făptură dădu semne de viață. Doctorul își șterse transpirația de pe frunte și o privi pe Violet pe deasupra ochelarilor, zâmbindu-i.

– Să mulțumim lui Dumnezeu că va trăi!

Violet încuviință, în timp ce ștergea ochii și nările copilului, cu ulei de măsline.

Doctorul își mai privi o dată pacienta în timp ce-și ștergea mâinile cu un prosop. Prue arăta și ea ca un copil care doarme. Nu văzuse gene atât de lungi, cum avea femeia asta. Era foarte frumoasă. Cât luptase, biata de ea! La un moment dat, Martine, care intrase în încăpere, exclamase:

– Dumnezeu să ne ajute pe noi, femeile!

Dar când doctorul începuse s-o laude pe Prue pentru curajul și rezistența de care dăduse dovadă, Violet i-o retezase foarte scurt:

– Doctore, asigură-te că nu vor fi probleme cu copilul! Apoi, poți pleca. Mâine să vii să-i oprești lactația lui Prue. Vom hrăni fetița cu lapte degresat.

– Cum doriți, doamnă, spuse acesta.

– Apoi, vei înregistra copila pe numele meu.

– Pe ce nume, doamnă?

Violet fu o clipă descumpănită. În ultimele ore, singura emoție pe care o simțise fusese atunci când doctorul îi pusese mica făptură în brațe. Trecuse apoi la dezamăgire, aflând că era o fetiță. Desigur, amiralul va fi dezamăgit. Mergând la el cu o nepoată, triumful ei se diminua pe jumătate. Cine lăsa averea familiei Wellingham unei fiice?

Dar copila o privi chiar atunci cu ochii ei albaștrii, care semănau atât de bine cu cei ai lui Tony.

– Spuneți-mi numele, madame, insistă medicul.

Violet nu fusese pregătită cu un nume de fată. Ce nume i-ar fi dat Tony?

Apoi, își aminti că una din piesele preferate ale lui Tony era „Candida“ lui Shaw. Decise că fetița se va numi Candida Rose. I-l scrise repede pe o bucată de hârtie.

– Foarte bine, madame, zise el și plecă.

Violet puse fetița într-un coșuleț pe care-l pregătise pentru ea și o văzu cum strânge din pumnii ei mici.

Nu-și dorea decât câteva ore de somn.

Prue nu trebuia să-și vadă copila. Dimineața va veni s-o ia o mașină, care o va duce la un mic hotel, unde va fi îngrijită de Martine.

Ea se va ocupa de Prue, să-și revină cât mai repede, apoi să se descotorosească de ea. După aceea, se putea întoarce liniștită cu copilul în Anglia. Dar deocamdată o enerva faptul că mai trebuia să aibă grijă de Prue o zi, două.

Zorile le găsiră pe cele două femei pe care Tony Wellingham le iubise în felul său, dormind.

Violet visa la clipa în care se va duce cu odorul în Anglia, iar cealaltă era sedată și nu visa nimic. Oricum, indiferent cu cine se va mărita, Prue nu va mai da naștere nici unui copil, asta era clar. Nu se va mai expune niciodată la acele pericole și dureri.

Când se trezi, o văzu pe Violet la capul ei, cu un vas în mână.

– Bună dimineața, îi spuse ea rece. Va trebui să te spăl puțin, deși nu-mi face nici o plăcere.

– Păcat că nu mă poți duce la spital, unde alții ar face munca asta ingrată. Dar Martine unde este?

– Face o vizită unor rude.

Prue tăcu o clipă, apoi puse întrebarea cea mai grea:

– Unde-mi este copilul?

Violet roși.

– Nu este al tău, dragă, ci al meu. Tu n-ai nici un copil. Să-ți intre bine în cap! Ai trecut printr-un coșmar care este de domeniul trecutului.

Prue începu să plângă.

– Cum poți spune asta? După tot ce am îndurat? Nici nu mi-ai spus...

– Ce?

– Era băiat sau fată?

– De ce te interesează?

Prue începu să plângă și mai tare.

– Ești cea mai rea, mai rece femeie, lipsită de suflet, n-ai nici un fel de sentimente. Am măcar dreptul să știu ce am născut! L-am iubit pe Tony, am dat naștere copilului lui. Cum poți fi atât de inumană? Nici nu știi cât te urăsc!

Tocmai de această izbucnire se temuse Violet. Se forță să fie mai bună cu femeia din fața ei.

– Îmi pare rău dacă așa mă vezi, dar nu ăsta este adevărul. Trebuie să-ți mai amintesc că tot ce fac este pentru binele copilului lui Tony? Ascultă, Prue... și Violet reveni cu argumentele sale, amintindu-i că era bine s-o lase să rezolve problemele singură.

– Știu că ai dreptate, Violet, zise Prue la un moment dat. Nu vreau copilul, dar am dreptul să știu...

– Ai născut o fată, o întrerupse Violet. Se va numi Candida Rose. Candida pentru că era numele preferat de Tony, și Rose după soacra mea.

– Să nu-ți faci probleme din cauza mea, Vi, zise Prue, nu te voi deranja cu nimic de acum înainte.

Violet simți o ușurare teribilă, apoi o lăsă singură pe Prue, sigură că nu vor fi complicații.

O sună pe Martine la Grenoble, care-i confirmă că fetița mânca bine. Îi spuse și lui Prue că fetița căreia îi dăduse naștere evolua bine, că semăna cu Tony, că avea ochii lui albaștri și migdalați.

Primi o scrisoare de la lady Wellingham:

„Abia așteptăm să te vedem pe tine și pe mica noastră nepoată. Nici unul din noi nu este dezamăgit că avem o nepoată, dragă Vi. Fetele seamănă mai mult cu tații lor. Să angajez o dădacă pentru ea?“

Violet intenționa să accepte oferta. Nu putea s-o ia pe Martine la Sulkdown Manor.

***

Venise clipa ca aceste două femei, cea foarte tânără și cea în floarea vârstei, să se despartă. Acest lucru urma să se întâmple la Paris. Se priviră pentru ultima oară, când Violet realiză că Prue era de o frumusețe nefirească; nu era de mirare că orice bărbat care se uita în ochii ei era pierdut. Cu masaje și dietă corespunzătoare, Prue își revenise complet. Îmbrăcase un costum foarte elegant, și o scurtă de blană; la pălărie avea violete de Parma, iar ochii ei, nefiresc de mari, erau acoperiți de un voal. Redevenise acea strălucitoare Prue, care-i furase inima lui Tony.

Violet se întrebă ce s-ar fi ales de biata Candida dacă ar fi rămas în grija adevăratei ei mame. Îl mai admonestă pe Tony pentru greșeala de a se fi îndrăgostit de o femeie ca Prue, apoi îi spuse acesteia:

– A venit clipa să ne luăm rămas bun.

Prue o privi lung pe femeia căreia îi datora atât de mult.

– Trebuie să-ți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut, Violet. Cred că mă consideri o ființă îngrozitoare.

– Nu, zise Violet. Ești doar o copilă nematurizată, dar sper că știi măcar ce ai de făcut de acum înainte: uită de Candida! Nu vorbi aiurea, ca să nu faci copila să sufere.

– N-o voi face, promise Prue.

Violet urcă în tren. Prue își pudră nasul care începuse să-i lucească, și-și spuse că trecuse prin clipe foarte grele de la moartea lui Tony, dar că-l va uita și pe el și va trăi viața din plin. Nu va spune nimănui despre Candida. Urcă în taxiul care aștepta s-o ducă la hotelul Crillon, unde se afla sir Oliver. Uită imediat de copilul căruia îi dăduse naștere ca și de femeia care urcase în tren.

O oră mai târziu, Violet se afla în cușeta de tren cu fiica lui Tony în brațe. Fetița împlinise deja o lună, în care luase în greutate, dezvoltându-se armonios. Semăna perfect cu tatăl său.

Violet simți o imensă fericire; ultima legătură după care putea fi descoperită, fusese tăiată. Era acum pe drumul spre Anglia. Stewardesa, care văzu fetița, o admiră și o întrebă pe Violet:

– Cât are?

– O lună, răspunse Violet.

– Este deja foarte frumoasă. Vă seamănă perfect.

Violet schiță un zâmbet.

– Da, seamănă cu mine la păr.

Ajunseră în cele din urmă la Sulkdown, conacul pe care ea-l cunoștea prea bine. Căzuse prima zăpadă, și printre fulgi, Violet zări două figuri, care așteptau la intrare. Amiralul, mic

de statură, cu părul alb, și Rose Wellingham, o femeie subțirică și cam colțuroasă, așteptau cu sufletul la gură să-și vadă nepoata.

Violet ridică fetița la fereastra automobilului care înconjură rondul de flori din fața conacului.

– Am ajuns. Uite-ți bunicii, Rose, zise ea.

Lady Wellingham exclamă:

– O, Harry, este leită Tony! Uite ce ochi frumoși are! Este adorabilă!

Amiralul își drese glasul:

– Hm, nu prea văd asemănarea, dar dacă tu spui așa, draga mea, trebuie să existe!

Violet îi întinse soacrei nepoata. Apoi intră cu amândoi în casă. Își scoase mănușile, privi o dată în jur, observând că existau și acum superbele crizanteme în sera familiei Wellingham.

Intrară în salonul cu mobilă Queen Anne, cu covoare scumpe și porțelanuri, totul de un bun gust perfect.

Lady Wellingham se așeză pe canapea, ridicând vălul de pe fața copilului, pentru a-l vedea mai bine.

Violet mai răsuflă o dată ușurată, căci totul se desfășurase conform planului. Amiralul o sărutase pe amândoi obrajii, spunându-i:

– Draga mea, ai făcut cel mai minunat lucru din viața ta, iar acolo în Alpi ți-a priit, arăți superb!

Lady Wellingham vărsă lacrimi de fericire.

– Nu-mi pot lua ochii de la ea, seamănă atât de mult cu Tony! Îmi închipui prin ce-ai trecut, draga mea. Acest copil va fi de acum mângâierea noastră, a tuturora.

Violet nu mai zise nimic. Se uita la portretul lui Tony aflat pe peretele opus șemineului; era de pe vremea copilăriei acestuia. Remarcă acel zâmbet minunat pe care nu și-l pierduse nici la maturitate. Pentru prima oară de la moartea lui, Violet simți o durere acută în inimă. Numai dacă lucrurile ar fi fost altfel! Numai dacă acest copil ar fi fost chiar al ei și al lui, dacă l-ar fi crescut împreună! Micuța Candida i-ar fi fost consolare; acum trebuia să urce în camera pe care altădată o împărțea cu el, și să fie singură. Să-și amintească infidelitatea lui. De fiecare dată când va privi copila, își va aminti de păcatul tatălui.

Se simți cuprinsă în brațe de lady Wellingham.

– Știu ce simți, venind aici fără el. Biata Vi! Știu cât l-ai iubit. Acest copilaș va fi viața ta, de acum. Dar uite, plânge, n-o hrănești?

Violet izbucni într-un râs isteric, prinse copila în brațe și scutură din cap.

Capitolul 4

Violet termină de scris și ultima invitație, apoi privi afară, pe deasupra ochelarilor.

„Doamna Anthony Wellingham are plăcerea de a-l invita pe domnul Colin Foxley la dineul de sâmbătă 14 iunie, ora 19, la reședința Sulkdown."

Scrisese multe astfel de invitații pentru prietenii din alte regiuni ale țării. Dar numele pe care-l scrise cu cea mai mare plăcere era al lui Colin Foxley.

Era un strălucit avocat, care câștigase cazuri foarte complexe, la numai treizeci și șase de ani. Era holtei, își pierduse părinții, și locuia cu unchiul său, sir Austen Foxley. Colin era un bărbat inteligent și foarte ambițios. De cum îl cunoscuse în casa unor prieteni de la Londra, Violet îl

considerase soțul potrivit pentru Candida. Era puțin cam mare pentru ea, dar datorită felului său de a fi, Candida avea nevoie de un bărbat matur, cu chibzuință.

Desigur, și Colin fusese atras de șarmul Candidei, ba chiar anunțase că venise timpul să se căsătorească, să aibă o familie.

Dar satisfacția Violetei că acest bărbat va veni la dineul ei, fu de scurtă durată. Ușa bibliotecii se deschise și Candida își făcu apariția cu niște scrisori în mână pe care le puse pe biroul Violetei.

– Mamă, trebuie să fiu la Londra pe paisprezece. Cântă Myra Hess.

Violet rămase cu stiloul în aer, privind-o lung pe fiica lui Tony.

– Cum să fii la Londra pe paisprezece, când ai atâția invitați?

– O, Dumnezeule, exclamă Candida, ce plictiseală!

Violet își șterse ochelarii. Încercă să se calmeze, să nu-și piardă cumpătul, cum i se întâmpla în ultima vreme cu Candida. I se părea imposibil ca fata pentru care riscase totul, viitorul, orice speranță, să ajungă opusul celei pe care o dorise. Candida nu-i semăna de loc. Sperase să fie o fată dulce, sensibilă, ușor de manevrat, stilată, bine educată, să vâneze, să se îmbrace elegant, rafinat.

Și ce ieșise din asta? Violet era convinsă că viața ei era o permanentă dezamăgire. Mai întâi Tony, apoi fiica acestuia.

Candida era extrem de încăpățânată. De unde moștenise asta? Nu de la Tony! Iar mama ei, Prudence Mostyn, era o femeie foarte slabă, lipsită de personalitate.

Dar Candida Rose nu era nici pe departe un caracter maleabil.

Violet știa că trebuia s-o mărite devreme, pentru a nu se confrunta cu probleme serioase.

Candida se așezase pe brațul unui fotoliu. Își tot mișca picioarele lungi, frumoase, bronzate, vrând să le pună în evidență. Avea un aer neglijent, își spuse Violet, de fată fără prea multă educație. Ar fi trebuit să vrea să pară sofisticată. La douăzeci de ani își pierdea vremea cu prietenii pe la tot felul de concerte. Violet se dojeni încă o dată c-o lăsase să ia lecții de pian.

Candida era obsedată de muzică. Îi plăceau doar muzicienii sau artiștii și o adora pe această Merry, o violonistă.

Violetei i se părea de neînțeles ca o tânără care moștenise averea familiei Wellingham și ar fi putut ajunge la o poziție socială aleasă, să tânjească după o viață de muzician, după o existență boemă.

Fata era frumoasă, dar pe măsură ce creștea, semăna tot mai puțin cu Tony. Părul închis la culoare, ondulat, era, fără îndoială, al lui Tony, la fel și ochii de culoarea mării. Dar gura o scotea din sărite pe Violet; era mare, pasională, cu buzele prea pline, care-i aminteau prea mult de Prudence Mostyn.

– Nu poți fi liniștită aici, mulțumindu-te cu ceea ce ai, cu averea pentru care te invidiază toată lumea?

Răspunsul fetei fu un adevărat șoc pentru Violet.

– Nu pot, mamă. Regret, dar nu pot. Știu că ți-ai dori o altfel de fiică, dar eu așa sunt, n-am ce face! Nimeni n-ar crede că sunt fiica ta, nu? Nu semănăm deloc.

Violet își prinse disperată capul în mâini. Nimeni n-ar crede că era fiica ei; și nici nu era!

– Am făcut atâtea pregătiri pentru această serată, Candida!

Fata ridică dezamăgită din umeri.

– Bine, dacă continui tot așa, o să-i scriu lui Merry, să-i spun că nu pot veni.

Candida se uită la mama ei și văzu o figură tristă, cu pomeții supți, cu buzele subțiri, înaltă, slabă. Violet trecuse de șaizeci de ani, iar Candida simțea o oarecare ostilitate față de ea. Avea în față o femeie dificilă, care avea ceva de comentat la orice inițiativă a ei. Iar Candida n-o putea suporta, mai ales pentru că se interpunea între ea și muzică. Și-ar fi dorit o mamă mai tolerantă, mai puțin dură, ca bunica.

Își iubise și bunicul, care murise pe când avea doar treisprezece ani.

Candida apela la bunică, știind că și aceasta o considera cam dură pe mama ei. Cele două femei, deși stăteau împreună de atâta vreme, nu se iubeau! Își dori să-și fi cunoscut tatăl. Lady Wellingham îi repeta mereu că semăna cu el; numai că lui nu-i prea plăcuse muzica. Nimeni nu știa de unde izvorâse această pasiune a fetei pentru muzică, dar sigur nu din familia Wellingham.

Iubea teribil conacul Sulkdown. Crescuse acolo, învățase să călărească, dar nu și să vâneze; nu suporta să facă rău unui animal.

Iar acum o iubea cel mai mult pe prietena sa, Merry Fanshawe. De fapt, o și invidia în aceeași măsură, pentru că aceasta își câștiga existența cântând cu o mică orchestră.

Iar dintre bărbații pe care biata și dezamăgita ei mamă îi împingea spre ea, îl suporta doar pe Colin Foxley. În general, disprețuia bărbații, spunând că n-au prea multă minte. Dar Colin era deosebit; înțelegea muzica și-i plăcea s-o audă cântând. Muzica îi lega, dar Candida era foarte departe de a-l considera iubitul ei. Nu putea spune că nu-i plăcea Colin: era zvelt, cu părul și ochii negri, cu o minte strălucită, care o fascina adesea, dar nu-l iubea deloc, cu toate că el era îndrăgostit de ea.

Candida își lăsă mama singură, dar nu se duse să se schimbe. Intră în salonul acela elegant, plin de mobile și lucruri foarte scumpe, de foarte bună calitate, unde storurile erau pe jumătate lăsate, pentru ca soarele să nu afecteze culorile acelui superb covor Aubusson. Se mai uită o dată la pianul Bechstein, pe care-l adusese în casa aceasta bunica ei, ca zestre. Începu un studiu de Scarlatti, simțindu-se fericită, ruptă de lume.

Femeia din bibliotecă auzi acordurile pianului și-și prinse capul în mâini, disperată. Oftă din toată inima. Chiar suferea din cauza luptei permanente pentru a o modela pe fiica lui Tony. Răsuflase ușurată când citise anunțul căsătoriei lui Darcy Gateways cu miss Prudence Mostyn din „The Times". Așadar, Prue se măritase cu ardentul ei admirator. Desigur, nu voia ca acesta să afle vreodată adevărul despre ea, pentru că și el lucra acum la Foreign Office.

Nu primise nici o veste de la Prue. Iar pe măsură ce anii treceau și ajunse să sărbătorească cea de a șaptea aniversare a Candidei, se simți chiar în siguranță. Apoi, venise războiul și Violet citise la rubrica de anunțuri despre moartea lui Darcy. Asta înseamna că Prue era văduvă.

Din nou, Violet începuse să se teamă, dar și acest coșmar trecu. Uită din nou de Prue, asta până la revolta din 1951 de la Cairo, când își pierdu viața sir Oliver Mostyn.

Tragedia apăru în toate ziarele și Violet avu din nou o strângere de inimă. Citi un paragraf în care se vorbea despre fiica acestuia, fosta doamnă Darcy Gateways. Aceasta se căsătorise cu un american foarte bogat, producător de automobile și locuia în Statele Unite.

Violet răsuflase ușurată.

Imediat ce se termină războiul, Violet se simți descătușată, își făcu prietene noi, printre care Alison Fincley.

Lucrurile se mai schimbară după moartea amiralului.

***

Candida, foarte elegantă dar nervoasă, se afla alături de Violet în ziua aceea, în salonul în care urmau să primească oaspeții. Unul câte unul, prietenii sosiră, dădură mâna mai întâi cu Violet, apoi cu fiica ei.

Mica orchestră adusă de la Londra începu să cânte. Candida nu se simțea în elementul ei, încerca să fie calmă și

detașată ca mama ei, dar nu reușea. Se privise îndelung în oglindă și-i plăcuse chiar și ei ce văzuse; era o tânără sofisticată, cu o rochie pretențioasă, aleasă desigur de mama sa. Era făcută din tul bleu, cu un cordon de aceeași culoare, pe care se aflau mici trandafiri. Avea corsajul strâmt, iar pe umeri rochia era puțin lăsată. În părul negru, bogat, Violet îi prinsese trandafiri și o și machiase puțin. Avea ochii de culoarea rochiei, cu mănuși de dantelă neagră, până la coate, iar la gât avea o bandă de dantelă tot neagră, pe care se afla un diamant ce-i aparținuse bunicii. Îl primise în dar de la ea la cea de a optsprezecea ei aniversare. Violet ascultă cu satisfacție complimentele aduse Candidei.

– ... cât de frumoasă este în seara asta...

– Ce rochie adorabilă! Ochii îi strălucesc precum safirele...

Colin sosi ultimul. Îi prinse mâna, reținând-o mai mult decât se cuvenea. Candida îl privi cu admirație, căci îi stătea bine îmbrăcat în frac. Nu era un bărbat frumos, mai ales din cauza pomeților prea supți pentru un bărbat care nu împlinise încă patruzeci de ani. Avea aerul unui om care muncește prea mult și nu se distrează deloc, dar când zâmbea era încântător.

În păr i se puteau vedea deja fire albe.

Nu era un tip vorbăreț, dar făcu eforturi pentru a-i povesti Candidei prin ce trecuse când, la Eton fiind, primise vestea morții părinților săi în accidentul de avion. Acel dezastru îl afectase pe puștiul de cincisprezece ani care-și adora mama.

După moartea părinților săi, se schimbase foarte mult. Începuse să muncească din răsputeri, nu mai râdea sau vorbea ca altădată; se înscrisese la Cambridge, unde studiase dreptul, ca și tatăl său.

Devenise introvertit, îi plăcea solitudinea. Tocmai acest lucru îl ajutase s-o înțeleagă pe Candida. Dar suferințele ei, mai ales cele de copil neînțeles și de artist frustrat, erau de altă natură. După cum îi spusese el, numai timpul o putea ajuta să vadă lucrurile altfel. O sfătuise să-și facă mulți prieteni.

În viața lui existase o singură femeie, Julia, cu care se logodise imediat ce părăsise casa unchiului său, care-l crescuse după moartea părinților.

Dragostea pentru ea cunoscuse scurte momente de fericire. La câteva săptămâni, înainte de a o duce la St. Austen în Sussex, ea se îmbolnăvise grav și murise la scurt timp, într-un sanatoriu din Elveția.

În această seară, Colin și Candida ieșiră la plimbare în grădină; era o seară minunată de iunie, așa cum numai nopțile englezești sunt. Se așezară pe o bancă aflată aproape de un bazin în care creșteau nuferi. Muzica răzbătea din casă.

Colin aruncă țigara și prinse mâna Candidei în palmele sale. Își luă inima în dinți și începu.

– Ești foarte tăcută în seara asta, Candida. Ea îl privi ciudat. Candida, draga mea, aș vrea să te măriți cu mine, zise el brusc.

Ea îl privi cu ochi mari și el văzu că era speriată.

– Desigur, nu imediat, draga mea. Nu ai nici douăzeci și unu de ani. Dar aș vrea să ne logodim; eu sunt teribil de îndrăgostit, după cum bine știi.

– Colin și eu țin la tine... dar...

– Dar nu vrei să te măriți cu mine, nu?

Ea nu putu răspunde pe moment. Roși, iar el observă că era afectată de propunerea lui. Colin se întrebă cum ar fi reacționat dacă ar fi încercat s-o sărute.

– Draga mea, am înțeles, n-o să mai spun nimic.

– Colin, tu mă înțelegi întotdeauna. Și eu te iubesc în felul meu, dar... nu sunt îndrăgostită de tine. Tare aș vrea să te fac fericit, dar nu sunt destul de matură pentru asta.

El îi zâmbi.

– Nu-ți mai face probleme pentru mine, draga mea. Ceea ce mi-ai spus este cel mai bun motiv pentru a-mi refuza cererea.

– Uneori nu mă înțeleg nici eu. Cu toate că țin mult la tine...

– La naiba, Candida, nu trebuie să ne analizăm sentimentele! Nu am ce-ți reproșa, draga mea. Te vei îndrăgosti și tu într-o zi.

– Colin, sper să mă îndrăgostesc de tine, murmură ea.

– Draga mea, aștept clipa aceea cu sufletul deschis. Dacă vrei, te voi cere în căsătorie la începutul fiecărui sezon, iar tu îmi vei spune dacă sentimentele tale pentru mine s-au schimbat în vreun fel. Iar acum, să mergem să dansăm!

Colin mai glumi cu ea și încă mai râdeau când intrară în sală și-i văzu Violet. Îi privi curioasă pe amândoi. Candida se aruncă în brațele ei.

– Mamă, n-am acceptat încă propunerea lui Colin!

Violet o privi descumpănită, dar nu făcu nici un comentariu. Apoi, după ce acceptă ce i se spusese, le-o prezentă pe Gwynne Dorvell, o veche prietenă, după care adăugă: au mai sosit și alți doi prieteni.

– Cine, mamă? întrebă Candida.

Nou sosiții erau un medic orelist și soția sa, din Gerrards Cross, familia Marginall. Erau însoțiți de un tânăr înalt, blond, care întoarse în clipa acea capul și privirile lor se întâlniră. Candida nu avea să uite vreodată ce simțise atunci. Tânărul era frumos, bronzat, cu trăsături dure și regulate. Avea niște minunați ochi verzi; Candida îl asemui statuii lui Adonis.

Violet îi spuse:

– Familia Marginall a adus un alt oaspete, care abia a sosit din America. Este englez după mamă, cred. Mi se pare extrem de chipeș. A sosit azi dimineață pe vasul Queen Elizabeth.

– Cum îl cheamă?

– Vincent Rheiner, tatăl lui este un industriaș foarte bogat. Ce-ți voi spune acum va avea darul să te bucure teribil: este student la muzică.

Candida îl privea vrăjită. Uitase de Colin și sentimentele acestuia, imediat ce părăsise grădina, nu-l mai vedea decât pe acel american frumos, care studia ca și ea, muzica.

Candida înaintă spre el.

El observă că nu era ca orice englezoaică; era foarte nervoasă, cu toate astea se vedea că este o persoană specială. Tânărul era conștient că o atrăgea ca un magnet. Își simțise după cum avea să-i spună mai târziu, inima plină de o senzație ciudată de bucurie părându-i-se că se mai cunoscuseră cu mult timp în urmă.

Întâlnirea lor fu rapidă, ochii ei albaștri pierzându-se în ochii lui cei verzi.

– Mă bucur să vă cunosc, miss Wellingham; ați făcut foarte bine că m-ați acceptat la această serată.

***

– Îmi acordați acest dans? o întrebă Vincent Rheiner pe Candida, care-i răspunse fără ezitare:

– Desigur.

Colin Foxley, care fuma neîncetat, discutând cu doamna Dorvell, nu scăpa din priviri perechea aceea de tineri frumoși; Candida, cu părul ei negru și ochii albaștri, abia ajungea la umărul americanului acela înalt și blond. Și el era foarte tânăr, poate un an sau doi mai mare decât Candida. Era tot muzician, cu un aspect foarte plăcut; umerii foarte largi, șoldurile înguste, aer de sportiv. Dar ce cravată nepotrivită purta!

Dintr-o dată, Colin simți că nu-i place bărbatul care dansa cu aleasa lui, fără să știe din ce motiv.

Dansă și el cu doamna Dorvell, apoi hotărî să se retragă. Se uită în jur după Candida, dar n-o mai văzu.

Violet îi spuse:

– Este pe terasă, cu domnul Rheiner. S-o chem?

– Nu este nevoie, voiam doar să-mi iau rămas bun. Mulțumesc pentru invitația la această petrecere.

– Și weekendul...? începu Violet.

– Aș putea să vă telefonez înainte? Va trebui să-mi vizitez unchiul, apoi...

Oaspeții începuseră să-și ia rămas bun. Bătrâna doamnă Wellingham fusese dusă la culcare, deja.

Violet se îndreptă spre terasă.

În lumina lunii, chiar lângă statuia lui Pan, Candida se afla alături de tânărul cu care dansase și de care se îndrăgostise cu disperare.

Da, simțise că era teribil de îndrăgostită de el, tocmai ea, care, cu câteva ore în urmă îi spusese lui Colin că nu credea în dragoste. Iar acum, îl privea vrăjită pe Vincent, studiind expresia feței lui, gesturile lui fascinante. Avea mâini frumoase, cu degetele foarte lungi; nu erau mâinile unui bărbat obișnuit cu munca, dar păreau puternice.

O ținuse strâns la piept când dansaseră. Și el simțise că nu va mai putea renunța la ea.

Și în timpul acesta discutaseră. În special despre muzică. Ea îi vorbise despre ambițiile sale, despre dificultățile pe care le întâmpina datorită mamei sale.

El îi vorbi despre familia sa; și el era la fel de frustrat și nefericit. Tatăl său voia să cânte și de aceea finanțase călătoria lui prin Europa. Mama lui murise. Mama vitregă, o englezoaică, era alcoolică și nu prea interesată de el.

– N-am știut niciodată de ce s-a căsătorit tata cu ea, îi spuse el Candidei. Eu eram școlar, iar ea avea vreo treizeci de ani și era drăguță, pe vremea aceea. Ea l-a luat pe tata pentru bani și poziție socială, nu i-a păsat de el. Apoi a început să bea, iar tata să sufere din cauza ei.

– Îngrozitor! exclamă Candida.

– Nu este chiar așa! Nu locuim în aceeași casă, așa că ne vedem mai rar.

Vincent îi zâmbi, apoi începu să privească grădina cu statuia zeului Pan. Era prima casă englezească pe care o admira. Orele petrecute în compania mamei sale vitrege, povestirile acesteia despre casele englezești, îi treziseră curiozitatea, și-l făcuseră să dorească să vadă cât mai multe.

– Dar cum te simți știind că l-ai abandonat unei vieți imposibile cu o asemenea nevastă?

– Nu cred că trebuie să mă încarc eu cu problemele altora, răspunse el.

Șocată, Candida întrebă:

– Nici măcar cu ale tatălui tău?

– Eu am propria-mi viață de trăit, lucru pe care-l voi face din plin.

Candida rămase fără reacție. Era o filosofie pe care n-o înțelegea. Era puțin dezamăgită că un bărbat atât de frumos, un artist, era atât de egoist.

– Asta înseamnă că-ți simplifici viața foarte mult.

– Nu știu de ce, dar am sentimentul că și tu faci la fel. De altfel, ai bărbia unui om încăpățânat, ceea ce cred că și ești.

Candida începu să râdă.

– Poate. Cred că sunt încăpățânată. Dar nici nu-mi place să fac rău cuiva.

– Trebuie să fii foarte puternică, să poți trăi în lumea asta. Cei slabi n-au nici o șansă. Vrei să spui c-ar fi trebuit să rămân acasă cu tata, să văd cum suferă pentru că nevasta lui bea? Să ratez șansa de a deveni un mare cântăreț?

– Ai fi putut studia în America...

– Nu așa cum o pot face în Europa. Italia este patria muzicii, iar eu sunt tenor. Dacă vreau să devin un Gigli, trebuie să muncesc mult.

Candida îl privi cu admirație.

– Cât despre tine, cred că ești sub papucul mamei tale și că te irosești.

Vincent o privi, fascinat de buclele ei ca pana corbului, de umerii albi care se vedeau din rochia bleu, de culoarea ochilor ei fascinanți. Era ca o nimfă. Ar fi vrut s-o prindă în brațe s-o sărute.

Vincent nu era chiar lipsit de experiență cu femeile. La douăzeci de ani, avea deja o amantă de treizeci și doi, o femeie frumoasă, bogată și teribil de îndrăgostită de el. Mai avusese o aventură cu fiica unui fermier din Virginia, care fusese virgină ca și fata din fața lui. Biata Judy! Ce disperată fusese când, după o vară de dragoste, el se plictisise, părăsind-o. Fata încercase să se sinucidă, lucru care-l indispusese teribil.

După acest eveniment, Vincent se dedicase pregătirii sale profesionale, lăsându-se convins de profesorul său să vină în Europa, leagănul muzicii.

Pe micuța Judy, care încercase să-și ia viața din cauza lui, o uitase de acum.

– Candida, știu că ai dreptate, că ar fi trebuit să rămân alături de părintele meu, tot așa cum și tu ar trebui să rămâi cu mama ta. Dar asta ar însemna să fim lipsiți de semnificație, chiar și în proprii noștri ochi, și astfel lumea ar pierde niște artiști buni.

Candida zâmbi stânjenită. Nu suporta ideea că un bărbat atât de frumos era atât de egoist.

– Ai dreptate într-un fel, admise ea. Ar trebui să mă alătur amicei mele, Merry.

Îi povesti despre prietena ei, care dorea ca ele să deschidă împreună un studio muzical.

– Ai face o prostie să refuzi pierzând timpul aici.

– Vincent, tu crezi că pentru o femeie este mai importantă cariera, decât familia și copiii?

– Căsătoria și copiii se pot amâna pentru mai târziu. O fată ca tine ar trebui să se realizeze artistic mai întâi. Dar acum, aș vrea să te aud cântând doar pentru mine. Să scăpăm de ceilalți oaspeți!

– O, dacă aș putea! exclamă Candida.

– Candy, îmi placi foarte mult. N-am mai întâlnit o fată ca tine.

Ea începu să râdă, fericită. Era prima oară când i se spunea Candy. Sau poate, rostit de glasul lui, numele suna deosebit. Poate tot de aceea, nu se simți surprinsă când el o prinse în brațe. Se abadonă brațelor lui, ba chiar ridică gura pentru a fi sărutată. Fu un sărut profund și senzual. Ea se simți foarte femeie, abandonată în brațele lui, tremurând de pasiune. Era prima dată când se îndrăgostea.

– Candy, ai un efect extraordinar asupra mea; n-am dorit niciodată atât de mult o femeie.

– Și tu îmi placi, Vincent.

Candida avea senzația că lucrurile se desfășurau mult prea repede, că-i scăpau de sub control. Dar își spuse că nu era bine să cedeze atât de curând pasiunii lui. Acest american intrase în viața ei ca o tornadă; trebuia să ia atitudine și asta foarte repede.

– Eu voi intra în casă, Vincent, zise ea.

– Bine, cum dorești, capitulă el. Porniră mână în mână spre casă.

***

Petrecerea se terminase. Ultima mașină, cea a familiei Marginall, cu prietenul lor american, plecase deja.

Candida stătea cu fereastra deschisă în camera ei, neputând să doarmă, răvășită de evenimentele zilei. Fusese o petrecere minunată! Acum era ora două dimineața. Descoperise dragostea și nu-i mai păsa nici dacă ar fi venit sfârșitul lumii!

Auzi cum se deschise ușa dormitorului și apăru Violet, trasă la față și palidă.

– Nu te-ai dezbrăcat încă, draga mea? Nu realizezi cât de târziu este?

– Nu mă certa, mamă, sunt atât de fericită încât aș vrea să zbor, nu-mi strica starea asta!

– Ce te face să simți asta? Sper că nu tânărul american!

– O, mamă, întotdeauna știi să-mi strici cheful, dar te asigur că astăzi nu vei reuși! Iar în privința lui Vincent, este un geniu, să știi.

– Adevărat? Nu cumva ești singura care-l consideră astfel? Violet o privi plictisită, înăbușindu-și un căscat. Înconjură încăperea cu privirea, neplăcându-i ce vedea; pe pereți atârnau tot felul de fotografii, articole decupate din ziare. La picioarele patului se afla un câine urât, din cauza căruia mama și fiica avuseseră divergențe de-a lungul timpului. Avea opt ani și blana lui mirosea, o făcea pe Violet să strâmbe din nas, ori de câte ori intra aici. Dar ceea ce o deranja cel mai mult era faptul că era corcitură. Era slab, jigărit și i se spunea Spooky. Violet încercase de multe ori să scape de el, dar Candida îl îngrijea cu devotament pentru că această javră era semiparalizată și trebuia dusă și adusă în grădină, pe brațe.

Spooky începu să mârâie văzând-o pe Violet, care ignoră primirea neprietenoasă.

– Apropo, ce i-ai spus lui Colin? A plecat printre primii.

Candida nu vru să răspundă; mama ei avea un dar deosebit de a o face să se simtă vinovată și când nu era cazul. Cu toate astea, era conștientă că Violet ar fi murit pentru ea, dacă i s-ar fi cerut asta. Dar de ce naiba trebuia s-o sâcâie mereu, să pună la cale tot felul de scheme, să uneltească, forțând-o astfel să facă tot felul de lucruri pe care altfel nu le-ar fi făcut?

– Candida, repetă Violet cu un glas ascuțit, nu mi-ai răspuns la întrebare!

– Îmi pare rău, mamă, n-am observat că a plecat devreme.

– Acum știi c-a plecat primul, iar dacă l-ai supărat, ai făcut o prostie. Te-a cerut cumva de soție?

– Da, m-a cerut.

– Și l-ai refuzat?

– Da.

Violet își pierdu răbdarea.

– Realizezi ce prostie ai făcut?

– Nu, Colin mă înțelege mai bine decât tine. Va continua să-mi fie prieten.

Violet roși de furie. Asta era fiica lui Tony, dar el era mai maleabil, avea o scară a valorilor! Această fată n-avea nimic. Era o mică idioată, o creatură care trăia sub impulsul momentului, atâta tot. Cu alte cuvinte, era fiica lui Prudence Mostyn.

– Cred că realizezi c-ai făcut o prostie și mai mare îndrăgostindu-te de americanul cu cravata aceea stupidă și...

– Mamă! exclamă Candida. Te rog să încetezi!

– Ce, vrei să spui că nu este așa? Te-am văzut privindu-l în ochi ca un cățeluș.

– O, mamă, uneori ești imposibilă!

Când Violet o văzu atât de disperată, uită de Prudence Mostyn.

– Draga mea, zise ea cu blândețe, nu vreau să mă cert cu tine. Îmi pare rău pentru ce am spus. Dar mă superi atât de tare. Chiar dacă eu sunt cea care n-are dreptate, tu trebuie să-mi acorzi circumstanțe, Candida. Ești singura mea fiică. Am

investit totul în tine; tot ce aparține familiei Wellingham va fi al tău, nu peste mult timp. Dar nici eu, nici bunica, pe care o consideri probabil mai apropiată, nu vrem să faci o căsătorie nepotrivită. Nu înțelegi cât de important este să alegi bărbatul potrivit?

– Nu, mamă. Doar pentru că sunt unica ta fiică, moștenitoarea averii familiei Wellingham, nu înțeleg de ce nu mă pot mărita cu un bărbat pe care să-l aleg singură.

Violet înțelese că nu prea avea cum să ajungă la același numitor cu Candida.

– Bine, capitulă ea, să nu continuăm, este târziu, suntem amândouă obosite. Uite, o să admit că americanul are voce bună, dar nu pot spune că mi-ar conveni să te îndrăgostești de el.

Candida nu-i mai răspunse.

Numai dacă ar fi avut un alt fel de mamă! Una căreia să-i poată împărtăși ce minunat era să te îndrăgostești pentru prima oară!

– Noapte bună, draga mea, zise Violet.

– Noapte bună, mamă, răspunse Candida, fără a se întoarce spre ea.

Cu lacrimi în ochi, ea realiză că tot ce se întâmplase în seara asta nu făcuse decât să adâncească ruptura dintre ea și fiica lui Tony.

Capitolul 5

De cum intră în studioul lui Merry Fashawe, Candida lăsă valiza pe podea, aruncă o casetă pe sofaua cam șubredă cu arcurile rupte și culorile spălăcite, și zise:

– Iată-mă! Am reușit să ajung!

Merry se afla la o măsuță din încăpere, unde-și lua micul dejun. Lângă ea se afla un tânăr cu părul lung și cămașa cam prea desfăcută la piept. Și el se ridică în clipa în care Candida deschise ușa. Apartamentul se afla într-un imobil în care locuiau familii cu venituri modeste, majoritatea lor artiști. Merry avea cel mai bun apartament, o cameră foarte mare însorită, o bucătărie destul de mare și un dormitor dublu. Împărțea pentru moment acest apartament cu vara sa, care urma să plece la studii la Florența.

Merry ținea foarte mult la Candida. Și-i era milă de ea pentru că avea o mamă prea autoritară.

– Draga mea! exclamă Merry. Ce s-a întâmplat?

Candida îi povesti totul.

Trecuse o săptămână de când îl cunoscuse pe Vince.

Acesta o sunase după petrecere și se autoinvitase la conacul lor. Violet îl refuzase la început pe motivul că lady Wellingham, care era destul de bătrână, nu se simțea prea bine și ar fi vrut liniște. Dar Candida, care era teribil de îndrăgostită, își implorase bunica. Aceasta spusese că nu-i păsa că aveau să cânte în casa ei.

Violet fusese înfrântă, dar nu se resemnase, nu-i lăsase singuri nici o clipă. Nu se dezlipise de locul în care ei doi cântară, apoi când Vincent spusese că ar vrea să vadă grădina, semn că voia să fie singur cu Candida, Violet spusese:

– Va trebui să vii altă dată, nu poți vedea nimic acum, pe întuneric.

– Așa că a fost îngrozitor... încheie Candida. Am cântat la pian tremurând revoltată, am simțit c-o urăsc pe propria-mi mamă, continuă Candida, teribil de nefericită. Vince insista să fim singuri măcar o clipă. Nici la despărțire n-a îndrăznit să mă sărute, pentru că mama ne urmărea de la geam, suspină Candida.

Această doamnă Wellingham nu înțelegea că nu proceda corect cu fiica sa? Nu știa că dacă ar fi oprit-o pe Candida de la ceva aceasta ar fi făcut orice numai să facă ce-i fusese interzis?

Desigur, Candida îi telefonase lui Vince imediat ce ieșise Violet din camera ei. Vorbiseră mult.

– Îmi spunea că este un primitiv și crede că și eu sunt la fel, se confesă Candida, adorăm muzica amândoi. N-o pot lăsa pe mama să intervină între noi. Așa că, a doua zi, Candida luase autobuzul până la Gerard's Cross, unde se întâlnise cu Vince. Apoi luaseră masa la restaurantul unui hotel, discutaseră, iar ea simțise că este iremediabil pierdută, fiind mult prea îndrăgostită de el. În concluzie, Vince îi recomandase să părăsească Sulkdown. Trebuia s-o facă foarte repede, pentru a nu ajunge să semene cu mama sa. Plecaseră apoi cu mașina familiei Marginall până la marginea pădurii. Acolo se așezaseră pe haina lui Vince ținându-se în brațe. Fusese o oră magică pentru Candida.

– Să nu-mi spui că... începu Merry.

– Nu, nici vorbă, Vince mă respectă. Mi-a cântat, m-a sărutat, am fost ca doi copii. Poate ți se va părea sentimentalism ieftin dar... mama n-ar înțelege asta. Oamenii au gânduri urâte. Iar ea, mai mult ca toți ceilalți. Nu este nimic urât în dragostea noastră, Merry.

– Te cred, draga mea, dar trebuie să fii foarte atentă, să nu-ți pierzi capul, americanul acesta poate pleca lăsându-te neconsolată.

– Nu și Vince...

– Vom mai vorbi despre asta; mai am doar câteva minute, dar ...

Candida îi povesti apoi cum abia vorbise cu mama sa. Îl mai văzuse o dată de atunci pe Vince și simțise că dragostea lor era mai puternică.

– Nu ți-a sugerat să fugi cu el, să te măriți sau ...

– O, nu! Știe că n-am vârsta necesară și mi-ar trebui acceptul mamei. Dar oricât m-ar iubi, muzica este pe primul loc. Nici el nu este destul de matur pentru o căsătorie. Dar ne-am putea logodi.

– Da, mama ta nu te poate împiedica, zise Merry.

– Niciodată nu voi renunța la Vince! declară Candida.

– Nici eu n-aș face-o, încuviință Merry.

– Dar au urmat discuții aprinse cu mama, ba chiar și bunica i s-a alăturat într-un fel. Mama a spus chiar că am mentalitate de femeie foarte ieftină.

***

Mai ardea un singur bec în studioul lui Merry; chiar deasupra pianului.

Candida se așeză pe sofa alături de Vince, care o ținea după umeri cu dragoste. Capul ei se odihnea pe umărul lui. În încăperea alăturată se aflau Merry și Naomi, vara ei. Candida era foarte fericită că nu mai avea de ce-și face probleme din cauza mamei sau bunicii. Era singură cu el în această încăpere sărăcăcioasă, la miezul nopții, dar n-avea cine să-l trimită acasă pe Vince sau pe ea s-o convingă că făcea o prostie.

Majoritatea prietenilor lui Merry erau artiști care-și căutau calea spre afirmare.

Candida era sigură că prietenele sale o invidiau pentru Vince, pentru că era frumos, talentat și teribil de îndrăgostit de ea. Chiar își amânase cu o săptămână călătoria la Paris pentru a mai sta cu ea.

Imediat, Candida își întrebase prietena:

– Ce crezi despre el?

Merry murmurase:

– Este teribil de frumos, dar nu sunt sigură că...

Vince, care se apropie de ele, le întrerupse șușoteala. Candida nu mai apucă să afle de ce nu era Merry așa de sigură....

Numai dacă le-ar fi auzit pe cele două vorbind în încăperea alăturată:

– Naomi, știi că eu mă pricep la oameni; nu-mi place acest zeu al lui Candy. Sunt în stare să pariez pe Stradivariusul meu c-o va lăsa baltă. Nu este genul de bărbat care să se însoare, să aibă familie. Este prea frumos, parcă ar fi Adonis.

– Și eu cred la fel, încuviință Naomi. Are o voce superbă, va avea un viitor foarte frumos, dar mă tem pentru biata Candy. Ea este încă un copil. Iar dacă i se va întâmpla ceva, va fi vina mamei ei.

– Acest Vince va avea de-a face cu mine, dacă o va dezamăgi pe Candy; ea este un copil nevinovat.

– Iar eu cred că dacă lui Candy i s-ar acorda șansa să studieze, ar fi o pianistă mai bună decât ar fi vreodată el cântăreț. Dar noi ce facem aici? I-am lăsat singuri cu toate că nici una nu are încredere în el?

– Se pare că i-a cam sucit capul, conchise Merry.

În studio, Candida și Vince vorbeau în șoaptă.

– Te doresc, Candy, șopti el.

– Nu putem exagera, îl temperă ea.

– De ce nu? Cine ne oprește?

Candida înghiți în sec, amintindu-și vorbele mamei sale și ale bunicii, ca și pe ale lui Merry.

– Ascultă, iubitule, spuse ea, știu ce simți. Eu n-am nici un fel de experiență dar nu trebuie să ne grăbim.

– De ce nu? persistă el.

– Pentru că ne cunoaștem doar de o săptămână și nici măcar nu suntem logodiți.

El începu să râdă, teribil de amuzat.

– Și care ar fi diferența? Bine, consideră-te logodită. Mâine îți cumpăr inelul.

Candida trase aer în piept. Nu prea știa cum să procedeze cu acest iubit mult prea impetuos. Era o problemă care o depășea.

– Vince, iubitule, nu mi-aș dori nimic mai mult decât să fiu logodnica ta, să le dau vestea mamei și bunicii. Dar am și eu unele idei la care nu pot renunța!

– Ce idei? întrebă el, simțindu-se frustrat.

– Nu cred că este necesară intimitatea înainte de căsătorie.

El nu era bărbatul care să fie afectat de astfel de vorbe. Și nici nu prea avea răbdare, pentru că nu-i trebuise până atunci. La el în țară, fetele erau mult mai ușor de cucerit decât

Candida. Acum era foarte îndrăgostit de ea, și încăpățânarea ei de a-l refuza mereu era o provocare. Era decis să termine cu încăpățânarea ei.

Dar Candida nu știa ce trecea prin mintea lui, nu putea decât să-i fie milă de el din cauză că nu voia să-i cedeze.

Când îl văzu ridicându-se, Candy păli.

– Să înțeleg că nu mă mai iubești?

– Te iubesc mai mult ca niciodată! exclamă el. Dar asta mă face nerăbdător. Voi încerca să te înțeleg, totuși.

– Vei putea să nu fii dezamăgit și să mă consideri o mică proastă cu concepții învechite?

– Nu, cred că ești o fată minunată, zise el înăbușindu-și un căscat. Își dori ca fata din fața lui să fi semănat mai mult cu Judy, să nu aibă atâtea principii, sau măcar să fie ca Roberta Colman, stewardessa de la New York, care se lăuda oriunde că este iubita lui.

Candida, care era foarte îndrăgostită de bărbatul de lângă ea, îl întrebă:

– Când ne mai vedem?

El îi spuse c-o va duce undeva să danseze.

Dar Candida simțea o teamă inexplicabilă, pe care nu și-o putea înfrânge. N-o putea lăsa pe Violet să se frământe pentru ea; trebuia să se întoarcă la Wendover.

– Parcă erai hotărâtă se înfrunți autoritatea mamei tale, te-ai răzgândit, ce naiba? se răsti Vince.

Trebuia să înțeleagă, încercă ea să-i explice, că până în clipa în care-l cunoscuse pe el, ea depinsese de mama și bunica și că le-ar provoca o durere prea mare prin nesupunere.

– Eu plec poimâine la Paris și nu ne vom putea vedea decât dacă vii acolo, îi spuse el. Iubito, știi ce? Mă simt frustrat alături de tine. Știi cum le spunem în America fetelor care nu îndrăznesc să plece de acasă?

– Dar aici nu suntem în America, Vince, iar eu am primit educație... sigur că și eu mă revolt împotriva regulilor mamei mele și că într-o zi voi putea să părăsesc casa părintească; dar deocamdată nu sunt independentă financiar, va trebui să găsesc de lucru și...

– Ascultă, Candy, nu-ți pune problema banilor. Eu sunt destul de bogat; tata a fost întotdeauna generos cu mine. Dacă vrei să vii cu mine la Paris te pot întreține.

Candida simți că pământul începe să-i fugă de sub picioare. Ce perspectivă! Să meargă la Paris cu iubitul ei! Își imagină într-o secundă cum ar fi viața lor acolo, ce-ar vedea, unde ar studia... dar imaginea pieri imediat și reveni cu picioarele pe pământ. Văzu în fața ochilor figurile dezamăgite ale mamei și bunicii, apoi pe aceasta din urmă murind de tristețe. Își aminti de Spooky, bătrânul ei câine, care o aștepta acasă. Probabil nu mâncase nimic de la plecarea ei.

– O, Vince nu știi ce vorbești! Nu pot face asta! Trebuie să-mi lași timpul necesar, dacă mă iubești cu adevărat. Dacă vrei să te căsătorești cu mine, ne vom logodi mai întâi, vom face asta în prezența părinților, iar eu o voi convinge pe mama să mă lase să studiez aici, cu Merry. Astfel ne-am putea vedea.

El își aprinse o țigară.

– Bine, întoarce-te acasă, dacă asta vrei.

– Nu asta vreau.

– Foarte bine, faci ce vrei, zise el ridicând din umeri.

Candida avea de data asta un alt Vince în față, total diferit de cel care-i șoptise vorbe de dragoste. Începea să înțeleagă că relația lor va fi dificilă. Spre deosebire de relația cu Colin, în cazul căruia lucrurile stăteau așa cum dorea ea. De ce se îndrăgostise de Vince și nu de Colin?

Privindu-l pe Vince aflat în fața ei, înalt, incredibil de frumos, era conștientă că-l iubea cu disperare.

– Nu fi supărat pe mine, murmură ea.

– Nu sunt supărat, dar nu te înțeleg.

– Încearcă s-o faci, iubitule; venim din lumi diferite, avem educații diferite. Pentru nimic în lume n-aș putea să vin la tine la Paris, să fiu întreținuta ta. Și asta nu pentru că nu te iubesc.

– Dar îți iubești mama și bunica mai mult, nu?

– Nici măcar. Poate pentru că sunt mai rezervată, mai, nu știu cum să-ți spun...nu mă pot dărui cu ușurință nimănui, nici măcar ție. Și nu pot spune că te cunosc; nici măcar nu știu prea mult despre viața ta.

– Cred că ți-am spus ce este mai important. Studiile, familia, perspectivele, dorința de a deveni un cântăreț renumit... cât despre tine, cred că ești o fetiță, cea mai frumoasă fetiță pe care am cunoscut-o vreodată și sunt nebun după tine. Vreau să fiu sigur de dragostea ta. Vei continua să mă iubești?

– Toată viața, Vince, murmură ea.

Vince plecă, dar nu înainte de a-i cere Candidei să-și implore mama să fie de acord cu logodna lor.

***

– În nici un caz nu sunt de acord cu logodna asta și nu voi reveni asupra deciziei mele, zise Violet.

Cele două se aflau față în față, în budoarul Violetei.

Candida se năpustise în salonul bunicii sale, cu lacrimi pe față.

– Nu este cinstit! strigă ea, de ce mă tratează mama așa? De ce să nu mă logodesc cu Vince? Am aproape douăzeci de ani, nu mai sunt copil! Și de fapt, n-am cerut permisiunea să mă mărit, ci doar să mă logodesc!

Înainte ca bătrâna doamnă Wellingham să apuce să-și exprime punctul de vedere, Violet intră în încăpere așa cum soacra ei n-o mai văzuse niciodată. Lady Wellingham o considerase o femeie cam insignifiantă, lipsită de sentimente și pasiuni pe soția fiului său, o femeie care rareori dădea dovada sentimentelor sale.

– Nu are sens să apelezi la bunica! exclamă Violet, apoi se adresă bătrânei: te rog să nu intervii, mamă. Este o problemă pe care o voi rezolva singură. Sunt mama și tutorele ei; orice ar spune, nu poate trece peste cuvântul meu până la douăzeci și unu de ani.

Candida, care-și pierduse controlul explodă:

– Poate că vei încerca să mă oprești să mă logodesc cu Vince, dar mă pot adresa tribunalului. Există magistrați care dau decizii în favoarea copiilor. Nu știu de ce ești împotriva lui Vince.

– Ești o mică proastă, Candida, nu știi nimic despre el!

– Dar este prietenul familiei Marginall, prietenii tăi.

– L-au cunoscut în America, nici ei nu știu prea multe despre el. Din ce familie provine?

– Desigur, pe tine nu te interesează decât originea socială și banii, o întrerupse Candida. Nu ai sentimente, nu poți iubi, ești o ființă rece ca un aisberg, mamă. Nu vezi decât o partidă la încheierea unei căsătorii. O, bunico, ajută-mă, se întoarse ea cu lacrimi în ochi spre bătrâna doamnă Wellingham.

Candida se întorsese acasă cu mari speranțe, dește după cum se văzuse.

– O, mamă îl iubesc atât de mult! De ce nu mă înțelegi?

– Niciodată n-am auzit prostii mai mari! zise Violet. Încerc să nu iau în seamă ceea ce-mi spui, Candida, dar te asigur că nu sunt o femeie rigidă. L-am iubit mult pe tatăl tău și tocmai de aceea mi-am dorit mult să-i dăruiesc un copil, pe tine.

Și am făcut o mare greșeală, se gândi Violet. Este fiica lui Tony, dar nu și a mea. Are firea mamei sale; dacă ar putea, s-ar culca imediat cu americanul ăsta, chiar fără căsătorie. Iar față de mine este atât de nedreaptă, după câte am făcut pentru ea!

În cele din urmă, o lăsară și pe lady Wellingham să vorbească.

– O, dragele mele, ce aud? Este îngrozitor! Candida, te rog, nu-ți complica viața! Lasă-te condusă de mama ta; ea știe ce este bine pentru tine.

Bătrâna doamnă spusese toate astea cu glas tremurat; de fapt se cam temea de Violet. Femeia asta avea o limbă atât de

ascuțită și era foarte neprietenoasă. Violet scăpă emoțiile de sub control încât aproape se lăsă copleșită în fața mamei lui Tony și a fiicei acestuia.

– Spui asta, bunico, pentru că trebuie s-o susții, suspină Candida.

– De fapt, nici eu nu eram mai mare când m-am măritat cu dragul meu Harry, suspină bătrâna.

– Bunico, te rog, fă-o pe mama să-l accepte pe Vince!

– Eu nu pot influența decizia mamei tale, draga mea!

– Dar ți-a plăcut Vince, nu? Așa mi-ai spus.

– Prostii! interveni Violet din nou. Bunica abia l-a văzut. Ni s-a părut tuturor un superficial. Asta nu este de-ajuns pentru un soț.

– Dar noi ne iubim! continuă Candida.

– Nici nu știți ce este dragostea, mormăi Violet, mai acră ca oricând.

– Nici tu nu știi ce este dragostea! izbucni Candida, nu te-ar fi deranjat dacă mă măritam cu Colin, cu Ian sau cu mai știu eu cine, dacă ar fi fost de familie!

– Dragele mele, discuția asta nu ne duce nicăieri... încercă bătrâna Wellingham.

Rose Wellingham se simțea obosită în dimineața asta. Simțea o durere ciudată în zona inimii și o durea mâna stângă. Și durerile artritice îi dădeau mare bătaie de cap... Uneori se simțea părăsită de cei pe care-i iubise și care nu se mai aflau pe această lume. Bătrâna se temea de durere. Candida era singura ființă de pe lume pe care o mai iubea acum. Era fiica singurului ei fiu!

Violet, prea ocupată de propriile-i probleme pentru a observa că bătrâna se schimbase la față, remarcă în sfârșit, că aceasta respira foarte greu.

– Mamă, nu mai zici nimic? Trebuie să mă susții, pentru că am dreptate. Nu știm nimic despre americanul ăsta, iar ea este prea tânără chiar și pentru a se logodi. Candida este nepoata și moștenitoarea ta...

Candida izbucni:

– Mai bine renunț la Sulkdown, decât să mă despart de Vince...

– Exagerezi! Dramatizezi! Te lași condusă de instincte!

– Poate... poate, logodna asta... n-ar fi prea mult rău, reuși să spună lady Wellingham.

Candida, simțindu-se încurajată, se năpusti asupra lui Violet, luându-i mâinile în palmele sale:

– Mami, auzi ce spune bunica! O, fii bună și consimte!

Violet o iubise timp de douăzeci de ani ca pe propria-i fiică. Condusese barca norocului prin ape tulburi și voise să se considere acum ajunsă în port, prin căsătoria Candidei cu un bărbat potrivit. Dar ceva, fără să știe prea bine ce, o făcea să nu vrea s-o lase pe Candida să se mărite cu Vincent Rheiner. Rheiner... nume străin. Bineînțeles, dacă acest lucru se întâmpla, Colin era pierdut. Deocamdată, cu tot refuzul Candidei, el mai spera... Violet îl invitase săptămâna care urma, dar dacă era nevoită să anunțe logodna Candidei cu Vincent...

Pentru prima oară în atâția ani, Violet simți repulsie la atingerea fetei. Se uita îngrozită la buzele ei roșii, la ochii blânzi amintindu-și brusc de mama ei.

– Nu mai insista, Candida, nu consimt la logodna asta, îi spuse ea cu multă hotărâre.

Candida o privi lung.

– Foarte bine, în acest caz plec de la Sulkdown și nu mă poți opri. Mă voi logodi cu Vincent, nu vei avea ce face.

– Candida, draga mea, așteaptă un moment...

Lady Wellingham intenționase să rostească aceste vorbe cu glas tare, dar nu reuși decât un murmur.

Violet, aflată în imposibilitate de a se controla, o lovi pe Candida de două ori peste față.

– Cum îndrăznești să te porți astfel... începu ea.

Candida duse mâna la obrazul lovit; era prima oară că mama o lovea și n-o va uita pentru asta.

– Nu vei mai avea ocazia să faci asta, mamă...

Candida ieși din încăpere, închizând ușa în urma sa.

Lady Wellingham abia mai respira:

– Vi... n-o lăsa să ... plece... ai făcut o prostie....i se poate.. întâmpla orice... este prea tânără...Este fetița lui Tony...

– Dacă ar fi aici, Tony m-ar sprijini, îi strecură Violet printre dinți. Candida a meritat palmele.

Abia atunci observă că lady Wellingham nu mai respira.

– Mamă, strigă Violet. Mamă!

Nici un răspuns.

Violet, care fusese cândva asistentă, recunoscu manifestările anginei, așa că lăsă la o parte resentimentele și strigă:

– Candida, vino repede!

Tânăra, care începuse să-și facă valiza, simți o notă deosebită în glasul mamei sale. Alergă spre budoarul bunicii,

unde bătrâna zăcea fără suflare, pe podea. Violet se năpusti pe scări la telefon. Trebuia să cheme doctorul, chiar dacă știa că bătrâna nu mai putea fi ajutată.

Candida începu să tremure, speriată. Se afla pentru prima dată în față morții. Nu putea suporta gândul c-o pierdea pe cea care-i fusese mereu alături.

După acest incident, Candida și Violet nu-și mai vorbiră o lungă perioadă de timp.

***

În aripa ocupată de lady Wellingham, storurile erau lăsate. Rose Wellingham, cu liniștea întipărită pe figură, era întinsă pe pat ca o statuie de marmură arătând ciudat de tânără, acoperită de florile aduse din propria sa grădină, pe care o adorase până în clipa morții. Doctorul plecase de mult. Violet făcuse tot ce trebuia, cu obișnuita ei eficiență. Pusese bijuteriile soacrei la loc sigur, sunase antreprenorul de pompe funebre, avocatul familiei, rudele.

Se vărsaseră lacrimi din belșug la căpătâiul bătrânei doamne, care fusese iubită de toată lumea.

În camera sa, Candida plânsese până-i secaseră lacrimile. Moartea bunicii fusese cea mai grea lovitură. Pierduse ceva ce nu va mai putea avea vreodată; niciodată mâinile moi și calde ale bunicii nu-i vor mai răvăși buclele; nici nu mai putea părăsi conacul acum când se întâmplase această nenorocire.

Nu va mai auzi povestiri despre isprăvile tatălui său, deoarece Violet îl pomenea foarte rar. Nimic din această casă n-o mai lega, nu mai existau decât ea și mama.

Îl sună pe Vince la club și nu-l găsi, dar îi lăsă un mesaj. Imediat ce șocul morții bunicii trecu, ea începu să gândească mai clar.

Avusese o ceartă cumplită cu Violet, dar simțise impulsul de a se duce la ea să-i spună:

– Să facem pace! Nu ne putem certa, acum că bunica este moartă!

Dar nu se dusese, temându-se să dea ochii cu Violet în aceste condiții. Sperase ca aceasta să iasă din biblioteca unde scria niște scrisori și să se apropie de ea cu creanga de măslin.

Dar Violet nu mai ieșea de acolo și Candida începu să se întrebe disperată ce se va întâmpla dacă mama nu-l va lăsa pe Vince să vină la Sulkdown. O cuprinse disperarea, se duse în dormitor unde se întinse pe pat cu fața udă de lacrimi. Bătrânul ei câine se apropie lingând-o pe mâini, fericit că erau doar ei doi.

– Dragul meu Spooky, îi spuse ea, animalele au mai mult suflet ca oamenii...

În cele din urmă, nu mai rezistă și se duse în bibiotecă, unde Violet scria de două ore.

Simți dintr-o dată afecțiune față de cea care-i dăduse viață și o prinse de umeri cu dragoste:

– O, mamă! exclamă ea. Dar se opri imediat, străfulgerată de privirea de gheață a Violetei.

– Sper că ești satisfăcută! șuieră aceasta.

Candida lăsă să-i cadă brațele de-a lungul corpului.

– Ce vrei să spui, mamă?

– Trebuie să-ți fie foarte clar, zise Violet, străfulgerând-o din priviri. Comportamentul tău nesăbuit a ucis-o pe bunica!

Capitolul 6

Colin Foxley se afla într-unul din puținele momente ale zilei când avea timp să se uite pe fereastră. Se afla la etajul întâi al unei case vechi și frumoase de pe Temple.

Era o încăpere frumos mobilată, cu piese din lemn de trandafir, cadou de la unchiul Austen. Covorul turcesc de pe podea era gros, în culori de roz și maro. Draperiile se asortau cu covorul. Pe birou se puteau vedea fotografii din tinerețe ale celor doi părinți ai săi morți de tineri.

Miss Portall, scretara, veni să-i reamintească de întâlnirea din acea zi cu o firmă de avocatură, de la ora patru. Acum era trei; pe birou, corespondența era încă nedeschisă, dar n-avea chef de ea. Era o vreme prea frumoasă și caldă și începu să viseze la o scurtă vacanță. Se simțise cam deprimat în ultimele două săptămâni; nu-și putea lua gândul de la acea minunată fată de douăzeci de ani, de care era îndrăgostit cu disperare.

Tocmai atunci se întâmplă ceva ce-l făcu să pălească, iar inima să-i bată cu disperare. Un taxi opri în fața biroului său și din el coborî chiar Candida. Venise să-l vadă, fără îndoială.

Ochii lui Colin începură să strălucească de bucurie și speranța îi înflori în suflet. Candida era îmbrăcată în negru, purta pălărie neagră cu o eșarfă albă. Părea mai slabă, mai elegantă. Era o tânără foarte frumoasă, își spuse el. Îi stătea mai bine slabă. Remarcase asta la funerariile doamnei Wellingham, unde fusese invitat.

Era prima oară când se dusese la Sulkdown după ce Candida îi respinsese cererea în căsătorie. Observase că iubita lui Candida nu vărsase lacrimi, așa cum s-ar fi așteptat să facă la moartea bunicii sale. Fusese convins atunci că se întâmplase ceva care o schimbase. Și asta nu era moartea bunicii. Avusese ocazia să-i spună câteva vorbe de consolare, iar ea îi murmurase:

– Colin, am nevoie de sfatul tău, voi trece pe la biroul tău.

– Oricând dorești vei fi bine venită, știi asta.

Peste câteva secunde, secretara o anunță pe miss Wellingham.

El o pofti să ia loc, iar fata începu să-i spună ce se întâmplase.

– Știu că mamei îi este greu să accepte că sunt matură acum și că trebuie să-mi conduc propria viață; dar nu pot s-o iert că mă acuză de moartea bunicii, pe care știi bine c-am adorat-o.

– Știu asta, Candida. Dar nu trebuie să iei în serios vorbele pe care le spun oamenii sub influența momentului. Multora le pare rău mai apoi. Sunt convins că mama ta știe ce mult ți-ai iubit bunica.

– Dar mi-a spus acest lucru la rece, nu când ne-am certat. M-a privit ca pe un gunoi, nu mai suport!

– Va trebui să depășiți amândouă acest incident.

Candida intră în detalii. Ea și Violet încheiaseră un armistițiu până după înmormântarea bunicii. Candida recunoștea că Violet este o femeie capabilă, că rezolvase toate problemele impecabil, dar ei îi lipsea o mamă caldă, apropiată, înțelegătoare, așa cum fusese bunica.

– Bunica era mama tatei, dar niciodată n-am înțeles cum a iubit-o tata pe mama, poate doar dacă a fost altfel în tinerețe. Mama nu este niciodată deschisă, nu discută lucrurile pe față, este prea rece, calculată și rezervată. Problemele cele mai mari au început după ce avocatul familiei a citit testamentul bunicii. Mi-a lăsat mie totul, dar mama și domnul Couisden, avocatul familiei, sunt tutorii mei până voi împlini douăzeci și unu de ani. Oricum, bunica mi-a mai lăsat cinci sute de lire pe care-i pot primi imediat.

– Asta este grozav, nu?

– Este cel mai minunat lucru! Îmi conferă libertate de mișcare, mă pot duce să locuiesc cu Merry; bineînțeles că-mi pot lua un serviciu și să studiez în același timp la Academia de Artă. Mama insistă să stau acasă, dar știi că nu mai pot face asta. Este supărată foc din cauza acestor bani care îmi conferă independență.

Candida continuă să spună că din compasiune pentru mama sa intenționase să rămână acasă o vreme, dar acele acuzații privind moartea bunicii o făcuseră să-și schimbe hotărârea. Nu mai simțea milă față de mama sa.

Mama știa prea bine că bunica suferea de angină.

Adevărata problemă a bunicii începuse când Violet insistase s-o susțină, forțând-o să asiste la acea scenă oribilă. Candida nu nega că se comportase nesăbuit, dar vina nu era doar a ei.

– Încearcă să dai totul uitării, o sfătuise Colin. Mama ta este deocamdată supărată, dar își va reveni destul de repede. Este o femeie puternică și rațională. Dar ai lăsat deoparte cel mai important lucru, Candida, americanul acela...

Colin se întrerupse. Apoi, se concentră asupra unui desen pe care-l începuse pe o bucată de hârtie din fața sa. Era și mai deprimat decât la sosirea Candidei, nu mai avea nici o speranță. Candida era îndrăgostită.

– Parcă ai spus cândva că-ți pot împărtăși necazurile și problemele mele, nu-i așa, Colin?

– Da, ți-am spus că-ți voi fi mereu prieten.

Candida își recăpătă strălucirea din priviri.

– Este minunat, Colin, să știi că ai la cine apela!

– Aș vrea să-mi spui mai multe despre acest individ. Mi-amintesc că l-am văzut atunci la petrecere, prima și ultima oară. V-am văzut dansând, mi s-a părut că sunteți perechea perfectă. Dar nu știu nimic despre caracterul lui. Cred, ca și mama ta, că ar trebui să-l cunoști mai bine înainte de a te căsători cu el.

– Desigur, zise Candida, deocamdată ne logodim, doar.

Colin strânse din dinți.

– Este un bărbat minunat, Colin. Puțin cam egoist, dar atât.

– Dar nu trebuie să pierzi din vedere faptul că este străin și că ei nu prețuiesc aceleași lucruri pe care le prețuim noi.

Candida zâmbi. Ea nu putea să ignore faptul că bărbatul din fața ei era îndrăgostit de ea. Iar ea nu avea pentru el decât o afecțiune frățească. Se simți egoistă la rându-i, realizând că profită de sentimentele acestui bărbat. Încercă să-i spună că nu se aștepta la lucruri extraordinare de la minunatul ei Vince, care avea și defecte, ca oricare. Dar se iubeau și asta era important.

– Desigur, zise Colin. Un alt lucru important este încrederea reciprocă. Tu ai încredere în el?

– Nu văd de ce n-aș avea.

– Adică nu l-ai pus la încercare până acum?

– Nici n-am avut timpul necesar, nu crezi?

– Aici voiam să ajung; lasă-ți timpul necesar pentru a o face, zise Colin, dorindu-și ca acel frumos american să dispară de pe suprafața pământului, în caz că nu era demn de Candida.

– Oricum, suntem logodiți.

Ce lovitură pentru Colin!

Candida începu să-i spună că-l văzuse pe Vince la două zile după înmormântarea bunicii, când îi trimisese un buchet superb de flori. Fusese adresat atât mamei cât și fiicei, pentru a le alina tristețea.

– Mama n-a fost de fel impresionată, are ceva împotriva lui Vince, deși nici ea nu știe ce.

Colin nu făcu nici un comentariu.

Logodna lor nu fusese făcută publică, pentru că nu se cădea să se facă acest lucru la doar câteva zile de la moartea bunicii. Mama n-o recunoștea, iar Candida plecase la prietena ei, Merry Fanshawe.

– Am început să exersez ca o nebună, zi și noapte, pot folosi pianul lui Merry oricând. Mă simt grozav acolo!

– Așadar, vei face o carieră de pianistă?

– Da, de asta mă voi ocupa cât este Vince plecat.

– Acum unde este?

– La Paris, l-a chemat profesorul. Ar putea studia la Conservatorul de acolo. Iar în septembrie când vor veni ai lui, îi voi cunoaște și eu. Nu mi-a dat un inel deocamdată, dar mi-a spus că mi-l va aduce de la Paris, peste o săptămână.

– Cred că este un bărbat bogat.

Candida realiză atunci că abuzase de răbdarea bărbatului din fața ei care era un avocat solicitat. Se ridică să plece, dar Colin îi smulse promisiunea să se vadă a doua zi, să ia masa împreună. Se simțea mai bine acum, știind că fata era mai aproape de el și că se puteau vedea mai des, că legătura dintre ei nu se întrerupsese.

Iar Candida ieși din biroul lui cu sentimentul că nu va mai fi niciodată singură pe lume, că va avea întotdeauna un prieten în Colin Foxley.

Dar îl dădu uitării imediat, pentru că ajunsă la studioul lui Merry găsi o telegramă:

„Nimic nu merge bine pe aici. Așteaptă telefonul meu diseară, la opt."

Vince

Candida citi și reciti telegrama, apoi se așeză la pian și începu un scherzo pentru a se exterioriza.

***

Violet Wellingham era atât de nefericită, cum nu fusese niciodată până atunci. Săptămâna care se scursese de la plecarea Candidei părea că nu se mai sfârșește. Abia acum începu să cunoască singurătatea. Ar fi putut merge în vizite sau invita prieteni, dar nu se simțea în stare să se ocupe de viața socială, neștiind cum să le explice acestora plecarea Candidei. Servitorii știau deja de ruptura dintre ele. Violet era sigură că de acum toată lumea din Wendower știa.

La început fusese furioasă pe fiica lui Tony. Apoi, furia ei trecuse asupra bătrânei Wellingham și a testamentului acesteia, care făcuse posibilă plecarea Candidei. Până în acest moment Violet fusese cea care ținuse frâiele casei. Nu se îndoia că fiica ei vitregă va apărea acasă imediat ce va cheltui banii, dar pe moment nu putea face nimic.

Era o zi frumoasă de vară, dar Violet era mai deprimată ca oricând. I se păru că citește milă în ochii servitorilor. Se duse în camera cu pianul, privindu-l ca și cum Candida n-ar mai fi existat. Viața o privase atât de Tony cât și de fiica acestuia.

Dar la scurt timp, Violet cedă și o cuprinse dorul de fiica lui Tony. Cu toate acestea, pe acel american tot nu-l înghițea și nu trebuia să-l lase să intervină între ea și Candida.

Mai apoi, Violet deveni conștientă că acesta fusese cauza rupturii dintre ele. Dacă ar fi fost mai deschisă, mai apropiată de fiica lui Tony, care se îndrăgostise prima oară....

Luptă câteva zile cu mândria și principiile sale, apoi puse mâna pe telefon și o sună la Merry.

– Voiam să știu cum îți merge, suspină Violet.

Candida îi răspunse pe un ton foarte rece.

– N-am crezut că te-ar putea interesa...

Violet strânse din dinți la celălalt capăt al firului, având tendința de a trânti receptorul. Nu suporta să fie umilită astfel. Reuși însă să spună:

– Nu te prosti, Candida, sigur că mă interesează.

– Ei, află că sunt bine și că mă bucur din plin de viață.

Ce crudă este, se gândi Violet; oare ce i-am făcut să se poarte așa?

– Dar tu ce mai faci, mamă? o întrebă Candida, de parcă ar fi vorbit zilnic cu ea la telefon.

– Eu nu mă simt bine deloc, răspunse Violet.

Deodată, Candida redeveni fiica atentă de altă dată.

– O, de ce, mamă? Îmi pare rău. Ce s-a întâmplat?

– Nu mă pot obișnui singură aici, fără tine și bunica. Ar fi fost mai bine dacă muream eu în locul ei!

Candida aruncă o privire spre prietena ei, Merry.

– Candida, te rog, întoarce-te acasă, o rugă Violet, cu lacrimi în ochi.

Candida se simți incapabilă să facă față situației și de aceea își întrebă prietena cum era mai bine să procedeze.

– Mai bine du-te acasă în seara asta, dar nu ceda în fața ei, nu renunța la cursuri.

– Bine, mamă, zise Candida, o să vin acasă în seara asta, dar atât. Nu pot sta mai mult. Iar Vince vine mâine să mă vadă, ar fi vrut să adauge.

Violet îi mulțumi și închise, fericită că fata venea acasă.

– N-am nici un chef să mă duc la Wendover, dar vocea mamei era atât de sfârșită, încât am cedat. N-am văzut-o niciodată plângând...

– Poate s-a mai umanizat în cele din urmă, zise Merry.

– Întotdeauna a fost o femeie dificilă, dar de când a apărut Vince, a exagerat.

– Poate că nu se înșală, draga mea.

Candida o privi uluită.

– Ce vrei să spui?

– Știi că eu insist să faci o carieră muzicală; cât despre Vince, mai poți amâna. Am vrut să-ți spun asta mai demult, dar lucrurile s-au derulat cu repeziciune de la moartea bunicii tale, și n-am avut răgazul necesar. Nu-l cunosc prea bine...

– Dar eu îl cunosc! exclamă Candida, revoltată. Crezi că doi oameni trebuie să se îndrăgostească, apoi să se cunoască?

– Nu știu cum este mai bine. Am avut o experiență dureroasă... de asta sunt mai circumspectă.

– Dar Vince nu-mi poate face surprize neplăcute...

– Toți simțim la fel când ne îndrăgostim, Candy.

– Merry, ție nu-ți place Vince deloc, nu?

Merry ezită o clipă.

– Îmi place cum arată, asta nu pot să neg. Are o voce minunată, dar mai este ceva ce nu-mi place.

– Ce anume? întrebă Candida.

– Mi se pare egoist și superficial.

_– A, dacă numai asta ai împotriva lui, nu mai contează! Colin îl consideră un puști plin de bani și atât...

Merry nu voia s-o dezamăgească pe prietena ei.

– Consider că nu trebuie să te grăbească, ci să te lase să-ți analizezi sentimentele.

– O, te rog, nu-mi spune și tu ca ceilalți că sunt prea tânără.

– Nici vorbă! Abia aștept să aud că totul merge foarte bine!

– Nu voi mai iubi un alt bărbat! exclamă Candida. Abia aștept să vină mâine aici.

– Cât va rămâne?

– Doar în weekend.

Figura lui Merry se însufleți dintr-o dată.

– Știi ce, Candy? Am o idee teribilă! Dacă mama ta este în toane bune de ce n-o convingi ca Vince să stea la Sulkdown? Este mai plăcut acolo pe arșița asta; aici nu vă pot lăsa singuri pentru că am uitat să-ți spun că mâine plec și eu acasă.

Candida lăsă să i se citească pe față dezamăgirea. Ideea de a petrece acest weekend cu Vince sub vigilenta și exagerata supraveghere a mamei sale îi displăcea grozav. Abia așteptase să fie cu el și s-o aibă și cu prietenii lor! În același timp, realiză că trebuia să fie realistă: mama slăbea controlul din dorința de a o avea din nou acasă. Iar dacă îi va promite că nu va fi rigidă ca de obicei, de ce să nu petreacă week endul împreună?

Candida iubea Sulkdown; vedea și acum în fața ochilor pajiștile însorite, hamacul pus sub stejarul bătrân, pădurile care începeau chiar de sub geamurile conacului. Ce frumos ar fi fost să cutreiere cu Vince!

Și mai era bietul și bătrânul Spooky cel invalid, care-i lipsise teribil. Nu știuse cum să procedeze cu el, atunci când plecase de acasă. Recursese la ajutorul băiatului grădinarului, Joyce. Acesta iubea animalele și-l acceptase pe Spooky necondiționat. De aceea, avusese grijă de bătrânul animal de cum plecase Candida.

Numai când începu să scrie telegrama pe care să i-o trimită lui Vince, în care-i spunea s-o caute la Sulkdown și nu la Londra, începu să simtă ce mult îi lipsise mama. Era curios totuși că avusese multe clipe în care-și dorise să n-o mai vadă vreodată. Va încerca să realizeze un compromis, să aducă liniștea și pacea în conac, între Vince și Violet.

Mai târziu, simți acest lucru și mai acut când văzu că Violet o aștepta pe treptele conacului. Ba chiar întinse ambele brațe și o îmbrățișă, lucru pe care Candida nu-și amintea ca aceasta să-l mai fi făcut.

– O, mami! exclamă ea cu un nod în gât.

Violet Wellingham trecea prin cele mai grele momente din viața sa. Realizase în ultimele zile că nu putea sta departe de fiica lui Tony.

– Sunt fericită să te revăd, Candida, spuse ea și chiar asta simțea.

– Și eu sunt la fel de fericită, mami, suspină Candida, privind în jur casa pe care o părăsise la mânie cu zece zile în urmă.

Se simțea foarte bine, totul era plăcut aici, după căldura toridă, aglomerația și praful din Londra. Trandafirii bunicii erau la fel de frumoși, totul era perfect, așa cum știa.

– Bucătarul ți-a pregătit felurile preferate și n-am mai invitat pe nimeni, ca să putem vorbi în liniște.

– Va fi grozav! exclamă Candida.

– Draga mea, arăți foarte obosită și palidă.... începu Violet.

– Am muncit foarte mult, atât.

– Va trebui să-mi cânți și mie noile tale piese, începu Violet, umilă.

Vorbele ei n-o iritară pe Candida, ba din contră, o făcură să simtă dorința Violetei de a capitula. Așadar, Candida se dovedi foarte generoasă la rându-i. Îi luă mâinile cu degetele lungi, cam descărnate în palmele ei și-i spuse:

– Ce frumos din partea ta, mamă!

– Voi încerca să-ți înțeleg muzica pe viitor, zise Violet. Nu suport să fim despărțite, tatăl tău ar fi fost foarte nefericit dacă s-ar fi întâmplat asta...

– Mamă dragă, nici eu nu vreau să fiu departe de tine, dar de acum înainte trebuie să-mi trăiesc viața așa cum consider, chiar dacă asta te va afecta. Trebuie să încerci să mă înțelegi.

– O voi face, draga mea.

– De fapt, aș putea veni acasă în fiecare weekend; și Merry face la fel. Dar trebuie să-ți spun ceva înainte de toate, altfel va trebui să mă întorc la Londra.

Violet păli.

– Ce vrei să spui, Candida?

– Aș vrea să accepți ca Vince să vină aici în weekend și să consimți la logodna noastră, zise ea.

Violet o luă de mână conducând-o spre fereastră. Afară începuse să se lase întunericul. Se auzeau cântecele păsărilor. Inima Violetei începuse să bată mai tare când văzuse valiza pe care o adusese Candida pentru că-și închipuise că va sta mai mult, dacă nu chiar definitiv. Dar simțea că Vincent Rheiner era acel bloc mare de piatră care stătea între ele. Acel individ care-i displăcea atât de mult...

– Iartă-mă că te dezamăgesc din nou, mamă, dar pentru mine înseamnă foarte mult. Îl iubesc pe Vince și mă voi mărita cu el, indiferent ce vei spune. Te rog, acceptă să vină aici în weekend.

– Mâine? Chiar mâine? întrebă Violet.

– Da, chiar mâine, vine direct de la Paris, a reușit să obțină un weekend liber. Te rog, mamă...

Violet închise ochii și strânse din dinți. Ce rost avea să argumenteze când lucrurile îi erau prezentate atât de fățiș? Altfel putea fi pusă în situația de a n-o mai vedea pe Candida.

– Bine, draga mea, dacă ești atât de hotărâtă, ce pot să fac?

Candida se aruncă în brațele ei și o strânse la piept.

– Ești cea mai bună mamă! Acum știu că totul va fi bine! După ce-l vei cunoaște, vei ajunge să-l iubești ca și mine!

– Mă îndoiesc, murmură Violet, dar Candida era prea fericită s-o audă.

Capitolul 7

Conacul Sulkdown răsuna de muzică. Vincent cânta, iar Candida îl acompania la pian. Violet care era auditoriul, stătea în fața ferestrelor larg deschise, fumând, încercând să nu admită faptul că tânărul avea o voce frumoasă. Cu toate acestea, nu era deloc impresionată de glasul lui de tenor. De fapt, ea nu prea iubea muzica. Poate asta era explicația.

Admise totuși că niciodată Candida nu i se păruse mai frumoasă ca în aceste clipe.

– Ți-ai îmbunătățit stilul în această săptămână, îi spuse Vince Candidei.

– Mulțumesc, dragul meu, dar adevăratele transformări vor începe o dată cu cursurile de la academie.

– Cred că le vom începe simultan. Nici eu nu plec la Roma, anul acesta.

Începură să discute despre muzică și carierele lor. Violet îi ascultă, încercă să fie atentă puse întrebări inteligente. Dar

regretă că nu invitase și a patra persoană la cină. Se simțea ca a treia persoană nedorită, afară de lumea celor doi muzicieni atât de atrași unul de celălalt.

Vince se comportase ireproșabil. Îi sărutase mâna, adresându-i-se cu „chere madame". Era foarte frumos și râdea tot timpul, făcând glume plăcute.

La suprafață totul părea perfect. Dar Violet se înfioră văzând inelul pe care Vince i-l strecură Candidei pe deget. Era cu marcasite și topaze. Violet admise că tânărul avea gusturi rafinate.

Cel puțin acum începu să se convingă că cei doi aveau ceva în comun. Dar mai erau atâtea altele în care nu se puteau înțelege la fel de bine... de pildă, Violet observă privirea lui Vince când Candida îl rugă să-i scrie tatălui său.

– Simt că-l voi iubi mult, zise ea.

Vince îi evită privirea.

– Nu este nici o grabă, iubito. Tata călătorește mult în perioada asta, iar pe Amber n-o va interesa.

– Mama ta vitregă nu ia parte la viața de familie? îndrăzni Violet.

– Doar când este trează, replică Vince râzând.

Violet fu șocată, apoi se mulțumi la gândul că Amber îi era mamă vitregă.

Seara fu chinuitoare pentru Violet, care la ora zece și jumătate știu că trebuia să se retragă, să-i lase singuri pe cei doi. Privirea Candidei o implora. Trebuia să-i lase singuri.

Candida anunță că-și va plăti cursurile la Academie singură, apoi Violet se ridică.

– Îmi cer scuze că mă retrag, dar mă simt foarte obosită. Să nu întârzii mult, Candida, spuse ea..

– Nu, nu vom întârzia, fu răspunsul fetei.

Vince se ridică să-i deschidă ușa. El se gândi: este o aristocrată rece și probabil frigidă ca femeie; iar dacă-și închipuie că-mi va controla viața ca soacră, se înșală!

Și Candida se înșela la fel de tare, dacă-și închipuia că se va însura cu ea. Candida era o tipă interesantă, foarte tânără și frumoasă, iar inocența ei îl provoca. Dar asta nu avea să dureze. Deja cunoscuse două tinere extrem de atrăgătoare la Paris.

Nu avusese chef să vină aici în postura de logodnic al Candidei, dar ea insistase, iar el cedase și acum trebuia să înceapă distracția.

O văzu pe Candida așezându-se la pian. Apoi ea lăsă încet capacul. Candida era foarte palidă, așa i se păru. Știa că fata din fața lui era fascinată de el. Mai știa că era prima ei dragoste. Iar schimbarea femeilor de care se îndrăgostea era o artă pentru Vince.

O prinse în brațe și o sărută lung, pasional. Ea simți că se înecă în apele adânci, nebănuit de adânci ale acestei dragoste nou aflate, că aceste ape se uneau deasupra capului ei, că-i anihilau rațiunea și toate ceea ce ținea de lumea civilizată, care alcătuiseră până atunci viața ei bine ordonată.

– Dumnezeule, șopti Vince, cât am așteptat clipa asta!

Ea nu știu ce să-i răspundă. Îi era teamă nu de el, ci de propriile-i reacții. Nu știu cum să reacționeze iar Vince o

acoperi de sărutări. Dar când mâinile lui alunecară mult prea jos, Candida simți că trebuie să-l oprească. Se ridică îmbujorată, eliberându-se din brațele lui.

– Nu, Vince, te rog, nu.

El o privi dezolat.

– Și atunci de ce m-ai încurajat?

Candida își ascunse fața în mâini. Tremura din tot corpul.

– Nu știu, Vince, poate pentru că sunt diferită de tine. Poate pentru că nu pot să fac acest lucru.

– Candy, ce ești tu de fapt, o școlăriță care vrea să fie luată de nevastă?

– Dar nu sunt soția ta, Vince.

– Cred că erai foarte potrivită în epoca victoriană! exclamă el cu dispreț.

– Nu este chiar așa; să zicem doar că există lucruri pe care nu le pot face. De fapt, astăzi ne-am logodit doar, Vince.

El ridică din umeri.

– Foarte bine, cum dorești.

Candida se temu că-l supărase prea tare și vru să recapete acel sentiment de unitate când cântaseră împreună.

– Nu fi dezamăgit, Vince, poate sunt diferită de celelalte fete, dar...

– Tu nu trebuie să-ți ceri scuze, eu trebuie s-o fac, pune-ți capul pe umărul meu și să uităm acest moment de rătăcire.

Candida simți că ochii îi sunt plini de lacrimi. Nu știa ce să creadă. Rămaseră câteva clipe în tăcere, timp în care el realiză că făcuse un gest nepotrivit. Nu alesese bine momentul în casa

aceasta veche, respectabilă, cu acea mamă imposibilă a ei. Era oricum decis să elimine barierele ridicate de ea. Și singura cale era s-o scoată de sub influența mamei. S-o ducă departe de Anglia, pentru a-și atinge scopul.

– Ce-ar fi să vii la Paris săptămâna viitoare? întrebă el.

Candida roși, privindu-l cu ochii mari.

– Vince, ar fi grozav, dar nu...

– Candy, doar suntem logodiți!

– Da, dar...

– Sunt prea mulți" dar" în vocabularul tău, iubito.

– Mama nu mă va lăsa să vin la Paris singură.

– Sper că nu vrei s-o aduci cu tine!

– N-o placi deloc, nu?

– Mama ta este o adevărată doamnă, dar aș vrea să te pot scăpa de nevoia de a a fi mereu însoțită. Ești femeie, Candida. O femeie care are propria sa carieră, ne iubim și trebuie să fim fericiți acum. Cine știe ce ne rezervă viața?

– Cred că ai dreptate, murmură ea.

– Vreau să-ți arăt Parisul, să te duc la Operă. Putem locui în apartamentul meu închiriat de la o bătrână profesoară de muzică, madame Guilledin. Vino vineri și rămâi în week end.

Candidei îi bătea rapid inima. Propunerea era foarte tentantă. Iar ea nu voia să fie convențională ca mama ei.

Trebuia să se comporte ca o tânără de vârsta ei. Să arate că este adultă. Putea locui în apartamentul doamnei Guilledin, cu alți studenți, așa că nu era nici o problemă. Iar mamei îi putea spune că rămâne acasă la Merry.

– Voi veni vineri la Paris, consimți ea.

Vince lăsă să i se citească bucuria în ochi. O prinse în brațe îngropându-și fața în părul ei negru, buclat.

– Ar fi grozav! Voi avea grijă de tine și nu voi spune nimănui.

Vince nu mai făcu nici o încercare de a face dragoste cu ea, ci-i arătă câteva fotografii pe care le adusese. Văzu un bărbat înalt, cu părul grizonant, alături de o femeie elegantă, dar cam dolofană, care se numea Amber.

– Poate n-o să crezi, dar Amber arăta foarte bine când s-a măritat cu tata.

Candida studie trăsăturile femeii. Da, fusese cândva frumoasă. Acum avea bărbie dublă, dar ochii îi erau încă frumoși.

– Cine știe de ce s-a apucat de băut, zise Candida.

– Nici tata nu știe, dar este ceva din trecutul ei.

– Poate a avut o copilărie nefericită...

În clipa aceea, ușa salonului se deschise și își făcu apariția Violet.

– Am uitat aici cartea la care citeam; nu pot adormi fără să citesc câteva pagini, se scuză ea.

Candida îl întrebă pe Vince:

– Îi pot arăta mamei fotografiile?

– Desigur, zise el.

Privind fotografiile, Violet păli.

– Cine este femeia? întrebă ea cu glas tremurat.

– Mama vitregă a lui Vince. El spune că a fost frumoasă cândva.

Violet nu mai putea să respire, iar figura ei era o mască schimonosită.

– Mamă, ce se întâmplă? întrebă Candida.

Violet încercă să spună ceva, dar nu putea articula nici un cuvânt. Unde mai văzuse privirea asta?

În clipa aceea, Violet realiză ceea ce n-ar fi vrut să realizeze. Nu era posibil... își umezi buzele uscate și se luptă să-și recapete controlul.

– Mamă, te simți rău? întrebă Candida din nou. Spune ceva.

– Vince, zise Violet într-un târziu, mama ta vitregă îmi amintește de o persoană pe care am cunoscut-o cu mult timp în urmă.

– Nu aveați unde s-o cunoașteți, doar dacă ați trăit la Cairo sau Alexandria. Amber a locuit mulți ani în Egipt.

Camera începu să se învârtească cu Violet. Trebuia să știe că acest lucru se va întâmpla cândva. Niciodată nu se simțise în siguranță după ce se despărțise de Prudence Mostyn. Venise momentul dezastrului!

Nu mai puse alte întrebări.

– Noi îi spunem Amber, pentru că are buclele acelea blonde. De fapt, o cheamă Prudence. Când s-a măritat cu tata, era văduvă. Se numea Gateways. Nu este o femeie cu prea multă minte, nu este pe placul meu. Mie îmi plac femeile inteligente. Tata zice că s-ar fi apucat de băut pentru că și-ar dori copii, dar nu-i poate avea...

Violet se dezechilibră, vru să facă un pas dar căzu, iar Candida, care observase totul, nu avu puterea necesară pentru a o prinde în brațe.

***

Doctorul Onslow plecase. Speriată, Candida chemase toți servitorii care o duseseră pe Violet în pat. Imediat ce-și reveni, ea spuse că nu era nevoie de doctor, voia doar să fie singură.

Acum era din nou liniște la conac. Tânărul și distinsul musafir de la Paris dormea.

Candida, mulțumită că mama se simțea mai bine, dar încă nelămurită asupra motivului care provocase leșinul, se dusese în camera sa și adormise somnul greu al tinereții. Se declarase mulțumită de diagnosticul doctorului Onslow, că mama ei suferea de tensiune mică și că trecuse printr-o stare de încordare datorită morții bunicii.

O singură persoană rămase trează la ora aceea din noapte. Violet Wellingham privea fix o fotografie aflată pe șemineul din fața sa. Din ea o privea un Tony tânăr, în costum de tenis, din alta părinții lui, apoi Candida copil, călare pe un ponei. Dar Violet nu vedea nici una din aceste fotografii. În ochii ei nu apărea decât figura insignifiantă a mamei Candidei.

– O, Dumnezeule! exclamă ea.

Era o încercare inutilă, de altfel, de a-l invoca pe Atotputernicul împotriva căruia păcătuise cu douăzeci de ani în urmă.

Îi reveniră în minte cuvintele unui proverb:

„Păcatele mari au umbre lungi.“

Era un trist adevăr.

Comisese un păcat de moarte când venise în casa socrilor ei cu Candida Rose pretinzând că este fiica ei.

Iar cu câteva ore în urmă, Candida cântase în salonul conacului împreună cu fiul vitreg al lui Prudence Mostyn. Dacă s-ar mărita cu el, Candida ar deveni nora propriei sale mame!

Violet începu să tremure violent. Apoi tot trupul i se acoperi de transpirație. Toate schemele și urzelile ei erau în pericol. Dar apoi realiză că mai exista o speranță. Prue se apucase de băutură. Aceasta era o altă fațetă oribilă a situației.

Candida ar putea fi șocată dacă ar afla că mama ei era alcoolică.

Violet nu mai știa ce să facă. Totul ar fi fost simplu dacă ar fi deținut tutela Candidei; i-ar interzice să se mărite cu Vince. Putea interzice căsătoria lor timp de un an, dar apoi? Și de ce s-o amâne?

De ce se întâmplase totul astfel? se întrebă Violet. Nu comisese acel păcat de moarte de dragul fetei lui Tony? Sau o făcuse doar pentru a-și satisface mândria rănită și a pune mâna pe Sulkdown?

De fapt, o salvase pe Candida din mâinile lui Prue. Adevărul era că fiica ei, Candida, nu se putea mărita cu acest Vince, care-i era frate! Nu prin legături de sânge ci prin căsătorie.

Iar dacă vreodată o femeie suferise din cauza faptelor ei, aceasta era Violet, care se chinuia noapte după noapte.

Când veniră zorii era încă trează, neștiind ce decizie să ia.

Candida, care intră în camera mamei sale, fu speriată de felul în care arăta.

– Mamă, trebuie să te vadă doctorul din nou, începu ea.

Violet scutură din cap. Era epuizată, dezorientată, zăcea cu ochii deschiși privind-o pe Candida care radia de frumusețe, tinerețe și fericire.

Violet era disperată din cauza acestei fete, nu mai avea propria ei viață din cauza ei.

Candida îi luă mâna în palmele sale.

– Mami dragă, te simți rău?

– Da, șopti Violet.

– Mami, ce-ar trebui să fac?

Violet se strădui să spună ceva, dar vorbele refuzau să vină. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Candida o privea fără a putea să creadă că aceasta era mama ei, recea și calculata Violet.

– Mami, nu suport să te știu bolnavă; mă vei lăsa să-i telefonez doctorului Onslow?

Violet scutură din cap.

– M-a vizitat deja, nu este nevoie de el acum.

– Trebuie să-i spun lui Vince... începu Candida.

Compasiunea pentru mama sa o oprea să petreacă aceasta frumoasă zi cu Vince. Era bine ca el să-și scurteze vizita.

Acum, se gândi Violet, era momentul să-i spună Candidei că trebuia să-l elimine din viața ei pe acest bărbat.

În timpul nopții în care nu închisese un ochi, Violet se gândise că, dacă erau serios îndrăgostiți, vor insista să se căsătorească. Legal, asta era posibil. Vince era de fapt fiul vitreg al lui Prue. Dar Violet nici nu voia să ia în calcul o astfel de posibilitate. Dar se iveau alte probleme, și mai mari. Oare dacă totul se dădea în vileag, Candida mai putea fi considerată moștenitoarea familiei Wellingham? Iar ea, Violet cum ar fi fost pedepsită pentru că înregistrase copilul pe alt nume?

Inima Candidei bătea tare. Mama arăta teribil de rău; se pare că era ceva mai serios decât spusese doctorul Onslow. Trebuia să-i telefoneze acestuia, indiferent ce spunea mama.

Deodată, Violet o prinse de mână.

– Candida, mă iubești cu adevărat?

Violet nu mai pusese o astfel de întrebare. Candida se aplecă și o sărută pe obraz.

– Sigur că da, știi asta!

– Și mă vei ierta?

– Pentru că te-ai îmbolnăvit? zise Candida care nu bănuia ce se ascundea în spatele acelei întrebări în aparență nevinovate.

Violet își întoarse fața de la ea cu figura contorsionată de o mare durere. Trupul îi era scuturat de convulsii. Ceruse iertare Candidei pentru răul pe care i-l făcuse la vremea când crezuse că pentru fetiță acela era binele.

Candida se duse în salon.

Vince, care luase micul dejun, ridică privirea fericit spre ea.

– Ne așteaptă o zi minunată iubito! Soarele strălucește, nu este nici un nor pe cer...

Dar zâmbetul îi pieri imediat ce văzu figura Candidei.

– Ce este, iubito? o întrebă el.

– Vince, iubitule, mă tem că mama este foarte bolnavă. Nu știu ce este, dar arată îngrozitor și mă tem s-o las singură.

Vince continuă să-și bea cafeaua, apoi rosti un „pe dracu" auzit doar de el.

– Știu că aveam planuri minunate, începu Candida.

– Dar sunt destui servitori în casa asta, care o pot îngriji!

Candida roși. Se așeză și-și turnă cafeaua. Nu așteptase înțelegere din partea lui. Începu să-i explice că majoritatea servitorilor aveau zi liberă și că voia să-și îngrijească singură mama. Nici mama nu se desprinsese de la patul ei când fusese bolnavă.

Tânărul geniu împinse farfuria din fața sa și făcu o figură dezgustată, poate și pentru că nu înțelegea felul în care gândea Candida. Nu-și imaginse că există vreo urmă de dragoste între ea și doamna Wellingham. Desigur, Candida era o sentimentală... ăsta era marele ei defect... Regreta că bătrâna Violet era bolnavă, dar îl deranja teribil să știe că boala ei îi strica planurile. Abia aștepta să fie singur cu fiica ei în pădure. Era teribil de drăguță această fată care purta inelul oferit de el, în care el nu credea nici o clipă, desigur. Iar în Franța îi putea deveni amantă fără probleme.

– Cred că este mai bine să plec mai devreme la Paris... începu el.

Candida se aplecă deasupra farfuriei. Era pe punctul de a izbucni în plâns. Dar n-avea ce face, nu se putea despărți de biata mamă, care o întrebase: mă iubești vreun pic, Candida?

Se simți mai apropiată de Violet decât atunci când era copil.

Nu mai discutară până la sfârșitul mesei, iar Vince era prea lipsit de experiență pentru a realiza ce mult o afecta tăcerea lui.

Desigur, știa că fata ar fi fost în stare să-l implore să rămână, chiar dacă trebuia să găsească un spital care să aibă grijă de mama ei.

Ridică privirea spre el, dar Vince nu scoase o vorbă. Nu suporta gândul că-l pierdea. Cu toate acestea, nu-și putea retrage cuvintele fără a-și călca în picioare propria-i mândrie. Dacă nu l-ar fi iubit atât de mult, l-ar fi urât pentru felul în care reacționase auzind că mama ei era bolnavă. Fiind prima ei dragoste, desigur, predomina pasiunea.

Apoi Vince se mai îmblânzi.

– Prostuțo, zise el, ce este cu tine? Doar nu ne despărțim, nu?

Imediat Candida se învioră, speranța revenindu-i.

– O, Vince iubitule, îmi pare atât de rău. Ai făcut un drum lung să vii aici; nu mi se pare normal. Dar nu este vina mea, mă înțelegi?

– Sigur că te înțeleg, iubito.

El o sărută.

Candida ar fi vrut să-i răspundă cu un sărut pasional, dar se opri la timp. Nu voia să se lase sub imperiul simțurilor din nou. Trebuia să-și facă datoria față de mama sa, chiar dacă visul pentru acest weekend se năruia.

Vince știa prea bine ce se petrece în mintea ei.

– Te înțeleg, iubito, dar nu trebuie să exagerezi. Vii săptămâna viitoare la Paris, nu?

Ea nu mai ezită.

– Sigur, Vince, îți promit!

– În acest caz, te aștept cu toată dragostea, iubito.

– Te iubesc, Vince, murmură ea.

– Iar eu sunt nebun după tine, Candy. Plec acum în oraș la niște prieteni, apoi voi lua avionul spre Paris.

– Mi se va părea că trec ani până sâmbăta viitoare.

– Ce-i vei spune bătrânei?

Candida nu știa dacă să plângă sau să râdă; i se părea atât de ciudat să-l audă pe Vince numind-o pe eleganta ei mamă „bătrâna". Ce ciudat și imprevizil era acest bărbat! Dar bine cel puțin că apucase să se logodească cu el, iar mama acceptase acest lucru.

– Voi găsi eu ceva, iar Merry mă va ajuta, sunt sigură. Iar acum, la revedere, iubitule, abia aștept să ne vedem la Paris!

Vince o sărută, iar ea îl privi cu regret de la fereastră.

Vince rosti niște vorbe puțin cam neortodoxe la adresa bătrânei care prin istericalele ei îi stricase planurile; apoi se consolă cu ideea c-o va suna pe roșcata pe care o cunoscuse cu trei zile în urmă. Îi va cere să-l aștepte la aeroport; avea nevoie de consolare.

Pe Candida o făcuse să consimtă că va veni la Paris. Fata era îndrăgostită nebunește de el și va profita din plin de inocența și de frumusețea ei... de fapt, asta îl atrăgea cel mai mult la ea; nu-și imaginase că mai există o fată atât de pură.

Șoferul lui Violet îl lăsă la gară.

Întoarsă în camera mamei sale, Candida încercă să și-l alunge pe Vince din minte și să se ocupe doar de mama sa.

Violet nu știu cum să reacționeze auzind că Vince plecase. Înregistră dezamăgirea din glasul fiicei sale și-i păru rău pentru ea. În același timp, se simțea mai bine știind că acel individ părăsise casa.

Ar fi vrut să se ridice, dar Candida n-o lăsă.

Candida petrecu ziua întreagă alături de mama sa.

– Acum, dacă Vince a plecat, nu am unde să mă duc, așa că stau aici, cu tine, mami, zise ea.

Violet închise ochii, de parcă nu suporta să înfrunte privirea sinceră a fetei. Ori de câte ori vedea inelul de pe degetul Candidei, inima începea să-i facă probleme. Nu se simțea bine. Numai dacă ar fi avut curajul să-i spună adevărul! Dar pe măsură ce se gândea, realiza tot mai mult că era mai bine să tacă. Putea spera că nu se va concretiza această dragoste și că Vince va ieși din viața fetei ei.

După ce se asigură că Violet se simțea mai bine, Candida mâncă și începu să vorbească fără constrângeri despre dragostea ei pentru Vince.

Dar Violet era prea lașă pentru a-i spune adevărul. Vechiul zbucium reîncepu, iar când veni seara între ele aproape că

reveni acea stare inițială de ostilitate. Seara sfârși cu lacrimi pentru Violet, iar Candida în camera sa se întrebă de ce făcuse acest sacrificiu și-l lăsase pe Vince să plece mai devreme. Mama era bine acum; atât de bine încât putea să gândească ce era mai rău despre Vince!

Se despărțiră amical, aparent.

– Mă simt bine acum, zise Violet; nu-ți face probleme pentru mine. Vei veni weekendul viitor?

– Nu știu mamă, vom vorbi la telefon!

După plecarea Candidei, Violet vărsă lacrimi amare. Fiica lui Tony revenise acasă, dar ea făcuse totul s-o alunge. Realiză că nu avea pe nimeni căruia să-i împărtășească gândurile ei amare; ceea ce ascunsese timp de douăzeci de ani nu putea fi dezvăluit acum fără grave consecințe.

Iar disperarea ei ar fi fost mai mare dacă ar fi știut că primul lucru pe care-l făcu fiica lui Tony luni dimineața a fost să-și rezerve bilet pentru Paris.

Capitolul 8

Colin Foxley hotărâse să-și petreacă weekendul cu unchiul său, Austen. Acesta era unul cei mai bogați oameni din Anglia și se revolta mereu că trebuia să plătească taxe prea mari pe venit.

Colin avusese ideea s-o sune pe Candida și să petreacă o zi sau două cu ea la Wendover. Dar renunțase realizând că n-avea rost să se supună singur la chinuri. Desigur, ea voia să fie cu acel Rheiner. Iar pentru că vremea era bună, se decise să meargă la unchiul său, Austen.

Nici nu ajunse bine că unul din servitorii acestuia îl întâmpină cu o figură sumbră.

– Ce este, Jicks? Parcă vii de la înmormântare!

– Nu chiar așa, sir, dar vă caută o doamnă disperată! A sunat de câteva ori!

Colin îl privi fără să înțeleagă mare lucru.

– O doamnă agitată spui? Ce voia?

– Să vă vorbească numaidecât, sir.

– Cine era?

– Doamna Wellingham, sir.

Lui Colin îi pieri zâmbetul. Ridică din sprâncene. Despre ce putea să vorbească mama Candidei urgent cu el, în afară de fiica sa? Știa că el reacționează imediat la tot ce este legat de Candida.

– V-a rugat să-i telefonați imediat ce ajungeți, zise Jicks.

– Unchiul meu unde este?

– Cu câinele la plimbare, sir.

Colin se uită la ceas. Era ora șase. Îi luase o oră să ajungă aici de la Londra. Sună imediat la Wendover și-și aprinse o țigară. Așadar, Violet Wellingham îl căuta, nu Candida. Speră că aceasta nu era bolnavă. Dar Violet care era o femeie rece și gravă și nu-și trăda sentimentele, fu aproape isterică de data asta.

– Regret că trebuie să-ți cer acest lucru, dar te implor să revii imediat la Londra, trebuie să discutăm ceva ce nu pot discuta cu nimeni altcineva. Și fac această afirmație pentru că știu c-o iubești pe Candida.

– Așa este; dar despre ce este vorba doamnă Wellingham?

– Aceste lucruri nu se discută la telefon.

– Dar... încercă el.

– Știu că-ți cer aproape imposibilul, dar eu nu mă pot deplasa, nu mă simt bine. Șoferul meu însă mă poate aduce la Londra. Ne-am putea întâlni acolo? La biroul tău?

– Doamnă Wellingham este ora șase și traficul se desfășoară anevoios la această oră.

– Știu, insistă Violet Wellingham, dar ce putem face? Colin nu-și imaginase că această femeie poate deveni aproape isterică în unele momente. Te rog să mă ierți, dar nu sunt lucruri care se pot discuta la telefon. Dar dacă vrei s-o salvezi pe Candida de ceva foarte rău, te rog să vii!

– De la ce s-o salvez? întrebă Colin.

– De la o tragedie. Mă tem să nu fie deja prea târziu, dar nu știu la cine să apelez.

Colin era de acum iritat.

– Nu-mi puteți da nici o explicație?

– Ți-am spus că este imposibil la telefon.

– Nu puteți aștepta până luni? Unde este Candida?

– La Paris.

Colin repetă.

– La Paris?

– Vei afla tot adevărul când ne vom întâlni.

– S-a dus la acel Vince?

– Da.

Colin trase aer în piept. Deci, asta era! Ce prostie! Nu era de mirare că doamna Wellingham era într-o astfel de stare!

– Dar ce pot face eu? Dacă ea vrea asta...

– Nu este doar problema ce vrea ea. Lucrurile sunt mult mai grave, Colin. Te abordez ca pe un membru al familiei, știind c-o iubești, nu este așa?

– Da, este adevărat c-o iubesc.

– Știu și de aceea am apelat la tine. Nu se pune doar problema salvării ei dintr-o escapadă prostească. Trebuie să vorbim, Colin, pentru Dumnezeu!

– Foarte bine, plec chiar acum spre birou, știți adresa?

Colin, auzind răspunsul ei afirmativ, realiză că Violet plângea.

Puse receptorul jos foarte îngrijorat dar și furios că trebuia să facă din nou față acelui trafic infernal până la Londra. Trebuia să se scuze la unchiul său și să plece imediat. Intuise că această fată avea ceva dintr-un cal sălbatic greu de strunit, că era o creatură făcută din impulsuri și pasiuni. Dar la naiba, toate astea o făceau mai interesantă!

Sir Austen intră urmat de labradorul său. Era un aristocrat rafinat de șaptezeci de ani care-și iubea moștenitorul. De aceea fu foarte dezamăgit aflând că trebuia să se întoarcă în mare grabă la Londra.

– Probabil este un client important, dragul meu, dacă te solicită vineri seara. Dar dacă este o urgență, ce să fac?

– Vin înapoi mâine, unchiule, sau poate chiar în noaptea asta.

Când ajunse la biroul său, constată că doamna Wellingham nu ajunsese încă. Deschise ferestrele biroului pentru că era prea cald și se întrebă de ce naiba se grăbise așa. Apoi se gândi la Candida care era la Paris cu iubitul ei, fără îndoială. De ce naiba făcuse acest pas? Nu-i era de-ajuns că-l vedea la Londra? Probabil că fata știa să-și poarte singură de grijă, dar Violet, care făcea parte din vechea generație... Dar se putea avea încredere în acel cântăreț?

Desigur avu un șoc văzând-o pe Violet Wellingham intrând în biroul său. N-o mai văzuse de la petrecere. Atunci fusese o gazdă strălucitoare. Violet căzu într-un fotoliu.

– Ai fost mai mult decât amabil, Colin. Nu știu cum să-ți mulțumesc. N-am încredere în nimeni altcineva.

– Sunt onorat, zise el.

– Știu că nu vei dezvălui nimănui ce vei afla acum.

– Puteți fi sigură de asta, doamnă Wellingham. Face parte din slujba mea. Doar sunt avocat!

– Am o problemă legală, de fapt, începu Violet cu glas pierdut. Și este cam târziu să repar ceva.

– Înainte de a începe, mi-ați putea spune când a plecat Candida la Paris?

– M-a sunat de la aeroport. A avut intenția să mă sfideze și s-a folosit de prietena ei, Merry, în acest scop. Am realizat imediat că sunt mințită, pentru că am educat-o să fie foarte onestă, lucru de care am fost mereu foarte mândră. Altă fată ar fi făcut totul în secret, dar ea nu mi-a dat șansa s-o mai împiedic. Mi-a spus așa: „mamă, nu vreau să te dezamăgesc, dar plec peste câteva minute la Paris, la Vince, în weekend. Mă întorc luni..."

– Bine, dar nu văd dramatismul...

– Așteaptă să auzi și restul, începu Violet. Am încercat s-o opresc, pentru că am să-i spun ceva vital despre Vince, dar ea m-a oprit: „nu te mai agita, mamă, sunt logodită cu el. Nimic din ce-mi vei spune nu mă va opri să mă duc la el. Pot să-ți dau adresa:... bulevardul Rasal..." apoi, mi-a spus la revedere și a

închis. M-aș fi dus la Paris, dar sunt bolnavă de două săptămâni. Inima îmi face probleme. Colin, și-a ruinat viața! Nu știi adevărul...

– Stimată doamnă Wellingham, Candida v-a spus că n-o puteți opri în nici un fel, îl iubește pe american.

– Nu cred că el va vrea s-o mai ia de nevastă când va afla.

Colin o privi uimit.

– Nu sunt eu adevărata ei mamă, zise Violet brusc, forțându-se să rostească aceste cuvinte. Candida este fiica mamei vitrege a lui Vince, care abia a ieșit de la dezalcoolizare. Astfel, Candida este sora vitregă a lui Vince și trebuie să le spunem asta imediat. De aceea apelez la tine, Colin, să mergi numaidecât la Paris să-i spui ce ai aflat și s-o aduci înapoi.

Colin era obișnuit cu veștile ciudate și șocante, așa că nu reacționă cum s-ar fi așteptat Violet.

– Candida, fiica mamei vitrege a lui Vincent?

– Știu că ți se pare ciudat, dar nu mă privi așa, nu mi-am pierdut mințile!

– Ceea ce mi-ați spus este fantastic! Ce-mi mai puteți spune?

Violet începu să-i povestească cu calm, fără a-l scuti de detalii. Cuvintele pe care le rosti în final fură:

– Știu că am greșit. Sunt gata să-mi asum vina. Dar la vremea respectivă mi s-a părut că este cea mai bună soluție pentru copilul lui Tony. Acum știu că m-am înșelat. Și, adăugă ea, trebuie să recunosc că am făcut asta în mare parte pentru că nu îndrăzneam să mă duc la părinții lui Tony care așteptau un nepot, să le spun că nu-l vor avea niciodată. Și oricum, Prue trebuia să scape de copil. Mă înțelegi?

Colin era uluit de veștile aflate, dar asta nu schimba cu nimic dragostea lui pentru Candida. O iubea pentru ceea ce era ea, nu pentru că era fiica unei persoane anume. Și o înțelegea și pe Violet care se trezise cu acea fetișcană de douăzeci de ani care-i furase dragostea lui Tony și mai rămăsese și însărcinată!

Colin revedea lucrurile cu ochii minții, încercând să realizeze cum o va afecta vestea pe Candida. Ea era victima urzelii Violetei. El o iubea. Desigur fata va primi cu mare dificultate vestea pe care i-o va aduce chiar el. Ar fi dat orice s-o scutească de adevăr.

– Înțelegi acum cât de necesar este s-o scăpăm pe Candida de acel Rheiner?

– Și poate chiar mai important s-o ținem departe de propria-i mamă.

Colin își aprinse o țigară și începu să străbată încăperea cu pași mari. Nu se gândea decât la felul în care vestea o va afecta pe Candida. Deodată, se opri în fața lui Violet care-l privea așteptând verdictul lui. Era palidă și trasă la față.

– Doamnă Wellingham, nu pot spune dacă ați făcut bine sau rău când a-ți dus-o pe Candida la Sulkdown ca propriul dumneavoastră copil, dar știu că a fost un act de mare curaj pe care l-ați dus în continuare în anii ce au urmat. Voi face tot posibilul să vă ajut. Pentru că o iubesc pe Candida și pot să înțeleg ce ați simțit în anii aceștia. Nu cred că puteați să vă imaginați că se putea întâmpla un astfel de lucru.

Violet lăsă lacrimile să-i curgă de-a lungul obrajilor.

– Nu ne-am înțeles întotdeauna, dar eu o iubesc din tot sufletul. Numai pe ea o mai am. Prudence Mostyn mi-a luat soțul și n-am vrut să-mi ia și copilul.

– Cred că nu este bine ca adevărata mamă a Candidei să știe despre întâlnirea cu Vincent.

– Dar poate că el i-a scris că s-a îndrăgostit de Candida...

– Eu n-aș fi atât de sigur...

Violet îl privi uimită.

– Ce vrei să spui?

– Poate că mă înșel, zise Colin încruntându-se, dar am sentimentul că acest bărbat nu este la fel de îndrăgostit de Candida.

– Și eu am același sentiment, zise Violet, dar nu mi-aș fi închipuit că nu le-a vorbit alor lui despre Candida. Violet era foarte nedumerită. Nu știu cum te vei descurca, dar dacă ai putea s-o aduci înapoi fără să-i spui ce ai aflat ar fi cel mai grozav lucru. Ne-ai salva pe amândouă.

– Am nevoie de puțin timp de gândire pentru a găsi cea mai bună soluție, apoi să plec la Paris. Mă scuzați un moment, să fac rezervarea.

Violet ar mai fi avut multe de spus, dar o dată ce pusese totul în seama lui Colin Foxley trebuia să lase lucrurile astfel.

– Vă rog să-mi dați adresa corectă unde o voi găsi pe Candida și să încercați să vă liniștiți puțin.

Cu lacrimi în ochi, Violet se ridică.

– Faci un lucru minunat, Colin, nici nu știu dacă-ți voi putea mulțumi vreodată. Dacă ar ști Candida, și ea ți-ar mulțumi.

– Eu n-aș fi atât de sigur. Vom mai vedea. S-ar putea să trebuiască să-i spun adevărul, lucru care n-o va face să mă îndrăgească. O să văd cum este mai bine. Mergeți acasă și odihniți-vă, doamnă Wellingham.

– Sper că nu gândești foarte urât despre mine, începu Violet.

– Întotdeauna vă voi considera mama Candidei.

– Este cel mai frumos lucru pe care mi-l puteai spune, zise Violet, apoi, incapabilă să mai spună ceva, ieși imediat îndreptându-se spre mașina care o aștepta.

Colin se gândi al multele lucruri pe care le avea de făcut înainte de plecarea avionului până la care mai erau două ore.

Cândva, Colin fusese îndrăgostit de Paris, dar amintirile nu-i erau foarte plăcute. Dar dădu uitării tot ce fusese urât, sperând că va avea o călătorie plină de succes. Va face tot posibilul s-o scutească pe biata Candida de a afla adevărul. Cel mai rău lucru care se putea întâmpla era ca Vince să fie îndrăgostit de Candida, să refuze să renunțe la ea.

***

Colin porni spre Paris cu gândul de a o cruța cât putea de mult pe Candida. Dar lucrurile îi scăpară de sub control, chiar înainte de a ajunge în Franța.

Soarta, care se pare că era potrivnică Violetei Wellingham, îi jucă o festă urâtă.

Când Candida aterizâ, Vince o aștepta agitat și supărat. Fără măcar s-o îmbrățișeze, îi spuse că ai lui sosiseră deja la Paris.

Candida nu prea înțelegea de ce trebuia să-și facă probleme. Avusese o călătorie foarte plăcută în pofida faptului că Violet o implorase să nu plece.

Voia să aibă un weekend perfect. Se străduise să arate foarte bine; îmbrăcase un costum bleumarin cu eșarfă albă, beretă albă peste buclele negre. Trebuia să fie elegantă pentru Vince și Paris și simțise că reușise. Dar felul în care fu întâmpinată nu avea nimic din ceea ce și-ar fi dorit.

– Vince, ce s-a întâmplat? Nu pari prea fericit să mă vezi!

Vince făcu o grimasă. Oftă. Nu suporta că i se stricaseră planurile. Nu putea să-și îngrijoreze tatăl anunțându-i brusc o logodnă, lucru despre care acesta i-ar fi spus că este o prostie la vârsta lui, la începutul carierei.

De ce naiba apăruseră acum, când reușise s-o convingă pe Candida să scape de sub tutela mamei sale?

Încercă să-i zâmbească fetei care avea acum o mutriță de copil dezamăgit.

– Uite ce este, Candy, nu vreau să-i spun chiar acum tatei despre logodnă.

Ea simți o strângere de inimă. Era tot mai convinsă că dragostea lor nu era chiar așa cum ar fi vrut ea.

– De ce nu, Vince?

Întrebarea ei directă îl dezorientă. Își netezi părul cu mâna. Încercă să-i explice că nu făcea asta din cauză că n-o iubea sau că nu voia să se căsătorească. Era doar o chestiune de tact și bani. Primise o sumă fixă lunară de la tatăl său pentru a putea studia. Acestuia nu i-ar conveni dacă fiul său se căsătorea. Era mai bine să aștepte sfârșitul vizitei ca s-o poată prezenta. Sau

o putea prezenta, dar nu ca logodnică. Dacă făcea impresie bună și el era sigur că așa va fi, pentru că și mama lui vitregă era englezoaică, n-ar fi bine?

Candida îl asculta cu sufletul la gură. Era profund rănită de atitudinea lui; era evident că abia aștepta să amâne anunțul logodnei lor. Așadar, n-o iubea așa cum îl iubea ea. Pe ea n-ar fi oprit-o nimic pe lume de a-l prezenta ca logodnicul ei.

Era o lovitură puternică, dar îi spuse doar:

– Dacă așa vrei tu, Vince.

– Ești atât de sensibilă și de scumpă, Candy... încercă el s-o sărute.

Dar ea întoarse capul rănită de comportamentul lui.

– Candy, eu te iubesc ca întotdeauna... vreau doar să mă comport cu tact față de ai mei.

– Înțeleg, murmură Candida. Buzele începură să-i tremure. Își dori să nu fi venit. Ce frumos era Parisul, mii de oameni treceau veseli pe străzi, îndrăgostiți, cafenelele erau pline.... orașul era încântător. Totul era plin de romantism, așa cum își imaginase. Totul în afară de Vince. Numai el nu era așa cum își imaginase.

Vince încrezător că micuța Candy va face așa cum voia el, ceea ce însemna că putea încă să-și ducă la îndeplinire planul, redeveni fericit.

– Nu mergem acum acasă. O să lăsăm bagajul tău undeva și ne ducem la Crillon. Tata va considera că este firesc să fiu cu o prietenă și tu poți spune că ești studentă aici. Nu trebuie să afle că vii de la Londra pentru mine.

Candida nu spuse nimic. Minciuni, intrigă, toate acestea i se păreau firești lui Vince. Nu-i plăcea cum proceda, dar îl iubea. Încercă să-i găsească scuză. Nu se putea aștepta ca el să acționeze în manieră convențională englezească.

Era totuși bine că voia s-o prezinte familiei lui. Se întrebă ce-ar fi spus mama despre toate astea. Cât de șocată ar fi fost să constate că Vince nu se grăbea să anunțe logodna lor.

– Te rog, Candy, înțelege-mă, insistă el. Știi că te iubesc. Spune-mi că mă iubești și tu!

– Știi că așa este, murmură ea fără bucurie.

Nici când fu prezentată familiei lui Vince nu simți nici o bucurie.

Domnul Rheiner își îmbrățișă fiul și Candida nu putu să nu constate că era un om mai afectuos decât fiul său.

Candida fu astfel prezentată:

– Ea este micuța Candy, prietena mea.

Domnul Rheiner îi întinse mâna spunând:

– Este o fată foarte frumoasă. Candy, ți-o prezint pe soția mea.

Femeia durdulie, mică de statură care se afla alături de el, îi întinse o mână moale, lipsită de vlagă. Apoi își scoase ochelarii de soare și Candida constată că aceasta fusese probabil frumoasă cândva; acum numai ochii foarte mari, cu genele dese și lungi mai vorbeau de ceea ce fusese odinioară. Avea tenul buhăit, bărbie dublă, în pofida numeroaselor tratamente cosmetice și a unei toalete impecabile.

O privi fără interes pe Candida aproape căscând.

– Să mergem să bem ceva, sugeră ea.

– Desigur, aprobă soțul ei. Vii cu noi, domnișoară...?

– Candida, atât, interveni Vince. Oricum, este englezoaică de a ta, Amber, adăugă el.

Femeia aceea buhăită de băutură care era mama Candidei îi aruncă o privire plictisită.

– Ești englezoaică? Care-ți este numele de familie?

– Wellingham, răspunse Candida.

Doamna Rheiner se trezi imediat, roși, se clătină, apoi începu s-o examineze curioasă.

– Wellingham? repetă ea. Dumnezeule!

Bărbații n-o auziră, preocupați de o discuție începută între ei.

Prudence Rheiner o întrebă:

– Cum se numea tatăl tău?

– Anthony, răspunse Candida, spunându-și că avea în fața ei una dintre cele mai curioase creaturi. Arăta mai degrabă a actriță de cabaret. Era plină de perle și diamante pe degetele care arătau ca niște crenvurști. Era machiată ostentativ și în general era o figură ciudată. Își aminti că Vince îi spusese despre ea că era complet vindecată de alcoolism de data asta. Nu bea decât ceai cu gheață și sucuri.

Candida își dori ca acea femeie să înceteze de a o mai privi ca pe o balerină de porțelan aflată într-o vitrină din lemn de mahon. Sau ca pe o stafie...

– L-ați cunoscut cumva pe tata? întrebă ea.

– Dacă l-am cunoscut? L-am cunoscut? repetă femeia aceea ridicolă.

Era într-adevăr de parcă și-ar fi amintit de o nălucă. Năluca lui Tony, pe care-l iubise cu mult timp în urmă, în Egipt... iată-l acum reîncarnat în fiica lui. Mai precis în fiica lor... Amber știa că aceasta era fiica ei, copilul pe care-l născuse cu mari chinuri și lacrimi, undeva în munții Alpi, cu douăzeci de ani în urmă. Pentru ea, era ca și cum s-ar fi întâmplat într-o altă viață.

Dar pe Tony îl iubise. Iar el fusese probabil singurul bărbat care o iubise, așa cum era ea, o gâscă. De Darcy nu-i păsase nici o clipă; îl luase doar pentru că-l agreea tatăl ei și pentru că prin intermediul lui putea reveni la viața socială, pe care o pierduse din prostie.

Iar după el fuseseră alții, poate prea mulți, gata să consoleze o tânără văduvă de război. Apoi, începuse să bea. Îl cunoscuse pe Julius Rheiner, un văduv american, care-și pierduse mințile după ea și-i oferise totul. Ei nu-i păsase nici o secundă de fiul acestuia. Îi plăcea cum arăta Vince, dar i se părea obraznic, disprețuitor, un copil precoce care ridica prea multe probleme. Angajaseră guvernante, profesori particulari care să se ocupe de el. Iar ea se apucase de băut cu toată convingerea. La un moment dat, începuse să se urască pentru că ajunsese alcoolică și fusese de acord să meargă la dezalcoolizare.

Niciodată în toți acești ani nu-l dăduse uitării pe Tony Wellingham și copilul pe care practic Violet i-l luase cu forța. Nu încercase niciodată să afle unde era Candida Rose, fusese fericită să scape de ea și de responsabilități. Nu uitase niciodată că dăduse naștere unui copil, mai ales în circumstanțele în care o făcuse ea. Nici ura față de Violet nu slăbise.

Numai că se consolase cu gândul că n-avea ce face; doar când se îmbăta uita de acele fantome ale trecutului care altfel se adunau în jurul ei ca un cerc de foc.

Și iată c-o avea în față pe fiica lui Tony și a ei. Ce stranie coincidență făcuse ca ea să devină iubita lui Vince! Nu se bucura deloc pentru ea, știa ce tratament le aplica acest insensibil tuturor femeilor! Ea îl disprețuia, iar el n-o plăcea deloc.

În clipa aceea, realiză că nu trebuia să-l lase s-o batjocorească pe fiica ei, care-i era soră vitregă. Dar ce putea face?

Julius nu știa nimic despre trecutul ei. Nimeni nu știa de această copilă în afară de Violet Wellingham. Cum ar reacționa Julius dacă i-ar spune? Acum era bătrân, poate că n-ar mai conta ... și oricum ar evita un scandal.

Julius o iubea și acum și era foarte mândru că reușise s-o salveze din ghearele beției, după cum spunea el. Ea îi era mai mult ca o fiică decât ca o soție. N-ar fi vrut să-l piardă, se simțea bine sub oblăduirea lui.

Dar cât de serios era Vince în această relație, pentru că de obicei, el nu se implica deloc...

Prudence era conștientă că nu fusese niciodată o femeie cu prea multă minte, nu știa nici măcar ceea ce este bine pentru ea.

Nu-și putea lua ochii de la copila din fața ei. Avea părul negru, ondulat al lui Tony, ochii lui albaștri și gura ei. Ce frumoasă era fata ei! Ce mândră ar fi fost de ea!

Dar, pe de altă parte, nu voia să-i deschidă în vreun fel fetei ochii asupra realității. Fata știa că Violet este mama ei. Prue nu crescuse nici un copil; nici n-ar fi știut cum să acționeze acum.

Dar simți foarte multă tandrețe pentru această fiică a ei. Trebuia s-o salveze din ghearele acelui monstru cu chip angelic, fiul lui Julius...

Julius știa multe din aventurile fiului său, dar nu-i păsa, îl lăsa să facă ce voia.

Prudence, care-și spunea acum Amber, părea transportată într-o altă lume, lucru care o făcu pe Candida s-o întrebe:

– Doamnă Rheiner, vă simțiți bine? Sunteți atât de palidă!

Cu efort, ea îi zâmbi.

– Este din cauza căldurii, să ieșim. Nu, nu l-am cunoscut pe tatăl dumitale.

Minciuna îi scăpase deja. Femeia aceea mică și grasă ieși din hotel. Cum ar fi vrut să se întoarcă și să-i spună fetei:

– Eu sunt adevărata ta mamă!

Așezate la o terasă pentru ca Amber să poată respira în voie ea îi puse o mulțime de întrebări Candidei aflând că părinții lui Tony muriseră dar Violet era încă în viață. Iar când cu jumătate de glas Amber îndrăzni s-o întrebe cum se înțelege cu mama ei, Candida îi răspunse:

– Bine, nu avem probleme!

Vince, care auzi răspunsul, interveni:

– Candida este o drăguță. Nu se înțeleg deloc, ăsta este adevărul.

Amber își aminti cum o chinuise Violet în lunile dinaintea nașterii și-i păru bine că măcar Candida Rose avea curajul să se ridice împotriva ei.

Nimic altceva nu se mai spuse despre Violet Wellingham. Candida o dădu uitării pe ciudata și durdulia doamnă

Rheiner, dorindu-și să scape de părinții lui Vince pentru că venise la Paris să fie singură cu el. Curând, Vince se ridică șoptindu-i ceva tatălui său, care începu să râdă:

– Desigur, mergeți să dansați. Asta vrea băiatul meu.

Doamna Rheiner ar fi vrut să-i oprească, dar vorbele îi încremeniră pe buze. Nu-și putea lua ochii de la fata aceea înaltă și frumoasă, fructul dragostei ei cu Tony Wellingham. Știa că niciodată ea n-ar fi putut să fie o mamă bună cum fusese Violet Wellingham. Deodată, Amber se trezi vorbind:

– Vince, să nu aud că nu te-ai comportat ireproșabil cu această fată frumoasă! Este prea bună și frumoasă pentru tine!

– Amber! exclamă Vince. Ce te-a apucat dintr-o dată?

Prue continua s-o privească pe Candida cu lacrimi în ochi.

– Amintește-ți doar să nu faci vreun rău fetei acesteia...

Vince ridică din umeri. Nu conta ce spunea mama lui vitregă și interesul ei inexplicabil pentru Candy. El știa prea bine că Amber nu era interesată decât de propria-i persoană și de bani. Candida și Vince plecară, iar Julius se aplecă spre Amber, spunându-i:

– Vince mi-a spus că nu este nimic serios cu fata asta.

Doamna Rheiner nu-i răspunse. Pe obrajii ei curgeau lacrimi, făcând-o să arate ca o păpușă strident vopsită.

– Amber! Ce este cu tine?

– Nimic. Vreau să mă întorc la hotel, mă simt rău.

Julius oftă. Biata Amber! Era ori beată ori indispusă, dar oricum părea întotdeauna foarte neajutorată. Tocmai asta îl atrăsese la ea. Dar de data asta era chiar alarmat de torentul de lacrimi.

Capitolul 9

Vince și Candida stăteau stânjeniți pe sofaua din salonul doamnei Guilledin

Era trecut de miezul nopții. Ceilalți doi studenți care locuiau la aceasta pensiune fuseseră prezentați tinerei englezoaice, apoi se retrăseseră în camerele lor. Doamna Guilledin îi întreținuse o vreme, dar apoi făcându-se prea târziu, se retrăsese și ea.

Vince o dusese la unul din cele mai scumpe restaurante din Paris, dar fusese dezamăgit că iubita lui refuzase să bea șampanie, așa că se sacrificase el. Era obișnuit cu femeile cărora le plăcea să se amețească puțin și să intre într-o stare în care nu le prea mai păsa de ce se întâmpla. După cină văzuseră spectacolul Don Giovanni la operă, ceea ce fusese o experiență încântătoare pentru ea.

Dar de îndată ce se întoarseră la pensiune, Vince descoperi că iubita lui era mai puțin ca oricând dispusă să cadă în brațele

lui. Respinsese și încercările lui de a o săruta, iar rezultatul fu că pe la miezul nopții, Vince nu mai simțea nimic pentru ea în afară de furie.

O considerase genul potrivit pentru a duce o viață de boem la Paris dar ea se dovedise o englezoaică încăpățânată, conservatoare și rigidă.

Erau amândoi dezamăgiți. Vince fuma încontinuu, iar ea privea plictisită interiorul acela franțuzesc. Candida era obosită și deprimată. Nu-i plăcea această pensiune pentru studenți unde atmosfera era cam sordidă, iar încercările lui Vince de a-și manifesta pasiunea o scoteau din sărite. Numai asta voia de la ea? se întrebă privindu-l printre gene.

Vince nu mai era acel zeu superb la care visase până atunci. Deodată, ea îi spuse:

– Cred că te-am dezamăgit, Vince.

El ridică din umeri.

– Era mai bine dacă nu veneam.

El se ridică îi începu să caște.

– Mai bine mergem la culcare. Mâine luăm masa cu ai mei, vizităm Versailes și...

Candida îl întrerupse:

– Cred că voi pleca la Londra cu primul avion. Venirea mea a fost un fiasco total.

El nu mai răspunse.

Candida se simțea îngrozitor văzând cum acel vis de dragoste, primul ei vis de dragoste se destrăma chiar sub privirile ei. Nu putea să-l mai iubească pe acest bărbat! Nu-l putea ierta pentru felul în care procedase, ignorând dorințele ei.

– Da, plec cu primul avion.

– Am crezut că ești îndrăgostită de mine, fu replica lui.

– Iar eu am crezut că tu mă iubești! i-o întoarse Candida.

– Candida, ce simți din punct de vedere fizic față de mine? Ai venit doar ca să vezi turnul Eiffel?

– O, Vince nu fi lamentabil! De ce trebuie să reduci totul la relația fizică?

– Bine, atunci îmbracă și o armură, să-ți păstrezi virginitatea!

Ea porni spre ușă cu lacrimi în ochi.

Vince o urmă.

– Nu te prosti, Candy. Îți pot arăta ce înseamnă dragostea...

O prinse în brațe împotriva voinței ei. Candida se luptă să scape, dar se confrunta cu un bărbat destul de puternic, căruia nu i se putea împotrivi.

– O, Vince, murmură ea disperată căci nu găsea o cale de ieșire.

Undeva se auzi în clipa aceea o sonerie cu un sunet foarte strident. Vince o auzi și el și-i dădu drumul Candidei. Auziră curând vocea doamnei Guillerin trezită din somn.

– Doamnă, ce se întâmplă? Este foarte târziu...

– Vince, cred că te caută cineva...

El deschise ușa și în prag apăru spre uimirea lor o figură strident machiată, cu o eșarfă de șifon, cu tocuri foarte înalte și o haină de zibelină.

– Dumnezeule, exclamă Vince este Amber, beată!

Femeia intră în încăpere și se sprijini de ușă.

– Trebuie s-o salvez pe Candida, trebuie să-mi salvez fiica...

– Crezi că este momentul să vii aici, Amber? Tata știe unde ești?

Femeia scutură din cap.

– Julius doarme. M-am strecurat până aici. Trebuie să-mi salvez fata...

– Ce tot spui, Amber? repeta Vince.

– Tony, Prue te-a iubit, murmura Amber. Apoi începu să plângă.

– Hai să te duc acasă, zise Vince.

Amber îl dădu la o parte și se apropie de Candida.

– Trebuie să te salvez, iubito...

– De la ce să mă salvați, doamnă? întrebă Candida.

– De el, răspunse Amber, nu trebuie să crezi o iotă din ce-ți spune.

Vince roși.

– Ascultă, Amber...

– Vince este un afemeiat. Nu are suflet, n-a avut niciodată. Tu ești fata mea și trebuie să te salvez.

Candida se gândi că biata femeie nu știe ce spune. Simți milă pentru ea.

Continuă să se uite fără să știe la propria ei mamă desfigurată.

– Vă mulțumesc, dar mă pot descurca singură, doamnă. Vă rog, lăsați-l pe Vince să vă ducă acasă.

Femeia o privi o clipă, clipind des. Apoi o prinse de mână.

– Ești fetița mea, trebuie să știi asta, ești a mea.

Vince o privea uluit.

– Este beată, trebuie s-o ducem acasă.

– Candida, eu sunt mama ta, repeta femeia. Nu crezi, ești fetița mea...

– Biata de ea, nu știe ce vorbește, murmură Candida.

– Dacă nu vii acum cu mine te duc pe sus, o amenință Vince.

– O, te urăsc, dacă-i vei face rău copilei mele.

– Doamnă Rheiner, nu trebuie să vă faceți probleme pentru mine, plec cu primul avion la Londra.

Prue nu mai zise nimic. Parcă se trezi dintr-o dată. Deveni brusc conștientă de enormitatea pe care o spusese. Era conștientă și de faptul că nici unul din cei doi tineri nu crezuse o iotă din ce spusese ea. Dar Candida avea dreptate, nu era nevoie să fie salvată. Gândurile i se limpeziră dintr-o dată. Se repezi la fata aceea frumoasă din fața ei, la fiica ei, o prinse în brațe și o strânse la piept cu disperare:

– Iubita mea, iubita mea, ai dreptate, du-te înapoi la mama ta. Ea a fost o mamă bună, eu n-aș fi putut fi.

Candida îi răspunse la sărut cu tandrețe și milă pentru biata femeie care delira.

– Mă bucur că v-am cunoscut, doamnă Rheiner. Nu cred că eu și Vince ne vom mai întâlni vreodată, dar îmi voi aminti de dumneavoastră.

– Da, dacă vei vrea! Ba nu, uită-mă, este mai bine așa. Spune-i mamei tale ce-am spus acum, apoi uită-mă.

– Te duc acasă, Amber, începu Vince.

– Tu nu mă duci nicăieri. Sunt perfect trează și pot pleca singură. Dar dacă-i vei spune tatălui tău că am fost aici în noaptea asta, voi face totul să nu mai primești nici un ban de la el. M-ai auzit? Pe mine mă va crede!

– Bine, Amber nu-i spun nimic tatei.

Candida nu se simțise niciodată mai sfârșită și mai dezamăgită, dar și mai intrigată ca acum, când o urmărea pe mama vitregă a lui Vince părăsind încăperea. Apoi auzi zgomotul ușii de la intrare. Se întoarse spre Vince.

– De ce ai lăsat-o să plece singură, în starea asta?

– Venise cu un taxi care a așteptat-o. Iar eu am văzut-o și mai beată ca acum.

Candida se cutremură.

– Era teribilă, patetică. Dar de ce naiba repeta că sunt fiica ei?

Vince începu să râdă.

– Instinctele materne reprimate; prea multe eșecuri, asta este Amber. Ei bine cunoști acum structura familiei mele, ceea ce a grăbit ruperea relației noastre de dragoste.

Candida lăsă să-i cadă mâinile pe lângă corp, deznădăjduită. Se mai uită o dată la figura aceea plictisită și încruntată din fața ei. Era sfârșitul relației lor de dragoste! Și ea simțea la fel. Acest bărbat care o atrăsese la început prin felul în care arăta, căci era un exemplar masculin desăvârșit, ca și chemarea lui spre muzică, o făcuseră să se simtă foarte aproape de el, dar acum toate acestea nu mai aveau efect asupra ei. Se simți dintr-o dată liberă, foarte liberă. Scoase de pe degeet inelul cu topaz și-l așeză pe masă, apoi porni spre ușă. Se mai întoarse o singură dată ținând capul sus mândră.

– Noapte bună, Vince și rămas bun. Voi lua primul avion spre Londra.

– Candy, ascultă.... începu el.

Dar ea ieșise și închisese ușa în urma ei.

***

Numai când aeronava Air France ateriză la terminalul din Paris, la ora unu și un sfert, Colin Foxley realiză că pornise într-o misiune fără speranță. În noaptea aceasta era prea târziu să încerce s-o găsească pe Candida, iar până a doua zi dimineață cine știe ce se mai putea întâmpla. Nu putea trage concluzii încă; nu putea să creadă că Vince n-o chemase la Paris doar pentru a profita de inocența ei. Cât despre Candida, el nu era atât de lipsit de speranță ca Violet să-și închipuie că fata se și aruncase în brațele lui. Voia să rămână imparțial, continuând însă să aibă încredere în Candida. Iar de dimineață va face ceea ce va constata că ar fi bine pentru ea. În timpul zborului ajunsese la o singură concluzie; că va trebui să discute cu Vincent, nu cu Candida.

Își rezervase o cameră la hotelul Georges V, unde mai locuise în trecut.

Când ajunse la Paris era foarte obosit, și noapte fiind, atmosfera i se păru foarte încărcată. Dormi destul de prost. Nu putea să-și revină după povestea incredibilă destăinuită de Violet Wellingham. Nu putea să nu-și facă probleme pentru Candida; să nu se gândească la ea cu dragoste și tandrețe. Nu voia să contribuie în vreun fel la nefericirea ei.

Se hotărî să sune la apartamentul doamnei Guillerin, după ce găsi numărul în cartea de telefon. Trebuia să-i vorbească lui

Vincent Rheiner. Apoi, să apeleze la bunele intenții ale acestuia rugându-l să nu dezvăluie secretul Candidei, pentru binele ei ci să găsească un alt motiv pentru a se despărți de ea.

Desigur exista și probabilitatea că Rheiner nu va accepta propunerea lui și atunci va fi forțat să-i spună fetei întreaga poveste. Ceea ce i se părea foarte greu.

Telefonul pe care i-l dădu lui Vince îi aduse o veste neașteptată.

– Nu știu cine sunteți, dar dacă o căutați pe Candy, este prea târziu, îi spuse acesta somnoros.

– De ce? întrebă Colin.

– Pentru că a plecat de dimineață.

Colin începu să transpire.

– A plecat din Paris? De ce? Doar a venit ieri! Sunt un prieten de familie, mă numesc Foxley.

– Îmi pare rău, domnule Foxley, dar repet, Candy a plecat de dimineață, spre Londra.

– Ce s-a întâmplat?

Vince pufni.

– Nu s-a întâmplat nimic, numai că nu ne-am înțeles așa cum am crezut c-o vom face, iar ea a preferat să plece, asta-i tot.

Colin primi vestea cu mare bucurie, răsuflă ușurat, ba chiar avu tendința să facă o glumă. Ce rezolvare! După acea poveste tristă spusă de Violet, după lacrimile vărsate de aceasta, cei doi se certaseră și Candida era pe drum spre casă. Soarta n-ar fi putut aranja lucrurile mai bine!

– Îmi pare rău, domnule Rheiner, încercă el să pară afectat de cele aflate; cu ce avion a plecat Candida?

– Nu știu răspunse acesta cu jumătate de glas. Plecase când m-am trezit. Cred c-a plecat la aeroport preferând să aștepte acolo primul avion spre Londra.

– Mulțumesc și... la revedere, zise Colin, după o ezitare.

Colin împachetă repede și porni spre aeroport. Nu mai trebuia să-i spună Candidei de ce venise la Paris. De acum, nu mai era nici un pericol ca povestea felului în care fusese adusă pe lume să fie dezvăluită.Tot soarta hotărâse și asta.

Se simți ca un școlar fericit c-a putut să chiulească de la o oră plicticoasă; dimineața era frumoasă, însorită, iar bulevardele străjuite de castani erau nefiresc de goale la această oră. Magazinele abia se deschideau. Văzu o bătrână cu un coș cu flori care se îndrepta spre piață, dar nu mai opri taxiul, oftă doar și-și continuă drumul spre aeroport.

Căile Domnului sunt desigur întortocheate, dar asta a fost cea mai bună rezolvare dintre cele pe care le-am întrezărit eu și mama ei, se gândi el. Nu-i vedeam pe cei doi decât îmbrățișați ; nu mi-aș fi închipuit că exista altă posibilitate.

Acum, nu mai trebuia să-și facă gânduri decât pentru starea de spirit a Candidei; probabil că era foarte nefericită.

De cum intră în aeroport o și văzu pe Candida stând în fața unui chioșc cu reviste, îmbrăcată în costumul bleumarin cu care plecase, cu părul lăsat pe umeri. Ea întoarse în clipa aceea capul spre el și Colin observă cum i se citește uimirea pe chip, dar și bucuria, când îl strigă.

El îi luă mâna în palmele sale, începu să-i explice că sosise cu o zi înainte cu afaceri, că terminase treburile mai devreme și că hotărâse să ia primul avion de dimineață. Știa că ea se afla la Paris – era mai bine să-i spună că aflase asta de la mama ei – dar că nu sperase să aibă plăcerea de a călători împreună spre Londra.

Ce făcea la Paris ? o întrebă el. De ce stătuse atât de puțin cu logodnicul ei? Privind-o, Colin își spuse că experiența aceasta tristă o marcase pentru că era palidă, părea obosită și dezamăgită.

Candida nu-i ascunse nimic, îl luă de braț chiar și se așezară pe două scaune, aprinzându-și țigările; mai era destul până la plecarea avionului.

– Nu mi-aș fi dorit să văd pe altcineva, Colin; doar pe tine, îi mărturisi ea. Am petrecut o zi oribilă la Paris. M-am simțit mai umilită ca oricând. Totul a mers prost. Iar Vince nu mai este logodnicul meu.

– Poate ar fi bine să luăm micul dejun, timp în care-mi vei povesti totul, zise Colin.

Ea acceptă bucuroasă.

Colin, dintre toți cunoscuții ei, reușea întotdeauna s-o facă să se simtă bine, să aibă sentimente plăcute alături de el. Adesea îi ceruse să-l considere mai mult decât prieten. Iar în această dimineață, avusese o nevoie disperată de prietenie și nu avusese cui să-i împărtășească sentimentele sale.

Vince se comportase atât de urât! Visul ei de iubire se sfârșise mizerabil. Acel bărbat frumos cu glas de aur... marele ei admirator...se dovedise un egoist, care se lăsa purtat doar de simțuri, fără pic de respect pntru ea. Nu-l mai iubea.

Mama avusese dreptate. Chiar și Merry intuise mai bine decât ea ce caracter oribil avea Vince. Ieșise din dragostea asta cu încrederea în sine cam zdruncinată.

Se temea de clipa în care, o dată ajunsă acasă, trebuia să-i spună mamei adevărul, să recunoască faptul că se înșelase.

Și mai presus de toate se simțea epuizată fizic și pustiită sufletește. Nu dormise nici o clipă în acea pensiune blestemată.

– Poate este vina mea, se trezi încheindu-și povestea față de Colin, poate că au fost singurele sentimente pe care i le-am trezit bietului Vince....

Colin îi spuse:

– Nu cred că trebuie să te autoînvinovățești, Candida. Tânărul acela... știi mulți americani nu caută decât asta, numai că tu n-ai fost genul potrivit de fată. Sunt sigur că bărbatul potrivit este capabil să urce culmile, să treacă înot râurile cele mai periculoase, doar ca să-ți smulgă un zâmbet. Dar văd că-ți face bine să mi te confesezi...

– Întotdeauna mi-a plăcut să discut cu tine pe diverse teme, Colin, iar acum asta este cea arzătoare... A, dar n-am apucat să-ți spun despre mama lui Vince; n-o să-ți vină să crezi. Era o alcoolică înrăită, care repeta c-a venit să mă salveze pentru că sunt fiica ei!

Colin scăpă ceașca de cafea din mână. Roși. Dumnezeule! Biata, micuța lui Candida, nu realizase că acesta era adevărul. Dăduse de fapt ochii pentru prima și ultima oară cu mama ei.

Conversația care continuă cu Candida îl convinse că fata nu crezuse vorbele alcoolicei, iar Colin își șterse fruntea pe care

apăruseră mici broboane de sudoare. Dar prin voia Domnului, Candida părăsea Parisul fără a fi fost influențată în vreun fel de cele rostite de Amber, alias Prue Rheiner.

Violet nu mai avea de ce să-și facă probleme.

– Acum, continuă Candida, mă voi duce la Sulkdown să-i cer scuze mamei, care a avut dreptate în totul.

– Desigur, trebuie să recunoști c-a avut dreptate, dar nu este cazul să renunți la muzică; nici Violet n-ar dori asta.

– Nu, nu, mă voi duce direct acolo, n-am procedat bine; i-am dat telefon din aeroport s-o informez că plec la Paris! Cred că este distrusă.

Colin nu spuse nimic, dar se gândi s-o sune pe Violet imediat ce ateriza la Londra, să facă asta înaintea Candidei.

Când se așezară în avion, Colin luă mâna Candidei în palmele sale:

– Candida, te rog să nu fii dezamăgită de experiența asta; a trecut.

– Sunt un pic dezamăgită, Colin, pentru că l-am iubit!

– Știu, dar el nu era demn de iubirea ta!

– Știu asta la fel ca tine, iar acum nu-l mai iubesc. Deși... doare....

– Te înțeleg, dar vei depăși momentul, sunt sigur.

Ea încuviință printre lacrimi.

– Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine astăzi, Colin! Îți mulțumesc din suflet că ai fost aici!

Capitolul 10

În acea încăpere atât de cunoscută Candidei de la Sulkdown, unde Violet pusese trandafiri proaspăt culeși, care-și aplecau capetele din acea superbă vază Mingo, Candida își ceru scuze Violetei:

– Am greșit, mamă. Nu trebuia să mă arunc imediat în brațele lui Vince, am făcut o greșeală și am meritat rezultatul. Dar învățăm din experiențele dureroase, nu?

Violet nu putu răspunde câteva secunde. Era copleșită. Nici nu apucase să-și revină după vestea întoarcerii Candidei pe care i-o dăduse Colin. Acesta îi mai spusese și că Prue, beată, avusese dorința de a-i spune fetei adevărul, dar dată fiind condiția ei mizerabilă, confesiunea ei avusese efectul contrar.

Stând pe canapea alături de Violet, Candida îi povesti despre ciudata Amber Rheiner.

– Acum realizez că Vince nu avea nici una din virtuțile pe care i le-am atribuit eu. Poate va deveni un mare cântăreț, dar nu-mi va mai trezi interesul. Nu este îngrozitor, mami, zise ea ca lucrurile să se schimbe astfel peste noapte? Mă urăsc pentru ce am făcut. Mă simt foarte ieftină.

– Nu trebuie să te simți astfel, draga mea. Tu... n-ai făcut decât să te înșeli în privința unui bărbat. Ești foarte tânără și lipsită de experiență.

– Dar tu m-ai prevenit.

– Nu mai contează acum, draga mea. Important este să nu te mai întorci la el.

– Nici vorbă! sări Candida. I-am spus și lui Colin!

– Colin este un tânăr de nădejde.

Candida o aprobă fără ezitare.

– Este un bărbat extraordinar! S-a purtat ireproșabil cu mine la Paris. Mi-a părut grozav de bine că ne-am întâlnit.

Că v-ați întâlnit, repetă Violet. Dumnezeule! Numai dacă ai ști adevărul!

– Și doamna Rheiner ți-a spus să n-ai încredere în Vince?

– Da, a spus că are un caracter urât.

– Fiul ei vitreg! Probabil îl cunoaște foarte bine! Biata mea fetiță, este greu să suferi o astfel de deziluzie!

– Din fericire, s-a terminat.

Violet schiță un zâmbet.

– Mai vorbește-mi despre doamna Rheiner.

Candida o descrise pe mama vitregă a lui Vince. Biata doamnă Julius Rheiner. Mai avea ceva drăgălășenie, probabil fusese foarte frumoasă, cândva. Dar acum nu mai era decât o epavă.

Violet ascultă cu ochii duși undeva dincolo de ferestrele conacului. Inima îi bătea repede. Își aminti cum arăta Prue cu douăzeci de ani în urmă la Alexandria; era proaspătă ca o floare de primăvară; frumusețea ei i-l răpise pe Tony.

Ce-ar spune acum Candida dacă i-ar mărturisi că acea alcoolică avusese dreptate. N-ar face decât s-o rănească.

Candida nu trebuie să știe, își repetă Violet.

– Mi-a spus să mă întorc la tine, mami, că ea n-ar fi putut să fie la fel de bună ca tine...

– Draga mea, doar n-ai vrea să mă schimbi cu altă mamă, nu? zise Violet.

– Mami, te rog, sigur că nu vreau să te schimb... vom fi mai apropiate ca oricând... voi veni mai des acasă... îl voi invita și pe Colin...

Violet o privi cu ochii umezi de lacrimi.

– Iar acum să mergem să-l vedem pe Spooky....

Candida roși de bucurie. Înțelegea efortul făcut de Violet de a fi bună și generoasă.

Pe când ieșeau din casă, Candida se gândi surprinsă cât de ușor renunțase la acea poveste de dragoste nefericită, fără nici o nostalgie. Era de domeniul trecutului. Avea toată viața înainte. Muzica și cariera. Iar Colin, acel încântător Colin care o iubea și îi promisese c-o va duce curând la un concert la Albert Hall.

După douăzeci de ani, Violet se simți liniștită. Umbra aceea neagră care apăsase asupra ei se ridicase. Simți că fusese iertată pentru păcatul de a o fi adus pe Candida în casa părinților lui Tony drept copilul ei.

***

Exact la un an după acest eveniment, Violet stătea la biroul său scriind cu meticulozitatea-i cunoscută invitațiile așa cum le scrisese și pentru acea serată nefericită când Candida îl cunoscuse pe Vince Rheiner.

Numai că, de data asta, Sulkdown strălucea de frumusețe și seninătate. Era și multă liniște, pentru că fiica ei, Candida, se afla la Londra.

Violet Wellingham se considera acum una dintre cele mai fericite femei din lume. Scrisese deja un teanc de invitații. Luă una la întâmplare și o reciti:

Doamna Anthony Wellingham
invită cu cea mai mare plăcere pe
Sir Austen Foxley
la cununia fiicei sale
CANDIDA ROSE
cu
COLIN BRICE FOXLEY
la biserica St. Mary la ora 12 pe 30 iunie 1953

Nimic nu-i putea da mai mare satisfacție Violetei decât aceste invitații. Începu să scrie o nouă invitație, pentru familia Marginall, pe care n-o iertase că-l adusese în casa ei pe Vincent Rheiner, provocându-i mari probleme.

Violet simțise, iar Candida consimțise că în acea dimineață nefericită când se întorsese de la Paris, începuse să aibă încredere în Colin. Iubirea lor crescuse, se văzuseră mult în utimul an. Colin venea la Sulkdown în fiecare weekend.

Colin se purtase cu mult tact cu Candida, cucerindu-i inima, iar răsplata nu întârziase să apară. Candida realizase brusc că avea nevoie de Colin, că-l considera mai mult decât un prieten.

Într-o sâmbătă seara intraseră de mână în salonul de la Sulkdown, Candida îmbujorată, iar Colin ușor jenat, spunându-i că voiau să se căsătorească.

– Pot primi permisiunea dumitale, Violet, să-i aduc inelul tinerei din fața mea?

Candida o îmbrățișase, dar spusese:

– Nu este nevoie să mai ceri permisiunea mamei, știu că vreau să mă mărit cu tine și o voi face!

– Și nu numai atât, dar soția mea a decis să-și continue studiile, lucru cu care eu voi fi de acord, așa că în loc să se ocupe de noul cămin, soția mea va pleca o dată cu mine de acasă și ne vom întoarce doar seara, când probabil ne vom mulțumi cu o cutie de sardine!

– O mami, știu că ești o adevărată vrăjitoare, îi spusese Candida mai târziu când rămăseseră singure. Ai făcut tu ce ai făcut și ți-ai văzut visul cu ochii: mi-ai organizat o nuntă minunată, mi-ai cumpărat trusoul...

– Draga mea, ești sigură de ceea ce vrei, de data asta?

– Da, zise ea, sunt îndrăgostită de Colin, îl iubesc din tot sufletul. Ce bine că am scăpat de acel Vince!

Și timpul trecuse. Nunta era aranjată, cadourile începuseră să sosească din toate părțile. Iar ea se gândise că ar fi fost cel mai frumos cadou de nuntă să-i ofere în dar Cadidei Sulkdown, iar ea să se retragă în altă parte.

Deodată, Violet zări, în spatele unor facturi, un scris de mână cam neregulat și-și puse ochelarii alarmată, pentru a citi scrisoarea. Nu avea idee de unde putea să fie. Citind rândurile trăsăturile ei se îndulciră brusc și figura i se umplu de bucurie maternă.

„Întotdeauna îmi este greu, mamă dragă, să-ți spun ce simt pentru tine. Mă simt și puțin rușinată. Dar vreau să știi cât de recunoascătoare îți sunt pentru tot ce ai făcut de când m-am născut.

Mi-ai oferit o copilărie frumoasă, alături de bunici. Toți ați încercat să mă faceți să uit că n-am tată. De fapt, mi-era greu să mi-l imaginez, pentru că nu l-am cunoscut. Dar cred că a fost un bărbat minunat.

Între noi au existat și momente de neînțelegere și cred că m-ai considerat egoistă și nerespectuoasă, dar pe atunci voiam să fac mai mult decât puteam face. Te supăram că nu apreciam hainele frumoase pe care mi le cumpărai cu atâta drag.

Dar te-am iubit întotdeauna mamă, pe tine și Sulkdown, iar acum, înainte de căsătorie, nu știu cum mi-am adus aminte că am fost de multe ori nerecunoscătoare. Sunt fericită că m-ai ajutat să scap de acel Vince! Mi-ar fi distrus viața și nu l-aș mai fi avut pe Colin ca soț. Cu cât îl văd mai des, cu atât îl iubesc mai mult. Are o minte de adolescent uneori, mă înțelege perfect și uneori se comportă ca un puști îndrăgostit. Ce bine că a apărut în viața mea!

Am fost la un concert seara trecută, cu Yehudi Menuhin. Ce multe știe Colin despre muzică! Iar în dimineața asta mi-a trimis în dar un gramofon superb.

Îți amintești ce mult mă temeam de întâlnirea cu unchiul lui, Austen? Ei bine, nu-mi mai este. Și el a reacționat ca un bătrânel sentimental când i-am spus de moartea lui Spooky. Mi-a promis că-mi va cumpăra un Cocker spaniel!

Nici nu-mi vine să cred că foarte curând voi fi soția lui Colin și-ți mulțumec din nou pentru rolul pe care l-ai avut, mami.

Mi-aș fi dorit ca și tata să fie cu mine în aceste clipe...

Toată dragostea,
Fiica ta devotată,
Candida"

Ochii Violetei se umeziră pe când citea aceste rânduri. Scrisoarea aceasta însemna pentru ea mai mult decât își putea închipuia autoarea ei. Acum era convinsă că făcuse ce era mai bine pentru fiica lui Tony.

Seara luară cina în trei, apoi Violet se retrăsese, lăsându-i singuri pe cei doi îndrăgostiți.

Dimineața, Violet nu mai rămăsese în pat ca de obicei, ci coborâse să ia micul dejun cu viitorul ei ginere. Colin era foarte atașat de viitoarea sa soacră; secretul lor îi legase foarte puternic. Colin o admira tot mai mult și-i spunea asta mereu. Deși o femeie dificilă, Violet își iubise atât soțul cât și pe copilul acestuia.

– Candida noastră nu s-a trezit încă, zise Violet.

– Are nevoie de odihnă. Eu voi face o plimbare înainte ca ea să se trezească, abia aștept să inspir aerul curat de aici! Iar înainte de plecare secretara mi-a adus biletele de avion pentru luna de miere. Așa că vom pleca!

Violet zâmbi. Nu-l văzuse niciodată atât de fericit. Fericirea îi stătea bine lui Colin! Arăta superb în dimineața aceasta, se gândi ea. Candida era norocoasă să aibă un astfel de soț.

Colin se gândea doar la viitoarea lui soție care mai dormea. Nu mai avea pentru ce să-și facă probleme. Erau îndrăgostiți unul de celălalt. Candida va fi soția pe care și-o dorise întotdeauna.

Deodată, Violet exclamă.

Colin se apropie de ea.

– Sper că nu sunt vești proaste!

Ea scutură din cap, întinzându-i o scrisoare. Era într-un plic cu timbru american.

– Citește... am fost șocată la început. Dar sunt bucuroasă că am primit vestea asta.

Colin citi repede scrisoarea. Era un scris mare, lăbărțat, iar el care citise multe despre grafie, putea spune că era al unei persoane imature.

Venea din California.

„Dragă Vi,

Este prima și ultima oară când îți scriu. N-am uitat înțelegerea de acum douăzeci și unu de ani. Am văzut anunțul căsătoriei Candidei în ziare; mă bucur că se căsătorește cu un bărbat potrivit. Văzându-l, mi s-a părut că seamănă mult cu Tony.

Mă bucur că fiica ta n-a mai vrut să afle nimic despre Vince. Nu este un om bun, are mari încurcături cu o franțuzoaică, după cum spune tatăl lui.

Eu am probleme serioase cu ficatul și nu cred că voi mai trăi mult. Poate și pentru că n-am fost de folos nimănui... aș vrea să-i trimit Candidei un dar de nuntă, așa că sărut-o doar, din partea mea, fără a-i spune nimic.

La revedere, Vi,

Prue(Amber Rheiner)“

Colin îi înapoie scrisoarea.

– Extraordinar, murmură el.

– Bine că n-a deschis-o Candida, nu voiam să-și amintească de acel Rheiner.

Dar Colin zâmbi liniștit.

– Nu mai simte nimic pentru el.

– Știu, Colin, numai că nu voiam să ne strice în vreun fel fericirea de acum.

Este bine totuși că acea doamnă mai are sentimente... decente, zise Colin.

Violet nu mai apucă să încuviințeze, pentru că ușa se deschise și apăru o figură frumoasă, bronzată. Candida, în cămașă de noapte, și neglijeu, cu părul strâns în vârful capului.

– Ei, parcă trebuia să dormi mai mult astăzi, o întâmpină Colin.

– Sunt încă adormită, râse ea, dar m-am trezit brusc, realizând că voi pierde timpul degeaba dacă nu sunt cu voi. Așa că am coborât la cafea.

– Ce drăguț din partea ta! zise Violet.

– Bună dimineața, iubita mea, zise Colin prinzând-o în brațe.

Sfârșit